

ЕДГАР КЕЙСИ

Хенри Рийд

Да се свържем
с висшето си

Аз

Да бъдем самите себе си: Висшата форма на контактърство

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

210

Хенри Рийг

ЕДГАР КЕЙСИ

Да се свържем
с висшето си

Az

СЕРИЯ

ИЗЛЕЗЛИ ОТ ПЕЧАТ:

ШЕСТО ЧУВСТВО – *Сюзи Джонс*

ЕДГАР КЕЙСИ: МОЖЕТЕ ДА СИ СПОМНИТЕ
ПРЕДИШНИТЕ СИ ЖИВОТИ – *Робърт К. Смит*

ПЪТУВАНЕ КЪМ ДУШАТА: ПЕРЕАЖДАНЕ
И БЕЗСМЪРТИЕ – *Сузи Холбийч*

ЖИВОТ СЛЕД СМЪРТТА И
СВЕТЪТ ОТВЪД – *Джени Рандълс и Питър Хъф*
ЕНЕРГИЯТА НА АУРАТА – *Джо Слейт*

ЕДГАР КЕЙСИ: ДА СЕ СВЪРЖЕМ С
ВИШЕТО СИ АЗ – *Хенри Рийд*

ОЧАКВАЙТЕ:

ДЕЦАТА ОТ ВЧЕРА – *Джени Кокъл*

Хенри Рийг

ЕДГАР КЕЙСИ

Да се свържем
с висшето си

Аз

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

Едгар Кейси – лецител, мистик и пророк

Едгар Кейси е роден през 1877 година в една ферма в Кентъки, САЩ. Сменил е много занимания: фермер, продавач на обувки, фотограф и книжар. Бил е принуден да изостави плановете си да стане свещеник. Още в ранните си години е имал ясновидски прозрения. Не след дълго започнал да прави тълкувания по време на транс, от които в писмен вид са запазени близо 15 000. С изумителните си способности да диагностицира заболяванията на хора, отдалечени на хиляди километри и напълно непознати нему, както и с вещите си предписания за лечение, Едгар Кейси си спечелва славата на „спящия пророк“ и „човека с рентгеновите очи“. Бил е женен, с двама синове. Едгар Кейси умира през 1945 година.

Henry Reed

Оригинално заглавие: **EDGAR CAYCE ON CHANNELING
YOUR HIGHER SELF**

Copyright © 1989 by the Association for Research and Enlightenment, Inc.
All rights reserved.

© ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“ – ПЛОВДИВ, 2000 г.
Всички права над тази книга и серията **ФЕНИКС** са запазени.
Текстът или откъси от него, както и търговската марка,
не могат да се възпроизвеждат без съгласието на издателя.

© Пенка Стефанова, преводач, 2000 г.
© Азлика Стоилова, художествено оформление на корицата, 2000 г.
с/о Andrew Nurnberg Associates Sofia, Ltd.

ISBN 954-459-741-7

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение.....	7
Първа глава	
<i>Що е то „ПРОВЕЖДАНЕ“?</i>	10
Първа част <i>ПРОВЕЖДАНЕ В ЕЖЕДНЕВИЕТО</i>	27
Втора глава	
<i>Слушайте интуицията си:</i>	
<i>проводник на вашия ангел хранител</i>	29
Трета глава	
<i>Сънищата: нощен контакт с висшето Аз</i>	54
Четвърта глава	
<i>Творчески проводник на ума:</i>	
<i>каквото мислим, такива ставаме</i>	77
Втора част ОСНОВНИ УМЕНИЯ ЗА ПРОВЕЖДАНЕ	97
Пета глава	
<i>Медитацията: проводник на духа</i>	99
Шеста глава	
<i>Вдъхновено писане</i>	121
Седма глава	
<i>Артистични проводници на творчество</i>	141
Осма глава	
<i>Проводник на визии от въображението</i>	162

Трета част ПОТОПЯВАНЕ В ТРАНСКОНТАКТЬОРСТВОТО.....187

Девета глава

Кой е там? Разпознаване на духа, който говори 189

Десета глава

*Преценяване на получените
по контактърски път съвети 212*

Единадесета глава

*Кака да станем трансконтактъори
с помощта на самохипноза 231*

Четвърта част КАК ДА СЕ ПРЕВЪРНЕМ В ПРОВОДНИК НА БЛАГОДАТ255

Дванадесета глава

Проводникът на съдействие в една група 257

Тринадесета глава

Как да станем проводник на целебни сили 280

Четиринадесета глава

*Да бъдеш такъв, какъвто си:
основна форма на провеждане 297*

ВЪВЕДЕНИЕ

КОНТАКТЬОРСТВОТО Е ЯВЛЕНИЕ, което завладява със своята тайнственост. То привлича хората вече хиляди години и им дава възможност да надзърнат отвъд ограничения материален живот на Земята. Напоследък то започна да придобива едно по-особено значение, което за някои е очарователно, но за повечето – още по-мистериозно.

Електронната епоха измъкна контактърството от дискретните кабинети на психоаналитиците и го вкара в дневните стаи на една цяла нация. Телевизията му даде средство, с каквото досега не бе разполагало, за да печели почитатели. Каквото и да е отношението ви към него, ако станете свидетели на самия процес на контактуване, не ще съумееете да останете безучастни.

Името на Едгар Кейси е споменавано толкова често във връзка с контактърството, че би било добре да анализираме част от проверените с негова помощ материали по въпроса. На мен се падна задачата да представя възгледите му. Благодарение на оказаното доверие, на бял свят се появи настоящата книга.

Написал съм още две, които очертават най-общо учението на Кейси – „Как да събудим паранормалните си способности” и „Мистерии на съзнанието”. За разлика от екстрасензорните възприятия (ЕСВ) или въздействието на визуализацията върху функциите на тялото, на контактърството не са отделени много научни изследвания. Не поради липса на интерес, а защото то е по-скоро гледна точка – възглед за реалността – отколкото конкретно явление, което може да бъде потвърдено. Във връзка с духовете, които може би говорят чрез живи хора Кейси отбелязва, че това

не е нещо, което подлежи на научно доказателство. Науката в крайна сметка прие неговото становище.

Медиумският аспект на провеждането на информация е може би най-добре документиран, но думата „медиум“ означава човек, който просто получава информация, без да я разбира или дава насоки за нейното използване. По време на трансконтактъорски сеанс Кейси е бил в състояние не само да вижда функциите на тяло, отдалечено на стотици мили разстояние, но и да разбира видяното и да го описва на останалите, както и да предлага начини за подобряване здравословното състояние на неговия собственик. Той е свидетелство, че съществува мъдрост, надхвърляща конвенционалните предели на човешкото познание.

Вдъхновението и творческите способности са също аспекти на контакт. Контактъор, или проводник, е и човек в състояние да повишава съзнанието на другите и да ги подпомага да показват най-доброто от себе си. Това далеч не е само говорене с гласа на някой дух. Едгар Кейси е притежавал всички тези способности.

Доктрината на Кейси показва взаимоотношенията между тези аспекти. С помощта на неговата гледна точка ще научим каква е ролята на провеждането с всичките му разновидности в нашия живот. Подходът и ценностната система на Кейси се заключават в термина „висше Аз“, който израз е част от заглавието и основна тема на настоящата книга.

Докато я пишех получих доста помощ, за което съм благодарен. Множество хора преди мен са се опитвали да обяснят идеите на Кейси и някои загадки на контактъорството. Тяхната работа направи задачата ми по-лесна. От личностите, оказали ми непосредствено съдействие, искам да благодаря за Хенри Болдък. Неговите хипнотични сеанси ми помогнаха да намеря пътя към трансконтактъорството. Благодаря и на Даниел Клей, Ал Мейнър и Рей Станфорд за това, че споделиха с мен опита си в развиването на

трансов проводник. Трябва да изкажа благодарност и на кардинала, който кацаше на дъба в задния двор, за да надзирава диктовките ми, и който със сигурност е вдъхновил някои мои мисли. Благодаря и на моя въображаем слуга в смокинг, който по време на диктовките неизменно съумяваше да извади нужната книга от мисловната ми библиотека, макар че невинаги използвах прочетеното. Оценявам отличната работа на Роб Грант, който пишеше под диктовка от моите касетки и ми помогна много, за да разбере някои не толкова известни пасажии на Кейси. Искам да изкажа особена почит и на моята съпруга Вероника за това, че неуморно редактираше написаното, помагаше ми в изготвянето на илюстрациите, справи се с още по-трудната задача да запази духа ми непокътнат и най-вече ми показва какво означава да контактуваш чрез сърцето.

Всички те ми помогнаха да ви изясня становището на Кейси за провеждането. Направиха го, защото – подобно на самия Кейси – знаят, че зад понякога неразбираемия свят на тези явления се крие нещо с огромна стойност и от голямо значение за вас. Надявам се с тази книга да помогна поне отчасти на читателя да намери своя път към висшето Аз.

Първа глава
ЩО Е ТО „ПРОВЕЖДАНЕ“?

*„Не моята, а Твоята воля, о Господи, да бъде в мен и през мен. Направи така, че да бъда проводник на благодат днес, сега, към всички, с които общувам, и всячески. Нека всичките ми дела бъдат според волята Ти и когато призивът дойде,
„Ето ме, изпрати ме... използвай ме!“*

Едгар Кейси, 262-3

*„Когато се получава, то е като... свобода!
Изведнъж всички тези неща излизат от теб. Владееш се, но в същото време и не се владееш. Образите минават през теб.
Това е нещо като **контакт с духове, които очакват включване!**“*

Робин Уилиамс

СТИВЪН КИНГ, АВТОРЪТ на демоничния роман „Сияние“, в „Наръчник на писателя“ ни разказва, че като второкурсник в гимназията е списвал и разпространявал един ужасно сатиричен, безмилостен към учителите вестник. След като младежът бил надлежно наказан, класният наставник му намерил почасова работа като дописник на местния вестник. Това, по думите на Кинг, било „По-градивен проводник за моя талант“.

Лесно е да се види поуката в този разказ. В него прозира общоприетата максима, че градивната енергия има нужда от отдушник, и то най-вече *позитивен проводник*. Сигурен съм, че в случая значението на термина „проводник“ прозира съвсем естествено. Звучи напълно разбираемо.

В действителност това очертава и темата на нашата беседа. Достатъчно е само да си представим как човек дава по

някакъв начин воля на енергията вътре в себе си. „Проводник” и „провеждане” са хубави думи и се отнасят до неща, които всички ценим и уважаваме. Нека помислим по какъв начин можем да провеждаме енергия в ежедневието, би-дейки готови да прибягваме към него. Това ще ни помогне да си изясним много неща от понякога объркващия свят, в който предстои да навлезем.

„Да достигнеш плода”

Навярно и вие сте един от милионите телевизионни зрители, гледали автобиографичните минисериали на Шърли Маклейн. Филмът ѝ „Да достигнеш плода” запознаваше хората със странното царство на метафизиката. Бяхме свидетели как покани в дома си *контактъора* Кевин Райърсън. За много от нас това бе първото преживяване, свързано с трансконтактъорството.

Кевин уведоми Шърли, че през него говорят четири различни *същества*. Да не би да имаше предвид че е говорител, произнасящ съобщения от нечие чуждо име? Не, искаше да каже, че тези същества *буквално* говорят чрез него. Те бяха *духове*, хора без тела, и използваша тялото на Кевин като проводник.

- Ще се видим след малко – каза Кевин на Шърли, сякаш се канеше да излезе.

Заедно с Шърли видяхме как си свали палтото, разхлаби си вратовръзката, затвори очи и изпадна в състояние, наричано от него транс. След малко главата му се наклони назад, тялото му потръпна, и от устата му излезе нечий друг, шепнещ, глас:

- Моля, представете се и назовете целта на срещата.

Реакцията на Шърли показваше, че вече не говори с Кевин, а с някой, който може би се намираще много далеч. Тя

вдигна поглед, сякаш към телевизионен екран, предаващ сателитна програма от космоса, и се представи:

- Контактвам с вас от Санта Моника.

Гласът говореше за себе си с „ние”. Шърли га запитва за самоличността на това „ние”. Научи, че той е дух съветник. Гласът обясни, че всички имаме такива съветници. Изтъкна, че човешките същества са нещо повече от тела и притежаваме дух, който би следвало да долавяме с нещо друго, по-различно от нашите сетива.

Шърли реагира скептично.

- На какво е основана тази информация? – попита тя.

Гласът ѝ отвърна с урок по метафизика. Описа Акашовите записи като едно невидимо измерение, Зала на летописите, където са складирани всички мисли и преживявания. Там можело да се контактува пряко с тази информация. Сякаш за да я убеди в достъпа си до различни знания, той я попита за нещо необикновено, което ѝ се било случило на плажа. Показа ѝ, че може да чете от съзнанието ѝ.

След това неочаквано съобщи:

- Стоп, някой иска да говори!

Без да отваря очи, Кевин направи рязко движение с глава, покашля се и един друг, различен от предишния глас, съобщи със силен ирландски акцент:

- Говори Макферсън. Как я карате там?

Шърли отбеляза, че наистина усеща нечие чуждо присъствие. Новодошлият помоли да завържат очите на *инструмента*, както наричаше Кевин. Очевидно устата на *инструмента* беше пресъхнала, защото Макферсън попита дали не би могъл да пийне нещо. Когато Шърли предложи да му донесе, той изяви желание да се обслужи сам. И така, непознатият стана, приближи се със завързани очи до библиотеката ѝ, намери едно лостче, натисна го и зад вратич -

ката се показва скрито барче. Шърли беше удивен от параспсихичните му способности. Но това далеч не бе всичко.

По време на краткия им разговор Макферсън спомена за нещо, което някакъв неин приятел ѝ бил казал преди известно време. Шърли не беше разправяла на никого за това. След това Макферсън назова името на човека и разясни от психологическа гледна точка определени моменти от връзката им. Изявяваше се като психоаналитик, който има паранормална връзка със съответните факти.

После си отиде така внезапно, както се беше появил, и остави шепнещия глас да се сбогува. Кевин наклони глава на една страна, вдигна ръце към очите си, потърка ги, сякаш се събуждаше от дълбок сън, и попита:

- Как мина?

Шърли му обясни как Макферсън е намерил лостчето в библиотеката. Кевин се изненада, че съществото е владеело тялото му до такава степен, но иначе не изглеждаше особено впечатлен. След това се сбогува и си отиде, като остави Шърли и публиката да размишляват над случилото се.

Телевизионните канали предават провеждащи контактъори

В интервюта след предаването Шърли обясни, че сеансът не е бил нагласен. В действителност, по време на репетициите, Кевин бил проводник на две същества. Джом – първият дух, който говори в предаването, и Тим Макферсън, ирландецът, дори допълнили някои неща в сценария и го спазвали по време на заснемането. Заснетото наистина било контактъорски сеанс. Духовете се превърнали в телевизионни звезди.

Предаването на Шърли предизвика доста коментари, някои от които хумористични, като този на Робин Уилиамс за „*контактуването с духове, които очакват включване*“ във връзка с внезапното „Стоп, някой иска да говори!“ Част от шегите бяха леко подигравателни. Джон Карсън например извлече голяма полза от разкритията на Шърли. Коментарите и шегите обаче показваха, че Шърли е докоснала болно място. Посредством хумора хората се мъчеха да потиснат породени от предаването чувства. Шърли извади на показ нещо, което не можеше да бъде отминато с лека ръка. То просто крещеше за обяснение.

Токшоута и телевизионни магазинни предавания се опитаха да помогнат, давайки глас на общественото любопитство към явлението. Известни телевизионни коментатори интервюираха всякакви контактьори и изследваха непознатите присъствия, които говореха през тях.

В предаването на Мърв Грифин например. актьорът Майкъл Йорк и съпругата му представиха Джек Пърсел, проводник на съществото Лазарис. Макар че казаха твърде малко за самия Джек, те говориха надълго и нашироко за Лазарис, сякаш им беше скъп приятел. За разлика от Кевин-Райънърсовия Том Макферсън който твърди, че е дух на действителна личност живяла в миналото, Лазарис е просто дух и никога не е бил човешко същество от плът и кръв.

Скоро Джек затвори очи и изпадна в транс. Без да ги отваря, от гърлото му излезе глас, който по нищо не приличаше на неговия, и поздрави членовете на семейство Йорк и Мърв по име. След това се пошегува, че се е разбъбрил, и подкани Мърв да зададе въпрос. Мърв запита защо той и другите подобни нему същества са дошли на Земята. Въпросът му несъмнено касаше пристигането на чужди същества от далечно място. Лазарис не отхвърли отпращания

нарек. Всъщност, изложи четири основни причини защо са дошли.

Първо ни увери, че не са пристигнали да спасяват нашата планета. Според него ние сме способни да сторим това сами, стига само да си спомним какви способности притежаваме. Мисията им била единствено да ни ги припомнят. Втората цел била да ни припомнят, че с любовта, решенията и способността да се променяме, сами създаваме заобикалящата ни реалност. Третата причина била да ни накара да преоткрием колко дълбоко сме обичани и огромната си способност да любим. Накрая, гласът ни напомни да сънуваме, да си спомняме своите сънища и да ги ценим като съзидателна сила. Мърв нямаше какво да каже в отговор.

В предаването „Забавление тази вечер”, водещата Мери Харт многократно показва контактьори в процес на свързване. За да изследва по-обстойно това явление, тя интервюира Дарил Анка, проводник на извънземно на име Бешар. Анка обясни, че в действителност контактьорството е естествен процес, протичащ у всеки от нас. Нарича контактьорство всеки израз на творческа мисъл (идея, която ще разгледаме по-подробно в една от следващите глави). Когато се срещна с Бешар, Мери попита:

- Откъде можем да сме сигурни че си този, за когото се представяш?

Отговорът на Бешар бе доста провокиращ:

- Не можете и не това е целта. Идеята не е да докажем, че сме тези, за които се представяме. Дори предпочитаме *да не ви е грижа* кои сме... да се съсредоточите върху самата информация. Ако ви върши работа, използвайте я. Ако не, недейте.

След това помощник-водещият на Мери Харт я попита дали би могла да остане с безизразно лице по време на интервюто. Мери призна, че в началото е била скептична, но присъствието на Бешар ѝ въздействало силно.

Друго ключово присъствие в много телевизионни предавания бе това на Рамта. В „Добро утро, Америка” например Джоан Ландън показва части от свои семинари и от чудесния личен живот на своята проводничка Дж. З. Найт. Зрителите видяха как госпожа Найт затваря очи за момент, отваря ги, става и се превръща в Рамта – воин, живял преди 35 000 години. За разлика от други участници, той беше доста активен на сцената. Водещият интервюира една жена от публиката която каза, че това ѝ бил четвърти семинар. Всеки един ѝ струвал четиристотин долара. По-късно телевизионната камера показва същата жена в профил. Устните ѝ бяха полуотворени и по тях играеше блуждаеща усмивка. В същото време коментаторът заяви, че хората вярват в тези неща, понеже търсят лесни отговори на житейските трудности. Зрителите останаха с впечатление, че жената е малко нещо глуповата.

В предаването бяха поканени двама експерти, които да изкажат мнение за Рамта и явлението „контактърство” въобще. Всеки разполагаше с около минута да обясни загадъчния феномен. И двамата отрекоха Рамта и заявиха, че контактърството не е нищо ново.

Единият – Джерълд Ларю, пенсиониран професор по библейска история и експерт по научно изследване на религията, изброи три възможности: Рамта да е истински дух, което би било нещо действително ново; Дж. З. Найт да се заблуждава, или че е измамница. Заключение му бе, че тя наистина преживява нещо, но то е халюцинация, а впоследствие е развила печеливш бизнес от това. Окачестви го с думата „измама”.

Другият експерт – психологът Лари Льошан, уважаван изследовател и автор в областта на паранормалното заяви, че единственото тридесет и пет хиляди годишно нещо, на което сме станали свидетели, е самото явление „контактърство”. То според него не било нищо ново. Учени, зани-

маващи се с подобни феномени, били виждали стотици такива случаи.

След това доктор Лъшан каза нещо интересно. Отбеляза, че в нея област се срещат *добри* и *лоши* хора. Добрите искат да направят нещо полезно с него феномен и се отдават на науката, където най-често потъват в неизвестност. Лошите пък правят всичко възможно да спечелят слава. С други думи, неговото заключение е, че ако някой прави контактьорски сеанси пред публика, най-вероятно е някой от лошите. Така доктор Лъшан косвено отрече всичко, видяно от зрителите.

Все пак в думите му прозираше и нещо друго. Ако има и добри, в какво точно са добри те? Отбелязва, че такива хора ни карат да се замислим по-задълбочено над самите себе си. Макар да удовлетвори скептиците отхвърляйки явлението, за проникателния зрител вложи тънък намек, че в това явление има нещо вярно и ценно. Какъв извод можем да направим? Май че явно не са ни казали нищо определено.

Някои от съществата, които идват чрез контактьорите твърдят, че са извънземни. Възможно ли е НЛО да установяват телепатичен контакт с нашата планета? Телевизионният сериал на Шърли Маклейн подсказва нещо такова. Немалко хора подозират, че НЛО са навесвявали Земята, но правителството е скрило фактите. Да не би контактьорството да е техният начин да заобиколят обичайните средства за информация и да говорят направо с хората? С това ли се сблъскват учените, когато изследват явлението?

Освен всичко друго, доктор Лъшан каза и че провеждането е било популярно в Германия през 30-те. Кое то звучи доста зловещо. Във връзка с това можем да споменем и все по-често появяващите се сатанински култове и хора, обладани от зли сили. Възможно ли е контактьорството да е

влияние на злото, проникващо в съзнанието на нищо непо-
дозиращи хора?

Когато Робин Уилиамс са пошегува, че е проводник на своята комедия, да не би да намекуваше, че е обладан от духове, които говорят чрез него? Или пък шегата му бе деликатен намек, че този тип комедия на импровизациите е форма на провеждане, доста приближаваща се до определението на Бешар, съществото на Дарил Анка?

Наистина е доста загадъчно и експертите не ни помагат много, особено в кратките си интервюта по медиите. Когато телевизионните канали предават провеждащи контактьори, медиум е съобщението: „Гледайте този канал, за да видите контактьор!“. Възможността за съществуването на контактьори привлича много по-неудържимо, отколкото съобщението на самите духове. Тяхното съществуване бързо се отхвърля и съобщенията им, като например съветът на Бешар, остават нечути. Рядко би могло да се види предаване, в което водещият да обсъжда повече съобщението, отколкото медиума, особено при положение че – както изтъкна доктор Лъшан, - изглежда, всички източници говорят едно и също. Вместо да се внушава, че няма *нищо ново*, би било по-добре да се отбележи, че всички *повтарят едно и също нещо* и именно то е *важната новина!*

История на контактьорството

Въпреки че новините, които ни носи контактьорството са важни, вярно е и че самите те не са нищо ново. Явлението се среща под най-различни форми, откакто има писана история. Съобщението гласи винаги едно и също. Може би най-добър исторически източник е книгата на Джон Климо „Контактьорство: изследване над получаването на информация от паранормални източници“. Следва кратък прег-

лед на историята на човешките контакти с нефизически източници, представена от Климо.

Хората винаги са вярвали в безсмъртието. Праисторическите и примитивни общества са имали шамани, или лечители, които са могли да установяват контакт със света на духовете. Обичаите на шамани от различни краища на света през вековете показват забележителна съгласуваност.

Още през 5000 г. пр. н.е., египетската „Книга на мъртвите“ описва подробно способността на човешката душа да напуска физическото тяло и да общува с духовете на мъртвите. Около 2000 г. пр. н.е., китайците правят прототип на съвременната дъска Уиджи*. Двама души държат направен от клон чатал, а духът води клона и изписва съобщения в пясъка. По-късно древните елини са имали своите оракули, които считали за говорители на боговете.

През 1000 г. пр. н.е. монотеизмът прераства в мощна религиозна сила и поставя начало на юдаизма. Старият завет съдържа много описания на контактърство, като се започне с пророк Мойсей и се продължи със Соломон, Самуил, Даниил, Илия, Елисей, Езекия, Йеремия и Исак. С Новия завет, ако подминем щекотливия въпрос дали Иисус е бил проводник на Бога или самия Бог може да се твърди, че Савеловата опитност с Иисус на пътя за Дамаск е контактърство. Събитието Петдесетница, спускането на Светия дух върху последователите на Иисус, започва историческа поредица от провеждане и говорене на чужди езици, която продължава и до днес. Може би най-съкровен пример на провеждане в Библията е Откровението на Йоан.

В средновековието, макар християнската църква да се мръщи на контактърството, някои мистици общуват с божествени същества. Света Тереза от Авила описва преживяванията си във „Вътрешната крепост“, а Saint John of the

* Дъска с написани букви и цифри, използвани за спиритически сеанси.
– Б. пр.

Cross^{**} пише за своите в „Изкачването на връх Кармел” и „Тъмната нощ на душата”.

Контактърските опитности слагат начало на нови християнски секти. През седемнадесети век, в Англия, Джон Фокс получава видение и основава Обществото на приятелите, или така наречените квакери. В началото на деветнадесети век, в Амврика, Джоузеф Смит вижда ангела Мормони и написва „Книгата за Мормон”. По същото време се ражда и Движението на спиритистите, отново в Америка. Него период от историята на контактърството ще разгледаме в [девета глава](#).

По тези проводници: свръхсетивните опитности на Едгар Кейси

Едно от общите неща във всички телевизионни интервюта с контактъри е, че почти навсякъде е споменат Едгар Кейси. Очевидно той е опорна точка. Във филма „Да достигнеш плода”, Шърли Маклейн влиза плахо в една книжарница за метафизична литература, и някаква книга пада от рафта в ръцете ѝ. Дружелюбният компетентен продавач ѝ обяснява, че това е класическо произведение на „проведена” метафизическа литература. Когато Шърли го запитва за значението на думата „проведена”, той ѝ обяснява това понятие, позовавайки се на Едгар Кейси.

Както пише биографът му Томас Съгрю в „Има една река”, историята на Едгар Кейси може да бъде отнесена по-скоро към историята на хипнозата, отколкото на спиритизма. Така че ще отложим нашия преглед на развитието му като медиум до [единадесета глава](#), където ще се спрем на хипнозата.

^{**} *Saint John of the Cross* (1542-1591) – испански монах, основал Ордена на босите кармелити. – Б. пр.

Именно Кейси в свръхсетивния си транс е въвел думата „проводник“ в метафизиката. Не я използва само във връзка с наблюдавано по телевизията явление, а за да опише един по-общ фундаментален факт в човешкото съществуване. Същината на съобщението, което пристига „по тези проводници“, както Кейси наричаше себе си по време на транс е, че *всички хора са контактъори*.

„В прилагането на физическите сили, проявени в материалния свят, хората често забравят факта, че всяка сила, проявена в материалния свят, произлиза от онзи източник, който е създал света. Тъй като се проявяват много неща, които са в кръгозора или обхвата на човешките постижения, заслуги се приписват на човешките сили, на човешката неспособност или пък на човешките заложиби, вместо да се каже, че този човек, тези хора или пък тези условия са по-скоро проводници на проявлението на онази Единствена сила, която ги е създала.“

Едгар Кейси, 13-2

Човекът: проводник на Божествена енергия

Според екологията, целият живот е система от взаимосвързани елементи. Енергията на слънчевата светлина, атомите на въздуха, молекулите в растенията и животните постоянно циркулират и се преплитат. Животът е едно сложно цяло. Човешката физика включва всички тези елементи и следователно е отражение на цялото. Но как човекът успява да преобразува атомите на храната, въздуха и слънчевата светлина в произведения на изкуството? Очевидно, в човешкото същество има нещо повече от физически, земни атоми.

Лесно е в епохата на научни технологии да приемем, че сме просто плът и кости или, както някой беше казал: месо, на което е вдъхнат живот. Когато Кейси насочи свръхсетивните си способности към разгадаване на истинската ни природа, над въпроса откъде сме дошли и каква е целта на нашето съществуване, изплува портретът на едно действително космическо същество.

Макара да сме дотолкова хипнотизирани от сетивата си, че вярваме само в материалния свят, именно енергията е същинската реалност. Същността на нашата природа е енергийна – нематериален дух. Ние сме проводник на Божествена енергия. Това гласи универсалното послание на всеки мистицизъм и религия, това е съобщението на Едгар Кейси, което съвременните контактьори препотвърждават.

Усещане за своя дух можем да развием посредством интуицията, а не чрез сетивата. Медитацията и сънищата ще ни помогнат да намерим път към своята интуиция. Въображението е друго мощно средство, което трябва да култивираме.

Много от споменатите идеи са на над две хиляди години. Със сигурност не са рожба на Кейси. Едгар Кейси обаче дава първо подробно описание на тези понятия, и то в сложна рамка, до голяма степен съвместима с модерните психология и философски идеи. Това, което някога бе зона на мистицизъм или почиваше на суеверни схващания, Кейси съумя да изрази с думи, залегнали в терминологията на съвременната психология.

Изглежда явлението „провеждане“ днес ни предава двойно послание. От една страна гласовете, идващи от контактьора, се определят като безплътни духове. Послание към нас очевидно е яснотата как съществуването на такива духове или същества доказва нашата същност на нещо повече от тела и че самите ние сме духове. От друга страна, казват ни забравяйки кои сме, да насочим внимание

към съобщението. При опит да обосновем истинността на тяхното послание обаче, духовната им същност ни поставя в затруднено положение.

Резонно, съсредоточаваме се върху природата на тези безплътни духове. За нас те са същинско чудо и това прави съобщенията им интересни. От друга страна обаче, не можем да проверим доколко достоверни са съобщенията им че са духове, и затова не сме наясно доколко можем да се доверим на техните твърдения.

Има обаче изход от подобно затруднено положение. Вниквайки внимателно в съобщението осъзнаваме, че духовните същности отправят към нас думите на Кейси: „Не приемай за чиста монета твърдението, че си дух; открий го сам. Не приемай лековерно посланията на всички религии в света, че си душа; не се осланяй на твърденията на мистици, вече преживели това. *Открий го сам*. Докато не усетиш духа в себе си, той ще бъде просто едно понятие, една идея сред множество други.”

Осъзнаването, че ние *също* сме проводник на духа може да се окаже средство за духовно пробуждане. Най-висше свръхсезитивно осъзнаване, според Кейси, е че Бог говори директно на човешките същества. Това е нещо, което мнозина от нас вече са познали. Според скорошно проучване на общественото мнение на „Галъп”, петдесет процента от населението на Америка вече е имало вътрешното чувство или впечатление, че Бог говори с тях.

Що е провеждане?

Вероятно никой нямаше да използва думата „провеждане” при опит да опише различни форми на вдъхновение, пророчество или помощ, ако не беше Едгар Кейси. Би било напълно меродавно да кажем, че той за пръв път е използвал думата „проводник” при опит да опише как човешко

същество става проводник на свръхестествена и спиритическа информация. Използвайки тази дума по начин, караш ни да се замислим, той я запечатва в съзнанието на тези, които поемат по неговия път.

Кейси не се ограничава със споменатия термин, за да опише връзката между живи и мъртви, или между физическа личност и царството на необятното съзнание. Не ограничава явлението и до хора с изявени свръхсетивни способности. Кейси изтъква, че всеки човек, в качеството си на проявление на Божествената енергия, е проводник. Въпросът е каква информация ще протича през този човек и на каква цел ще служи.

Градивността на проводника е от особен интерес за Кейси. Той ни призовава първо да го разгледаме в по-широка перспектива, за да разберем и използваме градивно тази му страна в своя живот.

Да разгледаме следната аналогия. Дете пита родителите си: „Какво означава спорт?“ В него момент по телевизията дават футболен мач (при положение, че футболът е изключително популярна игра). Родителите отвръщат „Погледни телевизора. Това, което дават в момента, е спорт.“

Детето гледа мача известно време. Вижда хората на терена, публиката по трибуните и чува коментаторите. Обръща се към родителите си и ги пита: „Спортът борба за една топка ли е? Хората се блъскат един друг, опитват се да отнемат топката и я подмятат насам-натам. Събарят се един друг. Множество хора по трибуните са развълнувани и крещат. Някои са много радостни, други – страшно ядосани. Това ли е спортът: нещо като голяма битка?“

Родителите може да се съгласят, че понякога наистина е така, но спортът има и по-глобален смисъл. Ако разберем по-широкото му значение ще видим, че футболът е само пример за спорт. Илюстрира едновременно понятието

„спорт” и това как търговската футболна индустрия може да смаже и унищожи спортния дух.

Същото е в сила и по отношение на понятието „провеждане”. Съобразно това, което сме гледали по телевизията, имаме доста ограничена представа за понятието „проводник”. На пръв поглед всичко се заключава до това да затворим очи и наподобим нечий чужд глас в опит да се представим за друг човек. Изглежда като начин да привлечем широката публика, която иначе не би ни слушала, или опит за измама с цел печалба.

Малцина биха се претрашили да говорят насън пред много хора. Контактърството обаче не е само вдъхновени речи в несъзнателно състояние; това е само един от елементите на доста по-широка картина.

В най-общ план, проводникът е предавателно средство. То получава и предава към другите. Когато например ни хрумне идея и я споделим с някого, ние ставаме неин проводник. Приближаваме се до свой приятел и го прегръщаме. Така ставаме проводник на любов.

Проводникът приема нещо невидимо за останалите, преобразува го в предаваема форма и го предоставя другиму. Всеки от нас например прави видими подбудите и идеите в живота си.

Провеждането включва и определени точки на приложение. Понякога преживяваме любовта си към някого под форматна добри чувства. Когато обаче станем проводник на такива чувства, те могат да се проявят в нещо специфично, като това да му приготвим хубава вечеря или да му помогнем да се справи с някой проблем.

Главно при контактърството е предаването на нещо свръх личността на самия проводник. Провежда информация, която не е заучена или вече преживяна. В контактърството присъстват свръхсетивни елементи или творчески, духовни и вдъхновени измерения, надхвърлящи обичайни-

те способности или знания на проводника. Самият той понякога влиза в роля оракул на мъдростта.

Даден проводник може да получава послания от безпътен дух, Бог, ангел, растения или животни. Понякога просто следва своята интуиция. Впоследствие предава информацията в разбираем формат – чрез писане, рисуване или някакво изкуство, чрез действия, обществена работа или усмивка. При самото контактуване проводникът може да е заспал, буден, в медитация или в транс.

Според материалите на Кейси видът контактърство, който е на мода днес и се излъчва по телевизията, е разновидност на едно доста популярно явление. Говоренето с глас на дух е само една от страните на контактърството. Нея Кейси използва доста рядко. Макар често да е правел тълкувания в състояние на разширено съзнание, той не е провеждал единствено по него начин. Бил е медиум и е получавал вдъхновение и в будно състояние.

Всеки ден по безчет начини ставаме проводници на духове, идеи и източници с произход извън нашата съзнателни личности. Способността да провеждаме оказва огромно въздействие върху нашия и животите на хората край нас. В състояние сме да осъзнаем това. Можем да усетим, че сме проводници и да помислим кои видове провеждане бихме желали да развием и използваме. Кейси изтъква, че има толкова видове провеждане, колкото хора на тази земя. Вместо да провеждаме информация без да съзнаваме какво правим, можем да възприемем по-активна творческа роля в този процес. Така ще възвърнем правото си по рождение, своята мисия в живота превръщайки се в проводник на благодат за хората край нас с начина, по който сме избрали да провеждаме всеобщата енергия.

Първа част

**ПРОВЕЖДАНЕ
В
ЕЖЕДНЕВИЕТО**

Втора глава
**СЛУШАЙТЕ ИНТУИЦИЯТА СИ:
ПРОВОДНИК НА
ВАШИЯ АНГЕЛ ХРАНИТЕЛ**

*„Божественото е вътре у човека. Вслушайте се в
гласа отвътре, а не в изкустеля отвън.“*

Едгар Кейси, 5018-1

*„Твоето тяло наистина е храмът на живия Бог.
Там Той е обещал да се срещне с теб, да общува с теб.*

В това е свръхестественото развитие,
свръхестествените явления, които търсиш!“

Едгар Кейси, 1598-1

*„...интуитивните сили, които се проявяват у
гореспоменатия, спомагат за по-безопасен, по-нормален,
по-духовен път, с по-малко склонност за обръщане към
силите, идващи отвън... Следователно **интуитивните**
сили са най-добри, защото така може да стане
по-правилното съединяване на духа на истината със
Съзидателната енергия; така отговорът може да
ти бъде показан... по **какъвто и да било** начин или
форма... има много проводници, много начини...“*

Едгар Кейси, 261-15

СЛУЧВАЛО ЛИ ВИ СЕ Е НЯКОГА просто да **знаете** нещо за човек, с когото току-що сте се запознали? Има хора, на които инстинктивно вярвате, и други, на които не вярвате. Случвало ли ви се е някой да ви каже „довери ми се“, а вие да имате усещането, че не бива да го правите? Случвало ли ви се е да се доверите на такъв човек и по-късно да съжалявате?

Понякога имаме за дадена ситуация усещания, които просто не можем да обясним. Може би сте купували кола втора употреба. Намирате някоя, която наистина ви харесва и цената ви устройва. И все пак имате някакво необяснимо чувство: „Не, не купувай, нещо в нея не е наред!“ Случвало ли ви се е да пренебрегнете това чувство и след това да ви се иска да не сте го правили?

Тези усещания са като предчувствия. Още не съм срещал човек, когото да не са спохождали. Нито такъв, който да няма някоя тъжна, дори трагична история за това какво му се е случило, когато ги е пренебрегнал. Предчувствията често са правилни, макар да изглеждат абсурдни. Понякога просто изпитваме чувство към нещо и не можем да го обясним въз основа на наученото от опита. Знанието сякаш идва отвътре. Колкото и странно да звучи, това знание *обикновено е точно*.

Говоря за интуицията, разбира се. Често я определяме като знание без участие на сетивата или разума. С други думи, *знание наготово*. Просто го имаме. Загадъчното знание ни спохожда изневиделица и ни моли да го имаме предвид дори когато не можем да си го обясним.

„Интуиция“ е често употребявана в ежедневието дума. И все пак в нея има някаква тайнственост. Интуицията винаги е била предизвикателство за мислителите. Тя предполага съществуването на по-различна или скрита от очевидното за сетивата и разума реалност.

Сигурно и вашата интуиция ви е карала да се чудите откъде знаете нещо при отсъствие на явни основания за това. Може би тя ще ви помогне да осъзнаете мнението на Кейси защо човекът е естествен проводник. Някои от нашите изследвания на контактърството може да ви дойдат в повече. Макар че ще опитам да ви представя нещата ясно и логично, пак ще трябва да впрегнете интуицията си с цел да разберете онова, което разумът отказва да схване.

Интуицията като проводник на напътствия

Интуицията е проводник на знания, които идват при нас от сякаш невидим непознат източник. Може да я усетим като предчувствие или да я „подушим”. Интуицията може да ни подтикне или възпре да не направим нещо. Може да предизвика у нас чувство, склонност или импулс. Интуицията е естествен проводник на напътствия.

Едно от нейните приложения, които много ценя, е моята защитна шофьорска програма. Понякога откривам, че спирам, преди да навляза в кръстовище, и след това виждам как някоя кола пресича пътя ми, без да спазва предимството. Редовно получавам предчувствия за кръстовища и определени коли, с които трябва много да внимавам. Понякога усещам, че някой автомобил може неочаквано да се обърне пред мен или да ми навреди по някакъв друг начин. Тези ми предчувствия обикновено се оказват верни.

Интуицията е надежден проводник на напътствия и в деловия ми живот. Например има дни, когато чувствам желание да обсъдя някое предложение с член на организацията, която понякога консултирам. Все пак имам предчувствие, че не бива. Ако пренебрегна предчувствието и действам, нещата не потръгват. Идва ден, когато усещам, че трябва да „действам незабавно”. Чувството обикновено се оказва вярно. Понякога пък нямам нищо определено наум, но изпитвам желание да посетя дадена организация. Когато пристигна, срещам някого, който ми казва: „Какво съвпадение, точно за вас си мислех!” Човекът има проект, който иска да обсъдим, и моето присъствие там се оказва съвсем навреме.

Едва ли съм единственият, при когото интуицията е полезна в работата. Преди години Дъглас Дийн и неговите сътрудници в Инженерския факултет на Ню Джърси публикуваха „Административното ЕСВ”. Според техните изследва-

ния, компаниите с най-добро стопанско развитие биват управлявани от хора с високи резултати на тестовете за ЕСВ. Тези ръководители дори охотно изразяват вяра в ЕСВ и признават, че силно разчитат на своята интуиция, когато вземат решения. Съдейки по броя книги на тази тема в бизнесотделите на книжарниците, търсенето на указания как с успех да използваме интуицията си е значително.

Свръхсетивен аспект на интуицията

Едгар Кейси счита интуицията за най-висша форма на свръхсетивни способности. Прави ѝ този комплимент, защото тя никога не предоставя безцелни, хаотични отрязъци информация, не се носи подобно на случайна клюка за нещо странично а поради това, че подобна информация можем да ползваме на момента.

Интуицията е нещо повече от свръхсетивна способност. Тя прави заключения и направлява нашите действия. Подхожда холистично – по думите на Кейси, интуицията най-напред съпоставя получената по свръхсетивен път информация с нашите идеали, цели и належащи потребности и след това търси подходящ отговор. Наподобява носа на вярно куче. Може да подуши ситуациите и да открие дивеца или да ни предупреди за надвиснала опасност.

В основаната си на задълбочени изследвания книга „Психопътуване“, социоложката Лейл Бартлет поднася множество примери, в които интуицията е спасявала живот. Разказва например как деветгодишната Илейн, готвейки се да вземе автобуса за важно пътуване, почувствала внезапен порив да посети майка си. Взела друг автобус в обратна посока, към мебелния магазин на родителите си. Нямала търпение час по-скоро да стигне там. Когато пристигнала, видяла родителите си да седят на столове до витрината на магазина. Почувствала се глупаво заради стран-

ните лоши предчувствия, но все пак успяла да ги убеди да излязат да обядват с нея. Точно когато излезли през задния вход, една кола връхлетяла витрината и смачкала столовете, на които допреди малко седали родителите ѝ.

Сигурно и вие сте слушали подобни истории. Толкова много пътувания са отложени или отменени вследствие лошо предчувствие, без никаква друга явна причина. Всъщност, причината ставала видна по-късно. Такива неща се случват често. Едно интересно проучване показва, че сред пътниците в обществения транспорт господства своеобразна интуитивна мъдрост.

В проучване на катастрофите с влакове, У. Е. Кокс сравнява броя хора, пътували с даден влак в деня на катастрофата с броя пътници в други дни. Понякога разликите били доста осезаеми. „Джорджиан“ например е возил само девет души в деня на катастрофата на 15 юни 19523 година. Предишния ден е возил шестдесет и осем, а на още по-предишния – шестдесет пътници. През всеки от дните на същата седмица, освен в този на инцидента, той е возил средно по шестдесет души. Денят от седмицата, в който станала катастрофата, обикновено не бил с малко пътуващи. На същия ден през предишните четири седмици с него са пътували съответно четиридесет и петима, петдесет и петима, петдесет и трима и петдесет и четирима пътници. Общата статистика потвърдила предчувствието му, че катастрофите с влакове са возели значително по-малко пътници, отколкото в дните на безпроблемно пътуване. По някакъв интуитивен начин, хората избягват катастрофите.

Кокс нарича източника на този ефект „подсъзнателно предчувствие“. Това предполага, че интуицията често направлява постъпките ни, без да го усещаме. Често действа посредством подсъзнателно проведено напътствие. Както и да определяме интуицията обаче, нейната невидима ръка направлява нашите действия. Дори и да не го проумяваме, можем да ѝ бъдем благодарни за това. Все пак Едгар Кейси

ни наставлява как да я разбираме, за да можем да развием своя естествен проводник на напътствия в наша полза. Подходът му присъжда на интуицията по-висока цел – да ни съдейства да осъзнаем нещо още по-важно.

Цялото знание е вътре в нас

Кейси е ценял интуицията като проводник както на напътствия, така и на вдъхновение. Ценял я е и защото действа целенасочено, в съгласие с ценностите на човека. Най-важно обаче му се е струвало това, че използването ѝ насочва вниманието ни навътре.

Определя я като *знание отвътре*. За да се научим да използваме интуицията, трябва да се обърнем навътре, да погледнем в себе си и да усетим информацията, която извира оттам. Да осъзнаем, че цялото знание се намира *вътре в нас* и да се научим да се вглеждаме *вътре в себе си* – това са двата основни принципа в учението на Кейси. Разбирането и развиването на интуицията ни води по пътя към усвояване на тези важни уроци.

Може би вече интуитивно долавяте кое прави интуицията възможна. Моята първа среща с интуитивното разбиране на интуицията бе с книгата „Дзен в изкуството да се стреля с лък” на Ойген Харигел.

Авторът е германски философ, заминал за Япония, за да научи нещо за Дзен. Учителите по Дзен не искали да се занимават с него защото смятали, че интересът му е чисто интелектуален. Той обаче постоянно демонстрирал своята искреност и най-сетне успял да започне обучение при учителя Кензо Аюа – почитан от всички стрелец.

През първите четири години Хергел се посветил изцяло на умението да опъва дългия и много корав японски лък. Гладкото пускане на стрелата се оказало още по-трудно. Подобно на уроци по балет, Дзен-стрелбата с лък изисквала едновременно крайно физическо усилие и грациозни

движения въпреки непривичните, тромави жестове. Нужно било да се разгадае странната тайна как да се откажеш от собствения маниер и да оставиш движенията да текат свободно. Трябвало да се научи и да контролира дишането си. Лека-полека осъзнал, че Дзен-стрелбата с лък е форма на медитация.

През цялото това време той не съумял нито веднъж да улучи целта. Мишената, както разбрал, била вътрешна – състояние на съзнанието. Научаването да опъва лъка и пуска стрелата както трябва изисквали развиване на такова състояние. Всичко се заключавало чисто духовна дисциплина.

Накрая, на *петата година*, учителят сложил мишена и му демонстрирал как стреля. Хергел видял как неговият учител успява всеки път да улучи центъра ѝ, на пръв поглед без да се прицелва. Наблюдал внимателно и се уверил, че очите на учителя били почти затворени и че той не се прицелва. Херигел се пошегувал, че учителят се е научил са стреля и насън.

При тази забележка учителят го подканил да дойде в неговото доджо през нощта. Тогава му разкрил удивителна тайна на Дзен-стрелбата с лък. В пълен мрак изстрелял бързо една стрела и след нея, втора, в мишена на около шестдесет крачки разстояние. Когато Херигел се добрал в тъмата до мишената открил, че първата стрела се е забила в центъра, а втората – право в първата, разцепвайки я на две!

Хергел се почудил как може човек да улучи мишената, без дори да я вижда. Ако първото попадение било някакво съвпадение на късмет и опит, какво да кажем за второто?

Учителят му обяснил, че хората имат нужда от очите си, за да виждат понеже смятат, че светът е извън тях. Ако се разделиш с целта, тогава трябва да усвоиш умението да я уцелваш със стрела. Уверил го, че същината е в това да бъ-

деш едно цяло с целта и да позволиш на стрелата да се върне в естествения си дом.

Учителят го информирал, че стрелец, който се цели със стрела в мишената, е всъщност *фалшив* стрелец. Стрелецът, който се *сливал* с целта, бил на път да разгадае великата Тайна на Дзен.

В годините, през които учениците усвоявали уменията да опъват лъка и пускат стрелата, всъщност се учили как да й позволяват тя сама да стреля. Стрелецът ставал проводник на изкуството да стреляш с лък, в състояние да прояви духа на Дзен.

Подобно на Дзен-учителя, Кейси е знаел как да улучи право в целта, обръщайки се навътре в себе си и установявайки контакт с източника на всемирното съзнание. Досуц като Дзен-учителя, обучавал Херигел, той ни учи как гледайки навътре в себе си, да улучваме мишените в нашия живот. Подобно на Херигел, ние ще разберем от Кейси как да преодоляваме „фалшивата стрелба”.

За разлика от стрелеца с лък, използващ понятия от Дзен-будизма, учението на Кейси се придържа към библейски понятия. Припомня ни думите на Иисус, че Царството Божие е вътре у нас. Ако бог е в нас, значи всичко е у нас. Съветът на Кейси е да следваме принципите, залегнали в Библията и да търсим Царството Божие най-напред вътре в нас самите. Всичко друго ще произтече като естествено следствие от това.

Кейси подхожда към интуицията като Дзен-учителя към стрелбата с лък. Не я практикува, за да стане добър стрелец, а като начин за достигане до истината. Недейте да развивате интуицията си с цел да впечатлявате околните, развивайки медиумски способности. Следвайте я, защото тя сочи към нашата истинска същност – единство с Бог. За Кейси именно това, подобно на великата Тайна на Дзен, е действителна стойност и реална награда в отговор на усилията, които сме положили за да развием своята интуиция.

Тайната на неразделното единство

Становището на Кейси за интуицията дава възможност да проумеем как работи тя и коя е обуславя. Интуицията не е творение на съзнанието. Съзнанието ни разделя от външния свят, за да можем да го анализираме със своите сетива. Съзнанието, което анализира информацията, постъпила от сетивата приема, че знанието трябва да дойде отвън. Това му се струва напълно естествено. Интуицията обаче изхожда от друго предположение, приемайки за даденост единството на всичко живо. Доскоро това интуитивно схващане на единството обичайно не надхвърляше пределите на мистицизма. Все пак, с приближаване края на двадесети век, и науката започва да приема подобен възглед.

Науката е завършен израз на съзнателния ум. Тя използва неговия интелект, за да усъвършенства методите за анализ. Любимите методи обаче ѝ помогнаха да разкрие своите фундаментални ограничения. Ако поровим в раздел „Нова епоха” на местната книжарница, ще открием изобилие от наскоро издадени книги на новата наука. Произведения като „Симпатични вибрации”, „Тао на физиката” и „Танцуващите Ву Вей майстори” разкриват как съвременните научни понятия формират светоглед, сходен с мистицизма. Своеобразна кратка версия за историята на нова наука.

Традиционно приемаме, че светът е съставен от отделни атоми на разстояние помежду си. Считаме, че е нужна верижна реакция, сблъскване на атом в атом, за да се произведе ефект в пространството.

Все пак, когато модерната физика изследва отблизо атома, открива че той се изпарява. Наподобявайки форма на *енергия*. Възприемаме го като нещо веществено, но всъщност той напомня проява на *събитие*. При това, атомите-събития изглежда имат моментна връзка помежду си, сякаш не ги разделят време и пространство. Такава на пръв

поглед невъзможна връзка засяга и ума, който ги изследва. Атомната енергия е толкова странна, че откликва дори на съзнанието на наблюдателя! Изводът е, че съзнанието и материята са единно, неразделно цяло. Замислете си само – съзнанието и материята са един-единствен, неразделен танц на енергията.

Терминът на Кейси за това, което съвременната наука тепърва започва да схваща, е *единство*. Присъства *един-единствен* дух, или енергия, обединяващ цялото Творение. Той прониква във всичко. Обединява всички атоми в единна вселена. Свързва всички човешки същества помежду им и с всичко останало в света. Макара че привидно сме отделени един от друг, ние сме своеобразно продължение на духа на Създателя. Случващото се на един засяга по някакъв начин всички останали. Всички събития в света са обединени в единна, свръхсетивна екология.

Кейси проповядва, че Бог е създал човешката душа по свой образ и подобие. Тя е проекция на Бог така, както нашите мисли и мисловни образи са проекция на нашия ум. При все, че всяка душа има своя индивидуалност, всички са обединени в единен дух.

Освен това, всяка душа отразява цялото творение. Тя е миниатюрен макет на голямата вселена. Кейси оприличава душата на капка в океана – своеобразен миниатюрен океан с всички съставки на големия. Така у всяка личност присъства знание за целия свят.

Тезата на Кейси, че всеки от нас е миниатюрен модел на вселената, повтаря древните мистични учения. Тя започва да се среща все по-често и сред схващанията на новата наука. Модерният жаргон гласи, че творението е хармонично – термин, основан на свойствата на лазерна холограма. Тя се е превърнала в начин за възприемане на единството в живота и се разисква във всички научни книги на „Нова епоха“.

Появата на лазерната холография направи философските и мистични концепции за единство на всичко, в частност учението на Кейси, важни и вълнуващи. Единството е обективна реалност, колкото и да ни е трудно да го доловим или асимилираме.

Когато насочим лазерен лъч към холографска плака, той се отразява и проектира в пространството триизмерно изображение. От всички страни образът има хомогенен и реален вид.

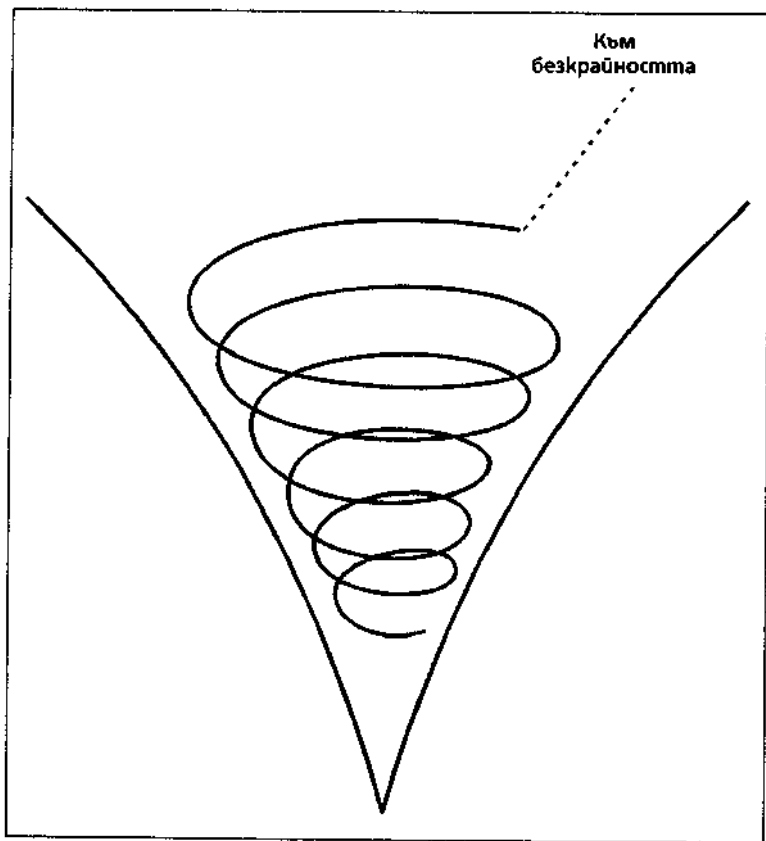
Холономичното свойство на холограмата става явно, когато вземем плаката и я раздробим на множество късове. Дори и най-малкият от тях ще възпроизведе неизменен образ в пространството! Незнайно как, всяка миниатюрна частица от холографската плака съдържа в себе си единна цялостна картина!

Изказано с думите на Кейси, душата е част от сложна холограма, наречена от нас Сътворение или Бог. Всяка душа носи познание за цялото. Именно поради това, обяснява Кейси, свръхсетивните способности са вродено, естествено свойство на душата. Интуицията черпи от универсалното знание, достъпно по свръхсетивен път за душата.

Свръхсъзнанието

От разгледаното описание на душата резонно следва, че умът ни надхвърля общоприетото схващане що е съзнание. Според модела на Кейси, съзнанието е най-ниска форма на ума. Сетивно съсредоточено е единствено върху подробностите като мишка, бидейки лишено от панорамния взор на орела. Пространственият поглед е свойствен не на съзнанието, а на онова, което Кейси нарича свръхсъзнание. Веднъж Кейси сънувал ума като фуния. Отвореният край се спускал сякаш от безкрайността и се свивал надолу, за да образува отделен малък ум (*вж. фигура 1*). Малкият ум е съзнанието – това, което душата използва, за да се съсре-

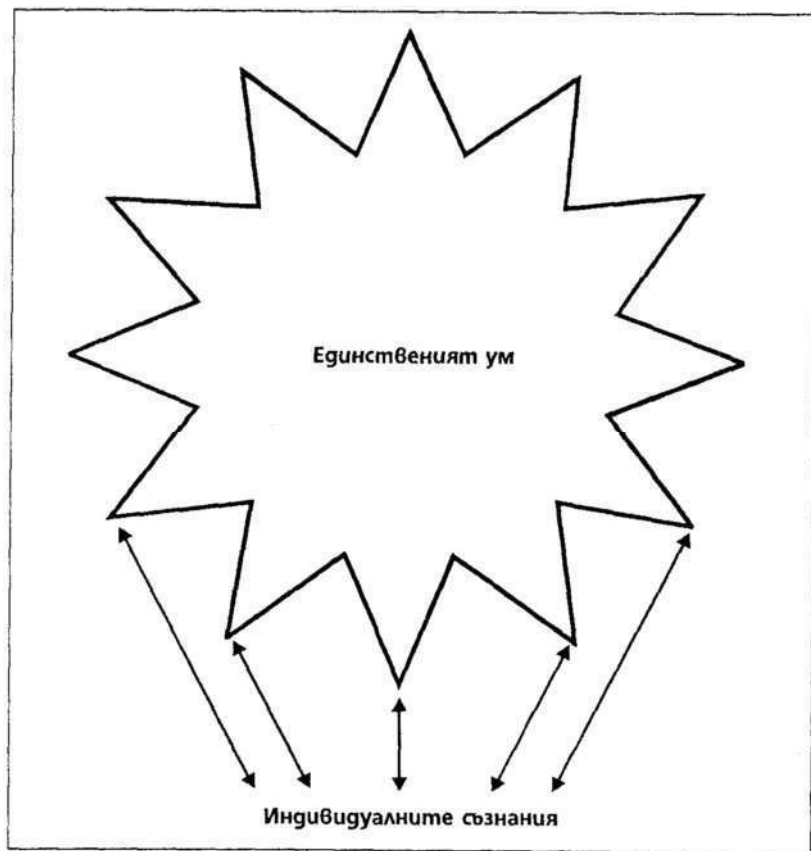
дотоchi върху физическата реалност. В друг сън пък видял ума като многолъчева звезда, всеки лъч на която представлявал фуния, израстваща от универсалния ум, за да образува съзнанието на отделната душа (вж. фигура 2).

Фигура 1. Образът на ума в съня на Кейси.

Сънят на Кейси за ума е характерен с няколко изненадващи момента. Първо, според него, има *само един ум*. Тази единствена, жива реалност е универсален ум, общ за всички нас. Подобна постановка е трудна за възприемане. Това

означава, че с изключение на съзнанието, умът не е нещо строго лично, а се споделя от всички. Той е като въздуха, който дишаме. Макар всеки да има собствени дробове, посредством които контактува с него, въздухът е общ и единен.

Фигура 2. Връзката между индивидуалните съзнания и единствения ум.

Второ, този ум помни всичко. Кейси нарича това негово свойство „Акашови записи”, или Залата на летописите.

Всичко, което човечеството някога е преживяло, е отразено в записите на Акаша.

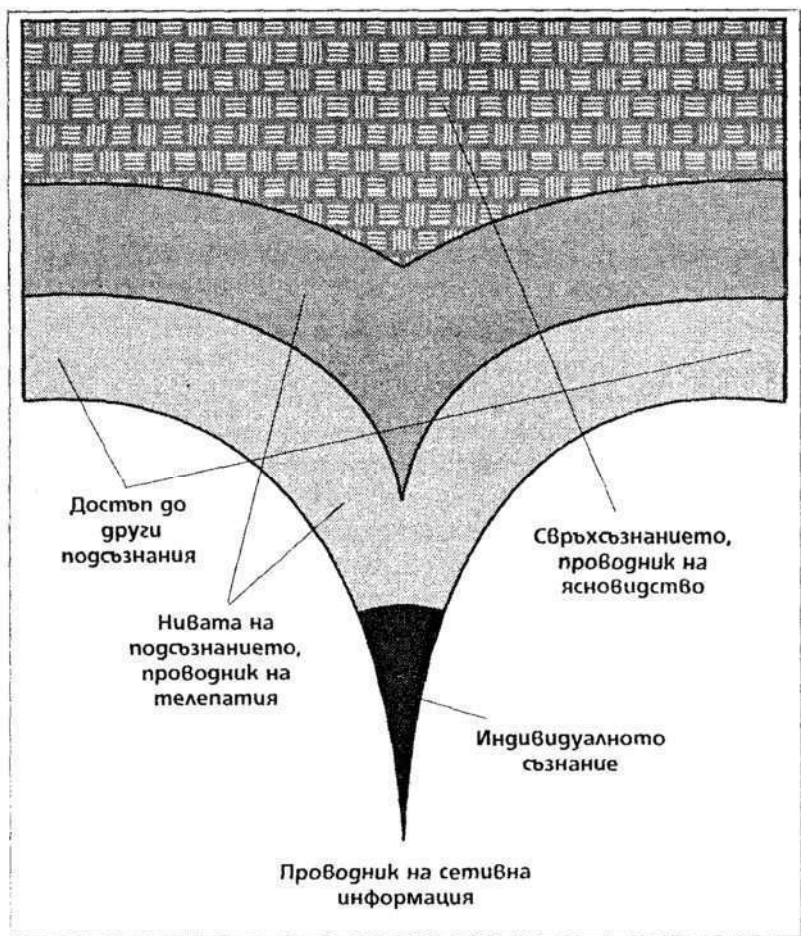
Трето, между нивото на универсалния ум и съзнанието на индивида се помещава областта на подсъзнанието. Всеки от нас има своя част от подсъзнанието, но в него няма граници. Всички подсъзнания – както на живите, така и на мъртвите – са свързани помежду си. По-късно ще научим повече за този удивителен феномен.

Четвърто, макар и важно за взаимодействието ни със света, съзнанието е само връхчето на цялостния ум. Силно съсредоточено и ограничено е единствено в усещания от материалния свят. Има ясно очертани граници, вследствие което всеки човек изглежда отделен от останалите.

И накрая, всяко от представените различни нива на ума представлява отделен проводник на информация (*вж. фигура 3*). Съзнанието е проводник на сетивна информация. То събира и познания от външната среда. Подсъзнанието е проводник на телепатична информация. То набира познания от мислите и преживяванията на други хора. Свръхсъзнанието е проводник на ясновидство, или така нареченото универсално познание. То черпи информация директно от единството на целия живот.

Интуицията представлява свръхпроводник който черпи информация, протичаща по други проводници. Използвайки въображението като средство за изразяване, тя говори посредством видения или символи. Когато използва чувства или мисли, поражда пориви или подтици. Когато борави с мисли, може да говори с глас, който чуваме отвътре.

Докато проучваме начините да станем проводници на свръхсетивна информация, вдъхновение, мъдрост и напътствия, ще продължим да се връщаме към това базово изображение на ума. С тези основни напътствия, Кейси ни подмага да разберем както интригуващото, така и объркващото в контактърството.

Фигура 3. Проводници на ума.

Придобиване на интуиция

При повечето от нас, интуитивните опитности идват ненадейно. Проявяват се неочаквано и спонтанно. Кейси обаче ни съветва да развиваме своите интуитивни способности. За целта ни поднася следните важни принципи:

- 1) Интуицията съществува поради неотменното ни единство с творението. Когато осъзнаем своето единство с живота, интуицията ни се засилва.
- 2) Интуицията е следствие от нагласата ни по симпатия с обекта на нашите мисли. Съпричастността е форма на нагласа. Любовта е най-висша форма на нагласа.
- 3) Необходимостта да узнаем нещо, обикновено със защитна цел или като необходими ни наставления, пробужда интуицията.
- 4) Интуитивното познание произтича отвътре. Вгледайте се в себе си и ще го откриете.
- 5) Интуицията предполага да приемем онова, което изниква спонтанно вътре в нас. Обичайно това е първата породила се мисъл, чувство или образ.
- 6) Същинската интуиция е в синхрон с най-висшите ни ценности и идеали.
- 7) Най-добрият начин да уважим нашата интуиция е да действаме съобразно нейните указания.

Подходът на Кейси за развиване на интуицията се заключава в три думи: *нужда*, *нагласа* и *приложение*. Интуицията идва с цел да ни направлява. Следва да имаме варианти за действие с наличната информация. Фактичeskото ѝ приложение е ключова част от процеса на развиване на интуитивно съзнание.

Проводникът ни на интуиция наподобява гръмоотвод. Светкавица в небето е безграничният интелект – енергия, търсеща изява при необходимост. Опитваме да привлечем небесната светкавица. Ако обаче не осигурим заземяване, връзка със земята, светкавицата няма да навести нас с нашия проводник. Реалната готовност за приложение на интуицията гарантира нужното заземяване.

Повече време сред природата

Кейси често предлага да започнем работа върху своята интуиция, прекарвайки време сред природата. Методът благоприятства усещането за единство в живота. Природата открай време извисява човешкото усещане за Бог и единство с всичко живо. В изследванията на спонтанни религиозни преживявания, природата заема водещо място като храм, най-често пораждащ такива откровения.

В своята книга „Екстаз“, Маргарита Ласки дава много примери за свръхсетивни преживявания, породени сред природата. Ето едно от тях: Млада жена в състояние на дълбока депресия спира с колата на място за пикник, за да почине. На слизане от колата, синя сойка прелита ниско непосредствено пред нея и с настойчиви крясъци привлича вниманието ѝ. Видяла, че е забелязана, сойката се отдалечава с подскоци от жената, спирайки и обръщайки се периодически, сякаш приканвайки да я последва. Жената проследила птицата до една поляна, откъдето се разкривала неповторима гледка на връх Худ. Покритият със сняг връх докоснал струна в душата ѝ, и тя се почувствала донякъде успокоена. Избухнала в сълзи и за кратко време изплакала депресията. Тогава синята сойка отново я призовавала. Последвала я. Птицата я завела обратно до колата и жената отпътувала като нов човек.

Случката олицетворява един от вечните отговори във връзка с интуицията на въпроса откъде знаем нещо: „Едно птиченце ми каза.“ Птиците са общоприет символ на телепатични и интуитивни послания. Те са общоприето олицетворение на човешката душа. В Библията Светият дух се появява като гълъб. В картини, символи на други религии, птицата е изобразена на върха на дърво и олицетворява свръхсъзнанието (вж. *фигура 4*). Символите на птици са само част от многото примери за интуитивно човешко

Фигура 4. Дървото на живота при ацтеките (царевично растение): птицата (висшето Аз) е изобразена най-отгоре.

осъзнаване проводниците на общуване между природа и човешки същества.

Рон Кари е проводник на книгите „Звездни трансмисии” и „Завръщане на птичите племена”. Разкрива интересен случай за това как е станал проводник на вдъхновяващ разум. Преместил се и седем години живял със семейството си сред природата. Докато бил в хармония с природните сили – без телевизия и вестници, които да го разсейват – Кари станал по-възприемчив към вибрациите на околната среда. Интуитивният му резонанс с природата се превър-

нал във взаимно общуване с разум от по-висш порядък. Потопил се във вълни от познание и позволил на усещането да разцъфти спонтанно в думи. Превърнал се в проводник на съобщения, получени по интуитивен път свише.

Интуицията като форма на съпричастност

За описание на преживяното, Рон Кари използва някои от думите, изразяващи идеята на Кейси за единството: хармония, резонанс и общуване. Кейси отстоява теза че интуицията, както и свръхсетивните способности, намират изражение в тези прояви на единството. Интуицията не е познание, получено чрез сетивата или вследствие анализ, а посредством вибрациите на взаимно привличане и симпатия, породени от вибрации на съпричастност.

Думата, която Кейси използва най-често, е *настройване*. Когато се настроим на вълните на нещо, ние ставаме едно с него. Привличайки вибрации на симпатия, резонираме в синхрон със знанието, което искаме да получим. Познанието се слива с нас.

Как да се слеем интуитивно с една роза? Вглеждаме се в нея, наблюдаваме и анализираме нейното стъбло, листа, цвят. Това ни дава обективен поглед. Но ако медитираме върху нея, ще успеем да се слеем емпатично с розата и самите ние ще станем цвете. Ще почувстваме това, което чувства и тя. Дълбоко в нас ще разцъфти образ, израз на породилото се наше влечение към нея. Ще започнем да я разбираме интуитивно.

Въпросите също имат вибрации и носят в себе си семената на своите отговори. Рано или късно установяваме, че когато си зададем въпрос, долавяме интуитивен отговор, изникващ вътре в нас. Както Кейси ни напомня, „поискайте и ще ви се даде“. Превърнете задаването на въпроси в изкуство да се настройвате, в докосване до най-съкровена-

та ви същност и ще установите, че отговорът е непринудена реакция, протичаща вътре в самите вас.

Доловени гласове

Древногръцкият философ Сократ чувал някакъв глас, който му говорел. Наричал го Даймон, божествен глас. Сократ установил, че гласът никога не му казва какво да направи, а често го предупреждава да се въздържа от нещо, което възнамерява да стори. С времето, Сократ започнал да следва отправяните предупреждения.

Интуицията често ни навестява под формата на чувство. Понякога се проявява като глас. В поредица документиранни случаи, доктор Бартлет разказва за жена, доловила такъв глас. Докато карала колата си, силен мъжки глас извикал в ухото ѝ: „Спри!“. Толкова се стреснала, че набила спирачки. Опомнила се на някакво кръстовище. Макар светофарът да светел зелено, точно в него момент една кола пресякла пътя ѝ.

Пат Родергаст е проводник на някакъв източник, наричащ себе си Емануел. Оприличава тази си опитност на нещо подобно на интуиция, вътрешно познание. Без да губи съзнание, Пат се обръща навътре в себе си и чува гласа на Емануел.

Долавянето на гласове напомня нещо, което става с душевноболните. Някои хора действително страдат от психични смущения, придружени от подобни оплаквания. Все пак явлението не е непременно симптом на душевно заболяване. Доловените гласове може да бъдат както добри, така и лоши.

В книгата си „Естествената дълбочина у човека“, Уилсън Дюзен споделя своя опит от клиники за душевноболни, където лекувал пациенти, чуващи гласове. Те споделяли, че чуват различни гласове, съобщаващи с най-различ-

ни тонове и нюанси какво ли не. Някои се отнасяли с хората твърде критично и говорели ужасни неща. Ван Дюзен насърчавал пациентите да отговарят на тези гласове, увещавайки ги да замълчат. Някои пациенти пък чували мили думи, които ги насърчавали с ласкав тон. Тях той окуражавал да се вслушват в гласовете. Вътрешните помощници можели да предложат начини за лечение на човека. При възстановяване душевното здраве на пациента лошите гласове изчезвали, но добрите оставали като помощници и източници на напътствия.

Долавянето на гласове може да бъде симптом на лудост или проводник на интуиция. Според Кейси човекът, долавящ гласове, навярно се намира по-близо до универсалното от онзи, който стои отстрани и коментира. Все пак, при някаква неуравновесеност, такива гласове имат неблагоприятно влияние. Но ето един от няколкото примера в тази книга, илюстриращи двете остриета на провеждането.

Изследването на достъпните за нас източници на информация ни излага на риск. В ролята на активни проводници може да спечелим, но може и да се сблъскаме с опасности. Именно тук ще се възползваме от становището на Кейси. Той съветва да съгласуваме контактът с нашите идеали и цели. Ще научим, че основавайки изследванията си на даден стандарт за добродетелност, на идеал, определяме направлението на своята възприемчивост. Когато целта ни е продиктувана от реални нужди, насочваме активната част на своя проводник в конструктивно направление.

Констатираме, че подсъзнанието е като силно напречно течение, с което трябва да се справим, за да достигнем свръхсъзнанието. При работа с подсъзнанието следва да бъдем подготвени и за двете му остриета. Идеалите и целите ни помагат да преценим полученото от него и да достигнем свръхсъзнанието или нашето висшето Аз. Идеалите ни

настройват на вълните на най-висшия източник на познание.

Как да се научим да долавяме „тъничкото гласче”

Когато Обществото на приятелите се събира за служба, членовете седят в мълчание. Никой не е определен за пастор, който да изнася проповеди. Вместо това, всички медитират и чакат да чуят „тъничкото гласче” отвътре. Когато този глас подсказва нещо на някой от присъстващите, той го споделя гласно пред останалите. Седейки заедно и споделяйки взаимно съобщенията на „тъничкото гласче” в себе си, квакерите постигат търсеното духовно единение.

Кейси ни подсказва как да се запознаем с „тъничкото гласче” – понятие, с което той назовава интуицията. Методът му е учене чрез действие, практическо приложение на интуицията, дори и след като вече можем да разпознаваме гласа ѝ. Ще разберете как да я използвате при вземането на решения, когато осъзнаете как действа във вашия личен опит.

Започнете с някое трудно решение, което предстои да вземете. Обмислете алтернативите, направете ретроспекция на ценности и цели, и вземете най-доброто според вас решение. Обещайте си да го следвате. Подобна ангажираност е нужна, за да накара цялото ви същество да размишлява върху взетото решение. Хипотетични уклончиви мисли не работят в полза на интуитивните способности; нужно е нещо по-съществено.

Кейси предлага след това да седнете, притихвайки вътрешно, доколкото можете. Последната стъпка се нарича настройване. Съсредоточете се върху чувствата, породени от най-висшите ви ценности и идеали. Когато стигнете до разположение на духа, което резонира с тях, се запитайте

добро ли е замисленото решение. У вас ще се прокрадне вътрешен отговор – „да” или „не”. Това е гласът на интуицията. Ще го доловите като глас, чувство или мисъл.

Решението ще ви споходи. Обикновено то е първото нещо, дошло ни наум.

Как да се научим да се доверяваме на интуицията

Често един от най-трудните аспекти при развиване на интуицията е да приемем първото нещо, дошло ни наум. Нужно е доверие. Трябва да разпознаем и приемем естествените си, спонтанни импулси. Повечето хора не съумяват да постигнат това ниво на доверие. Един от духовните дивиденти, на които се радваме при работа с интуицията е, че тя изисква да работим върху доверието в себе си и предполага да установим контакт с онази наша част, на която можем да разчитаме.

Нека допуснем, че съм изправен пред въпрос за разрешаване. Опитвам да забележа коя е първата мисъл, дошла ми наум. Това е интуитивният отговор. Откривам обаче, че дори не мога да определя какво ми е хрумнало най-напред. Реагирам на всяка нова мисъл, преценявам я и определям доколко правилна или неправилна е тя. Става толкова бързо, че вече дори не мога да си спомня първоначалната идея.

Такива преценки и реакции са функция на логическия ум. Нахвърлят се светкавично върху интуитивния отговор и го преобразуват така бързо, че е трудно да доловим интуиция в неподправен вид.

Част от изграждането на доверие в интуицията е да се научим да приемем наготово първата своя реакция и да оставим преценките за по-късно. Един от начините да разпознаем първия, спонтанен отговор е да сме наясно, че той е

непредсказуем. Именно това го прави индивидуален, уникален и изключителен. Другите реакции са доста по-правилни и предсказуеми. За разлика от интуицията, гласът на съвестта може да бъде предвиден. Ако не сме изненадани че ни гризе съвестта, това едва ли е интуитивната ни съвест. Когато ни изненада, вмъквайки някоя забележка, това е най-вероятно интуитивното измерение на нашата съвест, а не просто обичайна преценка. Интуитивната съвест е верен приятел, защото вместо да ни критикува и осъжда, тя вижда скритите ни подбуди и ни помага да се изправим сам срещу себе си.

Ангел хранител

Интуицията не напътства, пази и вдъхновява. Понякога я дочуваме като вътрешен глас, някога поражда чувства и желания. Друг път ни направлява неусетно. Контролира ни деликатно, но непреклонно. Тя е едно от проявленията на висшето ни Аз.

Интуицията е верен ангел хранител. Всъщност Кейси посочва, че у всеки от нас живее по един ангел.

Пояснява, че той живее там, където частицата наш свръх-съзнателен ум се слива с единния, универсален, ум. Кейси представя ангела хранител като онази наша част, която не е забравила единството си с Бог и никога не се е разделяла с него. Ангелът хранител няма собствена воля; той служи единствено на Божията воля.

Действията на нашата интуиция не произтичат от свободната ни воля. Те са автономни, спонтанни реакции на нашия ангел хранител и ни приближават към единството. Нашият ангел хранител е част от нас и един от образите на висшето ни Аз.

Денем, в будно състояние, го долавяме интуитивно. Нощем, когато спим, според Кейси всеки от нас изоставя съзнанието си за отделеност и се настройва на съзнанието,

присъщо на ангела хранител. По време на сън се превръщаме в чиста интуиция. В такова състояние на съзнанието си творим сънища – нощен проводник на висшето ни Аз.

Трета глава
**СЪНИЩАТА:
НОЩЕН КОНТАКТ С
ВИСШЕТО АЗ**

„Не забравяйте, че... Създателят, боговете и Бог на вселената говорят на човека чрез индивидуалното му Аз. Човек приближава скритите области на вътрешното си Аз, когато съзнателното му почива в сън или дрямка. Тогава повече от вътрешните сили се виждат и изучават от индивида... Работа на всеки един е... да разбере своето индивидуално състояние, своята индивидуална позиция в отношенията с другите, индивидуалните си прояви чрез посланията, които сам той получава от самите висши сили, тоест чрез сънищата.”

Едгар Кейси, 3744-4

„Сънищата, които идват на човек, са от различно естество и характер, в зависимост от проводника, по който пристигат във физическото съзнание.”

Едгар Кейси, 903-5

НА 10 ЮНИ 1976 ГОДИНА ЗАПИСАХ в дневника си следния сън: „Наблюдавам строежа на пирамидите. Някой ми показва тайната на тяхното изграждане. Виждам празен калъп с форма на кутия, изработен от тежка, корава хартия. Някой изсипва в него парчета шуплест камък, след това добавя вода и сместа се превръща в бетон. Това е следващият камък с идеални форма и размери. Старата тайна на пирамидите изчезва – значи тежките каменни блокове не са били носени или изсичани.”

Повече от осем годни по-късно в броя за ноември/декември 1984 година на „Екуинъкс” се появи доклад за работата на един френски химик – Джоузеф Давидовиц.

Той създал „геополимеризиран варовиков цимент“ – изкуствен материал, чиито свойства били почти същите като на добиваните в кариери камъни. Египтяните са разполагали със съставките, необходими за направа на този вид цимент. Давидовиц предполага, че може и да са изливали каменните блокове на място. Анализирайки истинските камъни на пирамидите той открил, че са с леко по-малка плътност от естествения камък, добиван в кариерите. Били от същото вещество, което той създал в своята лаборатория. Съдържали елементи, които отсъствали в естествените камъни. Открил и следи от човешка коса и органични нишки вътре в камъните, което би могло да бъде възможно само ако камъните са изливани от човешка ръка.

А моят сън? Надничал съм в забравените тайни на египтяните или съм предвиждал интригуващото научно откритие ли? Едгар Кейси понякога се е потапял в древността, но е правил пророчества и за бъдещето. Моят необикновен сън сигурно е изпълнявал някоя от тези две функции на контактърството.

Според Кейси, сънищата са може би най-силен проводник на информация, достъпен за средния човек. В своята книга „Сънищата: днешни отговори на утрешни въпроси“, Марк Търстън излага шест начина, по които Кейси е доказал, че сънищата имат роля на проводник: самите те са действителни оптимисти в духовно измерение; дават „тълкувания“ на настоящия наш живот; начин да общуваме с Бог са; вдъхновяват ни и ни дават ценни уроци; предоставят съзидателни решения на проблемите; наподобяват медиум с поглед, вперен в бъдещето.

Всъщност необикновените сънища често са първа среща на хората с нещо, издаващо присъствието на по-висш интелект, проявен в нашия ум.

Сънищата като проводник на сетивни преживявания

Ако някога сте имали свръхсетивно преживяване, то най-вероятно е било насън. Ян Стивънсън от Университета на Вирджиния представя в книгата си „Телепатични впечатления“ щателно проучване на 9300 документиранни случаи на свръхсетивни преживявания. Установява, че 57 процента от тях са били по време на сън. Очевидно сънищата са проводник на свръхсетивно съзнание.

На много хора се е случвало да сънуват нещо, което после се е сбъднало. Проучване, проведено чрез „Психологията днес“ (март 1978 година) открива, че 8 процента от населението – над два милиона американци – са сънували сънища, предсказали с големи подробности някакво последвало събитие. Кейси всъщност разкрива, че *всичко важно*, което предстои да ни се случи, ни се явява първо насън. Сънищата са проводник на важни сведения за нашето бъдеще.

Много сънища отправят предупреждения. В „Новият свят на ума“, доктор Дж. Б. Райн разказва по-подробно за много доказани случаи на сънища, спасили живот. В един от примерите жена сънува, че върху палатката на сина ѝ пада палмово дърво. Това се случило по време на Втората световна война и тогава синът ѝ бил на тихоокеанските острови. Събудила се изплашена и извикала на висок глас името му. В същото време, докато сънувала, синът ѝ спял в палатка. Събудил се, защото му се сторило, че чува майка си да вика. Излязъл навън и се озърнал. Точно в него момент една палма се стоварила върху палатката и смазала походното му легло.

Веднъж моя приятелка сънува сън, който я предпази от среща с крадец в дома ѝ. По време на следобедната си дрямка на канапето в дневната сънувала, че някакъв мъж

се промъква през един от прозорците в къщата ѝ и застава пред нея, както си лежи на канапето. Погледнала го, сепнала се и се събудила. Сънят я разтревожил и решила да преспи у свои приятели. Когато се върнала на следващия ден, къщата ѝ била обрана, при което крадецът бил влязъл през същия прозорец, както в съня ѝ! Полицията заподозряла мъж, извършил няколко обира и изнасилвания. Когато отишла да разпознае вещите си тя видяла, че арестуваният е мъжът от съня ѝ, и то облечен в абсолютно същите дрехи!

Сънищата: проводник на здраве

Сънищата са важен проводник на профилактични грижи за тялото и изцеление. Докато спим, нашият вътрешен лекар будувa. Сънища са предупреждавали хора за прогресиращи болести в техните тела, давали са им съвет за лечение и дори са лекували непосредствено.

В Древна Гърция имало храмове на бог Асклепий, който лекувал хората по време на сън. Пациентът трябвало да отиде на поклонение в храма и да преспи там една нощ. На сутринта се събуждал със спомен за странни събития. През нощта самият Асклепий или неговите помощници, духове на животни – куче или змия, го посещавали в храма и извършвали операция. Понякога Асклепий докосвал човека, змията ухапвала болното място или кучето ближело раната. Преживяването изглеждало истинско, човекът се чувствал буден. Истина ли е било или сън? Необичайният сюжет предполага, че е било сън. Каквото и да е било естеството на въображаемото преживяване, забележително е в това, че на сутринта здравния проблем вече бил решен.

Следователно при лечение в храма на Асклепий, сънят бил лечебният фактор. С течение на годините обаче храмовата медицина загубила част от силата си. Сънищата, които лекуват непосредствено и веднага, станали рядко съби-

тие. Вместо това, хората започнали да сънуват по-обикновени сънища, изискващи тълкуване. Някой от служителите на храма тълкувал съня, за да състави подход за лечение на болестта. Като помощ при диагностиката и предписването на лечение такива сънища продължавали да бъдат ценени, но вече не лекували сами.

Мистерията обаче остава жива. В отговор на мое запитване на тема вдъхновяващи сънища получих писмо от Калвин Хол, изтъкнат изследовател на сънищата от Университета в Колорадо, Санта Крус. Писа ми, че веднъж посетил Карл Майер, швейцарски психиатър, чиято книга „Дневна инкубация” документирала медицината от храмовете на Асклепий. Доктор Хол признаваше, че бил доста скептично настроен към възможността сънища да лекуват. Скоро след посещението си обаче сънувал как едно куче го ухапва по рамото. Събудил се с усещане, че рамото му, обичайно схванато от хроничен бурсит, вече не го боли. Споделя, че никога повече не е усещал болка на това място. Останал скептично настроен, но се радвал, че се е избавил от ставното възпаление.

Днес е вече научно доказано, че умът влияе на тялото, особено с помощта на мисловни образи. Вероятно някой особено въздействащ сън би оказал лечебен ефект. В книгата си „Психобиология на лечението ум/тяло”, Ърнест Роси дава сведения които показват, че по време на сън тялото е податливо на препрограмиране. Синтезът на нови ДНК молекули може да предизвика поврат в болестния процес. Нищо чудно скоро да станем свидетели на възраждане на храмовата медицина.

Междувременно, сънищата са ценен съветник по здравни въпроси. Самият Кейси е бил доста пунктуален в поставянето на медицински диагнози. По думите му всички можем да правим това, ако изучаваме сънищата си. Много от сънищата, които той е тълкувал за други хора, са давали информация за здравето и телесните им функции. Джоан

Уиндзор, професионален психоаналитик и медиум, в книгата си „Вътрешното око: вашите сънища могат да ви направят медиум“ разказва как един негов сън предложил алтернатива на хирургическата интервенция при премахване на киста. Това станало причина да се запознае с тълкуванията на Кейси и да продължи да работи със сънищата си, докато развила способности за медиумска психоанализа. В книгата ѝ са поместени много примери за хора, получили медицински напътствия от своите сънища.

Сънищата са проводник на множество мистерии

Назовете която и да било парапсихична способност и няма да е трудно да се намери човек, проявил я насън. В посочената справочна литература се съдържат множество такива примери. За всяка друга способност, свързана с провеждането, ще намерите примери в „Нашето сънуващо съзнание: история и психология“ на Боб ван де Касъл, Медицински факултет към Университета на Вирджиния. Книгата е енциклопедия на документирані случаи с пророчески сънища, предопределили хода на историята.

Религиозните опитности са най-удачен пример. Всички главни световни религии са се зародили или са били предсказани по време на сън. Сънища са известили влъхвите, Мария и Йосиф за раждането на Иисус. Майката на Буда научила насън за бъдещата роля на сина, който носела в утробата си. Мохамед разбрал за религиозното си призвание по време на сън. От началото на писаната история до днес, сънища помагали на хората да проникват в духовната същност на реалността. Библията изобилства с примери как Бог говори с хора по време на сън.

Творческото вдъхновение е друг пример. Сънища са лежали в основата на произведения на изкуството, литерату-

ра и поезия. Музиканти са сънували мелодии, които на събуждане са били в главите им, готови да бъдат записани. Сънища са проводник и на много научни открития и технически изобретения. От край време често предопределят дори световната политиката.

Медиумски, религиозни и вдъхновяващи сънища са спохождали не само знаменити личности от далечното минало. Едгар Кейси е тълкувал стотици сънища на всякакви хора. Тълкуванията му са събрани в двутомното издание „Сънища и сънуване”. В много от тях се вижда същото не-обикновено контактуване, както в сънищата, повлияли хода на историята.

Кейси пояснява, че само някои сънища са следствие от лошо храносмилане или други прозаични явления. Отбелязва, че само част са резултат от неволни внушения на съзнанието към подсъзнанието. Много сънища отразяват подсъзнателни страхове и желания на човека. Отбелязва обаче, че независимо дали помним или не, всяка нощ ни навещава сън – дело на висшето Аз и от свръхсъзнанието.

Среща с висшето Аз

Сънували ли сте някога, че срещате човек с магически сили; някой особено мъдър и с излъчване на учител? Такива личности може да представят символично висшето ви Аз. Лично аз никога няма да забравя среща с моето.

В съня си бях спрял да преспя в храма на някаква свещена гора и стоях пред пазача – най-обикновен старец, но с ярко присъствие. Чувствах се особено щастлив, че съм с него на това място.

Мярнах захвърлена празна бутилка от вино. Явно някой пияница се бе прокрадвал и пил скришом в храма. Показвах на пазача. Бях изключително възмутен. Казах му: „Трябва да го намерим и прогоним! Не е редно да позволяваме на такива хора да стъпват на свещеното място!”

Старецът отвърна: „Познавам този човек, Хенри. Сам аз го поканих тук. Мой гост е. Всъщност, дойде много преди теб. Сложих бутилка там, за да го приемам да дойде и да се нахрани.”

Думите му ме озадачиха. Защо ли насърчаваше един пияница да пие? Погледнах го въпросително. Очите ни се срещнаха и за миг почувствах, че за стареца душата ми е отворена книга. В погледа му бяха отразени моите високомерие и критикарство. Почувствах се силно засрамен от проявените емоции. Кой бях аз, та да съдя човека? Старецът явно му симпатизираше и се грижеше за него. Какво целеше обаче и защо го окуражаваше да пие?

Сънят ми улучи право в целта. След първото питие на осемнадесет станах алкохолик. Когато сънувах този сън, вече няколко години прекалявах с пиенето. Многократно бях правил опити да го спра, но без успех, и чувството за вина ме разяждаше. Срещата със стареца ме накара да преосмисля своя алкохолизъм. Не съумявах да схвана механизма на тази болест, но можех да опитам да възприема към нея същото състрадателно отношение, каквото старецът бе проявил към пияницата. Целта ми се изясни впоследствие.

Тогава все още не осъзнавах, но подобен е ефектът от среща с висшето Аз. Сънят превежда човек през изненадващи завои към по-дълбоко осъзнаване на даден проблем.

Самоличност на висшето Аз

Старецът от съня ми се оказа едно от лицата на моето висше Аз. Същият извор на мъдрост, напътствия и духовни ценности на моменти бе приемал образ на индийски шаман, Дзен-учител, лекар, преподавател, градинар или скъп приятел. Висшето Аз се проявява чрез множество лица. То е онази моя част, която има подход, мъдрост и знания, много по-широки и надхвърлящи познанията на съзнател-

ното ми ето. Осъзнава, че всяко нещо има цел. Макар че ненавиждаме пречките, критикуваме неуспехите и осъждаме своите слабости, висшето ни Аз разглежда всяка опитност като възможност за израстване и трупане на опит.

Колкото повече работех със сънищата си, осъзнавах че животът ми следва насоките на някакъв по-висш разум. Сякаш аз съм шофьор на колата, но не и неин собственик. По всяко време мога да доловя как някакъв глас зад мен казва: „Завий тук, Хенри!“ Подобни моменти ми напомнят, че съм само шофьор. Макар че аз управлявам и натискам педалите, същинският владеец на колата седи на задната седалка. Идентичността на висшето Аз е една от малкото загадки, каращи ни да продължаваме с търсенето.

Психиатърът Карл Юнг е изследвал световните религии и митологии, както и сънища и видения на много хора. Открил е, че срещата с по-мъдрата част от собствената личност е универсален модел в човешката опитност. Това по-голямо Аз, както той го нарича, се проявява под множество най-различни форми. Може да бъде личност или абстрактен символ. Най-често срещани абстракции са кръгът, олицетворяващ цялото, и кръстът, символизиращ осъзнаване на тази цялост. Подобно на Кейси, Юнг изтъква, че кръстът олицетворява Христовото съзнание като върховен символ на висшето Аз, съзнателно обединение на физическия и духовен живот в едно същество. Това е осъзнаване на Божественото у всеки от нас.

Според Кейси, висшето Аз е всевиждащо око на душата; съзнание, че тя е истинската наша самоличност. Марк Търстън, изследовател на тълкуванията на Кейси ми обясни, че вижда душата като цялата къща, като цялостен живот на човека. Висшето Аз обитава тази къща. Познава цялата личност – тяло, ум и дух, а не само онова, което егото мисли за себе си.

Тълкувание на Кейси за съня

Какво е сънят? Как е възможно сънищата да бъдат такъв необятен източник на разум, мъдрост, творчество и други способности? Ако не от собствения наш ум, откъде тогава идват?

Кейси дава отговор на тези въпроси. Становището му за това какво става, когато заспим и за природата на съня е доста интригуващо.

Обяснява, че когато заспим, тялото се отпуска и съзнателният ум почива. Сетивната информация, на която разчита, за да стои в будно състояние, постъпва все по-приглушено. Когато съзнанието се замъгли, подсъзнанието поема неговата роля, и ние се унасяме в своите мисли.

Блуждаене, разсейване, пропадане – тези думи описват някои от нещата, които протичат със съзнателния ум, докато заспиваме. Представете си капка вода, която пада обратно в океана и бива погълната от него. По подобен начин Кейси описва съня като сянка на смъртта. В такова състояние можем да я предугадим.

Когато заспим, нашата интуиция – шестото ни чувство – не само остава будно, но и се разширява. Цялото тяло, цялата ни същност, започва да функционира като интуитивно слушащо ухо. Сливаме се с творението и резонираме в унисон с всичко, което чуваме. Няма съзнание на отделна личност, а само съществуване – дълбок, безмълвен сън, чиста интуиция, чисто свръхсетивно единство.

Опитайте да си представите какво става, когато сме обзети от дълбок, безпаметен сън. Ако се разтваряме във вселената, как тогава се връщаме сутринта като същите личности? За щастие, именно по време на дълбок сън, ние сме най-добре настроени към нашия ангел хранител. Докато спим, той ни пази и защитава интегритета на нашата индивидуалност. После ни „излъчва” обратно като невредима личност.

Душата се събужда от тъмен, дълбок сън на чиста интуитивна същност. Частта от нас, която се осъзнава като индивидуалност, но съзнава връзката си със Създателя, разглежда и преценява живота ни от позиция на свръхсъзнанието.

Макар че обичайно преценяваме живота си според нуждите и страховете си, душата оценява нашия опит от друга гледна точка. Преценката ѝ изхожда от идеали, спомени от предишни прераждания, опитности и извлечени поуки, от целите ѝ за този живот в конкретното тяло. Душата сравнява опитностите в материалното с тези в разширеното свое съзнание.

Подобно е на онова, което се случва, докато гледаме филм. Виждаме как героите преживяват своята драма, знаейки повече от тях. Допускаме кой вероятно се крие зад завоя или докъде може да доведе даден сюжет. Макар че за героите от филма не ни е известно много от конкретното действие, на ситуациите с тях гледаме от по-широка перспектива. Същото е и когато душата преценява нашия живот.

Опитностите на душата, докато спим, си спомняме като сън. Когато се събудим, не помним всички подробности, през които душата е преминала. Тя преживява Божията благодат, подсъзнанието отразява това символично а нещата, които си спомняме, наричаме сън.

От нивото на личното наше развитие зависи дали сънищата ще отразяват явно опитностите на душата. Кейси гарантира, че колкото повече работим върху себе си и опитваме да се свържем и взаимодействаме с нивото на нашата душа, следвайки някакъв идеал, толкова по-ясни стават сънищата ни.

Начинът, по който Кейси описва ролята на душата в сънищата, обяснява защо те са толкова далеч стигащ проводник на разум и вдъхновение. Човешката душа има достъп до свръхсъзнанието, където цялото знание на света е на на-

ше разположение. Тя съществува в измерение на вечността, където време и пространство няма. Ето защо не би

Фигура 5. В дълбок сън, свят с живота. Художник – Джеймс Якс.

трябвало да се изненадваме, че в сънищата си често откриваме останки или стъпки, следи от други реалности.

В едно от най-изненадващите свои изказвания за сънищата Кейси заявява, че всичко, което желаем да разберем или преживеем, можем да получим безопасно насън. Можем например да изпитаме по безопасен начин какво става след смъртта. Можем да изследваме условията на друга планета. Можем да се потопим в свръхсъзнанието. Можем

да видим предварително бъдещи събития или да научим намеренията и целите на своята душа. Всеки друг метод за контактуване с тайните на вселената носи рискове, но не и сънищата.

Кейси отбелязва, че не е нужно да чакаме сън, който ще ни помогне, а можем да го търсим активно. Всъщност, наличието на цел при сънуването е отлична предпоставка да разберем сънищата, които ни спогождат.

Предизвикване на сънищата: отваряне на проводник

Сънят със стареца и виното за пияницата доведе до моето излизане от активна фаза на алкохолизма и преоткриване на мистерията инкубация на сънища. Всичко съм разказал в книгата „Да получим помощ от сънищата си”. В нея съм казал достатъчно, за да помогна да разберете как правим възможна появата на ключови сънища.

Кейси заявява, че можем активно да търсим сънища, които ни помагат. Открих, че лековитото сънуване в храма на Асклепий е подобен случай. Намерих още няколко примера за предизвикване, или ритуала за приканване на сънища от Божествен източник. Индианците имат свои ритуали за предизвикване на видения. Младежи отиват на определено място и чакат видението, което ще им загатне тяхната мисия в живота. Предизвикване на сънища все още се наблюдава при мароканските евреи. Всяка година те правят поклонения в храма на еврейския светец, или садик, Раби Шимеон Бар-Йохай. Мнозина съобщават, че са го виждали насън.

Общото между ритуалите са два символа. Първият е специално отреденото място – светилище или храм. Вторият е благодетелят – дух или Бог. Специално определеното място предизвиква у човек чувство на благоговение, събужда

най-висшите му идеали и той изпада в особено сетивно състояние на съзнанието. Обзет е от чувство на сигурност; всичко това поражда у него особена възприемчивост. В храма поклонникът разчита да долови висше присъствие. Очаква благодетеля, източника на изцеление, мъдрост и вдъхновение – с други думи, своето висше Аз. Универсалният ритуал за предизвикване на сънища се припокрива с модела на Кейси за контакт с висшето Аз (вж. *фигура 6*).

Фигура 6. Предизвикване на сънища като начин на провеждане.

За своя изследователски проект, аз модернизирах ритуала за предизвикване на сънища. Провеждах изследването в течение на няколко години в летния лагер на Асоциация за изследвания и просветление (АИП) в планините на Югозападна Вирджиния. Използвах двата символа, за да създам у днешните сънуващи разположение на духа сходно с онова, което древните поклонници на местата за сънуване вероятно са усещали.

Използвах кръгла куполовидна палатка, която да служи за „бяло платно“. Около нея сънуващият оформя своето светилище. Декорира я така, че да наподобява неговото специално място. То може да бъде природен храм – планински връх, океански или речен кът, или пещера. Това е място, което човекът счита за най-съкровено и зареждащо. Участникът прекарва цял ден сам в него, отдаден на мисли за повода, по който иска да предизвика сън.

През него време решава коя личност ще бъде негов желан благодетел – някой, който най-силно се доближава до висшия му идеал и който да му окаже нужната помощ. Тази личност може да бъде историческа – като Иисус, измислена – като Супермен, или даден образ от предишен сън. Тя символизира висшето му Аз. Сънуващият изработва маска с образа на тази личност, за да я използва по време на церемонията за предизвикване на сън.

Привечер отивам в светилището при него. Двамата изигравме въображаема пиеса на тема търсене и получаване на напътствия от почитан благодетел. В символичната сцена, сънуващият играе роли и на търсещ сънища поклонник, и на благодетелно висше Аз с помощта на маската.

Самото изпълняване ролята на висше Аз е упражнение по провеждане. Така човекът настройва духа си на мъдрост и любов. Импровизира прозрения за естеството на проблема и търси отговор. Трябва просто да се преструва и използва въображението си, при което бива озарен от истинско вдъхновение. Между другото, това е едно от няколкото упражнения, с които ще се запознаете в тази книга, докато научавате колко важни форми на провеждане са играенето на роли и въображението.

В края на ритуала участникът обещава да изпълни някои от съветите, отправени от личността „висше Аз“. Така демонстрира искреност в опитите да реши проблема. Това потвърждава тезата на Кейси, че намерението да приложим наученото от нас е семето на следващи вдъхновения.

Идва време участникът да спи. Сънища пораждат мислите, въртящи се в главата му на заспиване, затова с предсънни внушения му помагам да задържи внимание върху занимаващата го тема. Човекът си представя как заспива в светилището и благодетелят е наблизил, а на сутринта се събужда и помни съня с благодетеля, който ще използва.

На следващата сутрин се връщам в палатката светилище, за да чуя съня му. Спомням си например едно много будно четиринадесетгодишно момче. То смяташе училището за отегчително и беше вече заклет наркоман. В палатката на сънищата търсеше насоки за нов поглед над живота.

Насън вървяло по сух и пращен път. Встрани се простирала гъста гора. Решило да се отклони и навлязло в гората. Скоро се загубило в гъсталака. Обзело го отчаяние, но съобразило да се качи на едно дърво. От високото зърнало брадва малко по-нататък. Слязло, взело брадвата и с нея си проправило път през гората.

Когато коментирахме съня му то смяташе, че значението е очевидно. Намираще, че да следва пътя, проправен от други хора, е досадна работа. По-дълбок смисъл потърсило в наркотиците, но се загубило в гората на съзнанието. Изкачвайки се нависоко, видяло света от позиция на своите идеали. Там можело да открие разковниче към своята цел, своя най-ярко изразен талант, с чиято помощ да намери своя път.

Същата есен, с помощта на родителите си, момчето успя да си уреди индивидуална програма в училище. Само решаваше как да организира занятията. Наркотиците останаха в миналото. Сега, години по-късно, е преуспял театрален продуцент и драматург с няколко спечелени награди, който сам пише и продуцира своите пиеси.

Историята с това момче е нещо повече от пример за успешно предизвикване на сънища. Свидетелства за истинската им стойност, касаеща и моето минало. Преди да започна да работя върху своите сънища, се чувствах обречен

да следвам решения, взети и приоритизирани от други. Когато обаче се посветих на това, открих начин да проправам собствен път в живота. Сънищата ни помагат да бъдем самите себе си, да творим собствения свой живот.

Палатката на сънищата доведе до много решения, сходни с гореспоменатото. Случи се и нещо друго. При възстановяване на първоначалния въображаем сюжет на заспиване, няколко души през нощта сънуваха сцени, разиграваци се в платката светилище.

Едно момче например сутринта съобщи, че през нощта преживяло нещо изключително странно. Събудило се посреднощ и палатката я нямало! Духал изключително силен вятър, който го плашел. Дочуло някакъв глас да го зове по име. Дребна възрастна женица изскочила от храстите, засмяла се и му рекла: „Нека ти покажа!“ Хванала го за ръка и полетели заедно. Посочила му гигантска плоча, на която били написани всички събития от неговото минало и настояще. Момчето видяло, че там е изписано и бъдещето му, но не успял да прочете нищо. После отново се събудило. Палатката си била на място, а навън духал силен вятър.

Момчето е имало вдъхновяващ сън, развил се точно на мястото, където спяло, подобно на виденията в храма на Асклепий. Неговата опитност, заедно с още няколко подобни от времето на това изследване показаха, че виденията насън са нещо реално и ползотворно. С подходяща подготовка, те отново ще бъдат надежден проводник на вдъхновяващи духовни преживявания.

Подготовка за контактуване с напътстващ сън

Повечето от нас нямат време или търпение да участват в подобен зареден с емоции ритуал. Сигурно има по-лесен начин да се подготвим за напътстващи сънища. Всъщност

много хора са открили, че получаването на сънища като отговори на отправени въпроси далеч не е трудна задача.

В книгата си „Да изживееш сънищата си” например, Гейли Дилейни ни учи на така нареченото „съсредоточаване върху фраза”. Този ефективен метод предполага да обмислим какво чувстваме във връзка с нашия въпрос, прехвърляйки всяка мисъл на хартия. След това свеждаме въпроса до една-единствена фраза, резюмираща същността на проблема. Повтаряме си фразата, докато заспим.

Художник, едва свързващ двата края, задал въпроса: „Трябва ли да си намеря работа?” Когато се събудил си спомнил, че в съня му се привидял входен билет за допускане във висшето общество на стойност двадесет долара. Сетил се, че двадесет долара е таксата, която взимал на учениците, посещаващи уроците му по рисуване. Макар този доход да не бил постоянен, решил да продължи да работи по същия начин.

Дилейни дава още много примери, за да покаже че е лесно да предизвикаме сънища, с които да разрешим някой проблем или да получим напътствия по зададен въпрос. Ако прилагаме този прост метод скоро ще открием, че сънищата наистина дават отговор на нашите въпроси.

Разработих програма, в която човек сам решава с какво темпо ще напредва. Нарекох я „Наръчник по търсене на сънища”. С нея искам да помогна на хората да се подготвят и работят с напътствените си сънища. Една от техниките в тази програма е „писмо под възглавницата”. Напишете на сънищата си писмо, в което си питате за съвет. Опишете в общи линии онова, което вече знаете за проблема, и какво възнамерявате да направите. Подканете ги да ви подскажат по-добър начин. Преди да ги легнете, сложете писмото под възглавницата си. Докато заспите, си представяйте как следвате собствения си план.

Веднъж изпробвах този метод сред участниците в една конференция на АИП на тема свръхсетивна помощ. Всеки

даде набор въпроси на двама медиуми, за да почерпи от тях съвет. Използваха и техниката „писмо под възглавницата“. После ранжираха източниците на напътствия съобразно ползата от неговите отговори. Когато проведохме частта от изследването, включваща техниката с писмото, само 40 процента от участниците си спомниха някакъв сън. Двама от всеки петима смятаха, че сънищата им са били поне толкова полезни, колкото и тълкуванията на медиумите. Не бяхме очаквали, че сънищата ще се наредят почти наравно с професионалните медиуми, но останахме изненадани от големия брой сравнително неопитни хора, сметнали сънищата си за поне толкова полезни, колкото отговорите на медиумите.

С минимално усилие и вие ще можете да получите полезни напътствия от сънищата си. Попитайте ги и ще получите – разбира се, ако междувременно не ги забравите.

Как да се научим да си спомняме сънищата:

упражнение по провеждане

Разбира се, много са тези, които не помнят сънищата си. Както повечето хора, и аз успях да си спомня повече сънища, когато бях дете. Отне ми доста усилия, докато си възвърна тази способност. И вие можете да се научите на това. Управнението допринася и за развиване на свръхчувствителни способности.

Кейси смята, че забравянето на сънищата е следствие по-скоро на небрежност. Според него, с повече желание и внимание, хората могат да се научат да си ги спомнят. Вниманието е най-важен елемент в тази задача.

Следвайки обичайния съвет, оставих молив и бележник на нощното си шкафче. Вследствие само тази процедура, минаха повече от три месеца, преди да успея да си спомня сън! Проучих по-задълбочено проблема; четях всевъзмож-

ни изследвания по темата и се упражнявах в различни техники. Най-важното, което научих бе, че сънищата се появяват в точно определен етап докато спим. Когато сънуваме, телата ни са кат парализирани. По-късно всеки път, когато помръднем, изтриваме част от запомненото от съня. Следователно, важно е сутрин да не се движим, докато не си спомним съня. След това можем да се претърколим на другата страна, а защо не и да изсънуваме още един сън в друга поза.

Това, което се случва, докато лежим неподвижно в леглото и опитваме да си спомним съня, е добро упражнение по контактърство. Умът ни не е празен, но в него още няма и ясни образи. Може да изпитваме някакви смътни чувства, но е нужно малко време, докато им позволим да разцъфнат в образи и спомени. Открих, че е нужно малко доверие, малко самоувереност, за да си позволим да помним какво сме сънували. Информацията е закодирана в това как се чувстваме, стига само да позволим на сигналите да протичат свободно. Имено в това се състои доброто упражнение по провеждане.

Открих, че на много хора им е трудно не толкова да си припомнят, а да отделят нужното време спомените да изплуват. Нужно е търпение, трябва да чакаме с въдицата, докато усетим че спомените са дошли, и да ги издърпаме на повърхността.

Ако намеренията ни са сериозни, добре е да проведем следния тест по търпеливост: поемаме ангажимент всяка сутрин в продължение на една седмица да изписваме една страница с мисли, преди да станем от леглото. Независимо дали смятаме, че си спомняме някой сън, пишем каквото ни дойде наум, без значение какво. Всички, провели този тест, преди седмицата да изтече, вече пишели сънища.

Експериментът осигурява нужното време за записване на съня. Важен е и като упражнение в постоянство – съществена част от всички форми на провеждане. Постоянство се

изисква в ритуала за предизвикване на сънища, в метода „писмо под възглавницата” и в други техники за провеждане, които ще разгледаме по-нататък. Обикновено потокът информация се отприщва едва когато започнем да полагаме активни усилия насочени към целта, която се надяваме да постигнем чрез провеждане.

Един от основните принципи на Кейси е, че трябва, преди още да сме получили информация, да бъдем готови да я приложим на практика. Ако искаме да си спомняме своите сънища, трябва да покажем че сме готови да отделим нужното за тяхното записване време.

Превръщане на сънищата в реалност

Синът на Едгар Кейси – Хю Лин – обичаше да казва: „Най-доброто тълкуване на сън е това, което прилагате на практика.” В това провокиращо твърдение прозира здрав разум. То перифразира така наречения „Закон на Кейси” – „Чрез приложение – към осъзнаване.” За да разберете нещо, действайте както знаете, и ще придобиете истинско познание. Законът на Кейси важи с удивителна точност и за тълкуване на сънищата.

Кейси е първият, който твърди, че всеки може да се научи да тълкува сънищата си. Днес вече има много книги, с помощта на които можем да усвоим това умение. Те не са съществували по негово време, но и той не е смятал, че има нужда от тях. Както казваше Хю Лин, „най-добър съновник е онзи, който сами ще напишете”. Очевидно има предвид простата тайна на Едгар Кейси за тълкуване на сънищата.

Първо си поставете цел на своето съществуване и я напишете. Това ще улесни останалото. Когато си спомните някой сън, запишете го. Намерете в него нещо, *каквото и да било*, което мислите, че може да е свързано с целта ви. После проверете верността на този знак или начина, по

кой-то го тълкувате, прилагайки го на практика. С други думи, извлечете или си измислете някакво прозрение от съня. След това *направете нещо* конструктивно в него отношение. Разпишете резултатите от вашия експеримент и ги сравнете със собствените си идеали. Кейси гарантира, че ако приложите на практика разбраното, колкото и несигурно да е то, ще сънувате друг сън, който ще поправи грешките ви. На база метода на проби и грешки, вашите сънища ще ви покажат как да ги разбирате. Подходът е простичък, но дълбоко съдържателен. Висшето Аз иска да ни съдейства, но и ние трябва да демонстрираме готовност да свършим своята част от работата.

Принципът е сред най-често повтаряните от Кейси и един от най-рядко спазваните. Сънищата, както и всички останали форми на контактърство, работят най-добре, когато сме си написали домашното и предприемем действия за прилагане на получените прозрения.

Имах възможност да изпитам идеята на Кейси с група от двеста членове на АИП, които следваха моя „Наръчник за търсене на сънища” в специален експеримент. В продължение на двадесет и осем дни те ползваха наръчника вкъщи и записваха някои свои ежедневни навици – като дали са медитирали и прилагали на практика прозренията си от съня него ден. Записваха внимателно и сънищата си. Преценяваха добре ли си ги спомнят и доколко ясни или разбираеми са им се сторили.

В края на месеца получих тези записки и проведох статистически анализ. Още в самото начало открих, че когато хората медитират, на следващия ден си спомнят по-добре сънищата. Когато пък приложат на практика някое от прозренията, сънят който си спомнят на другата сутрин, е по-ясен и разбираем! Сънищата действително реагират на нашите усилия. Всъщност те откликват, *когато прилагаме онова, което смятаме, че сме разбрали от тях!*

Ето един лесен метод за хора, които никога не са си спомняли сън, камо ли да са опитвали да тълкуват нещо такова. Методът бе предпочитан в детския лагер на АИП. Най-напред си запишете съня. Ако не си спомняте такъв, просто запишете първата хрумнала ви мисъл на събуждане. Второ, намерете в съня или в записаните мисли нещо, което можете да използвате през деня. След това *го направете!* Може да е нещо съвсем просто. Ако например в съня ви се появи червен цвят, през деня облечете нещо червено. Просто е като детска игра, но ще доведе до нещо голямо.

Сънищата са изяви на висшето ни Аз, творения на душата. За да станем проводник на мъдрост от сънищата към своя живот, трябва да направим първата крачка. Добро начало е да приложим неща от съня в реалния живот. Това затваря една енергийна верига. Умението да затваряме такива енергийни вериги е част от контактърските способности.

Четвърта глава
**ТВОРЧЕСКИ ПРОВОДНИК
НА УМА: КАКВОТО МИСЛИМ,
ТАКИВА СТАВАМЕ**

*„Как да развием свръхсезитивните сили? Да живеем в
тялото и ума си така, че да станем проводник, през
който могат да протичат Съзидателните сили. Как се
използва потокът на живота или на съвременната наука
в търговския свят? Чрез създаване на проводник, по който
те могат да се вливат или през който може да протича
полезното за материалните неща. Същото е и при
човека – умствено, физически и духовно. Да направим
от тялото, ума и духовните влияния такъв проводник...
и естествените последици ще се проявят.”*

Едгар Кейси, 5752-2

*„Както сексът е проводник, през който Творението
възпроизвежда себе си в материалния свят, такива са и
неговите органи – центрове, през които всички енергии,
умствени или духовни, намират своето начало, за да
се изразят в материалния свят.”*

Едгар Кейси, 911-2

*„...онези, които искат да станат проводници,
през които биха могли да влизат души,
си присвояват самата Божия сила...”*

Едгар Кейси, 281-55

АКО ВИ СЕ Е СЛУЧВАЛО да не ви свърта на едно място,
то знаете, че това не е никак приятно. Тогава усещате запас
от енергия, която не знаете как да изразходвате.

Да бъдеш проводник е нещо повече от това да си интуи-
тивен, вдъхновен или със свръхестествени способности.

Вярно е, че е нужна и възприемчивост, но има и още една активна съставка. Освен получаването, много важно е и предаването на информация.

Когато сме неспокойни, ние нервничим и се чувстваме неловко, защото нямаме отдушник на своята енергия.

Какъв е проблемът? Не ни се прави нищо определено, но не ни се и бездейства. Не можем просто да седим неподвижно и да се отпуснем. Нещо у нас иска да бъде утолено, но нищо не е в състояние да ни задоволи.

Какво решение можем да намерим? Представяме си различни проекти; неща, които можем, трябва или бихме могли да свършим и дори би ни било приятно да направим. В главите ни се въртят множество представи за различни дейности и възможни опитности. Психологията на неспокойството предполага, че енергията нараства вследствие желание но такова, което не сме в състояние да осъзнаем. Понякога например ни се прави нещо конкретно но преценяме, че трябва да правим друго. В такива моменти чувстваме безпокойство, като в задънена улица. Докато размишляваме над възможните варианти обаче, някой от тях взема надмощие над останалите. Скоро биваме погълнати от това занимание. Безпокойството е пропъдено. Намерили сме начин да изразходваме своята енергия.

Ние провеждаме енергия и през всеки ден от живота си изпълняваме тази си роля. Вземаме решения как да преобразуваме жизнената сила в действия. Работим и се забавляваме, поддържаме домовете си, обслужваме спешни ситуации. Правим всичко необходимо; понякога обмисляме какво следва тепърва. Няма нищо мистериозно в това да бъдеш проводник в ежедневието си. Поне на пръв поглед.

Проводникът, наречен от нас човешко същество, има три елемента. На входа постъпва енергия. Тя вследствие това, че сме живи – от въздуха, който дишаме, от храната, която ядем. За нас тя е даденост. С думата „даденост” подчертаваме важен факт: енергията не е наша; принадлежи на са-

мия живот, но можем да я използваме – да бъдем неин проводник.

От изходната страна на проводника са *опитностите*, които сами пораждаме, нашите действия или поведение, нещата, които правим. Всеки провежда и преобразува жизнена енергия във физическото си тяло и посредством нещата, които прави с него.

По средата между входа и изхода е *психологията на ума*. Имаме идеи как да изразходваме своята енергия. Имаме критерии за това кое е стойностно. Вземаме решения. Упражняваме волята си. С помощта на ума оформяме нашите проводници, регулираме постъпващата енергия и я насочваме към избрана от нас крайна дейност.

Колкото и просто и познато да ни се струва описанието на проводника, то показва, че творчеството е цел на нашия живот. Пиесата на живота ни е изразена в плът и кръв. В отговор ние творим живота си и докосваме животите на други хора. Кейси държи да проумеем, че в качество на жизнена енергия, имаме водеща роля във вечната история на сътворението.

Формула на сътворението: преминаване през проводници

Реката е източник на енергия. Човешкият ум сътворява мелница и насочва енергията на течащата вода, за да мели зърно, да реже дървен материал или да създава електричество.

Електричеството е друга форма на енергия. Създайте необходимите части и електричеството ще задвижи часовник, който да отмерва времето. То ще позволи на телевизионната станция да предава звук и картина към телевизора в дома ни. Може и да екзекутира престъпник.

Силите, които крепят атома, са друг източник на енергия. В зависимост от това как моделираме освобождаването на тази енергия, може да създадем достатъчно електричество, за да захраним голям град или да вдигнем във въздуха някоя част от света.

Енергията е енергия – суров потенциал, неутрална сила. Начинът на провеждането ѝ определя нейния ефект. Самата тя протича според моделите, през които се прилага. Енергия, комбинирана с модел на приложение, поражда ефект. Разглеждаме основен за природата и в ежедневието, добре познат на инженерите процес. Кейси отстоява, че това е фундаменталният процес на съзидание с източник Твореца. Именно по този начин Творецът или Бог, върховният провеждащ, е създал всичко съществуващо.

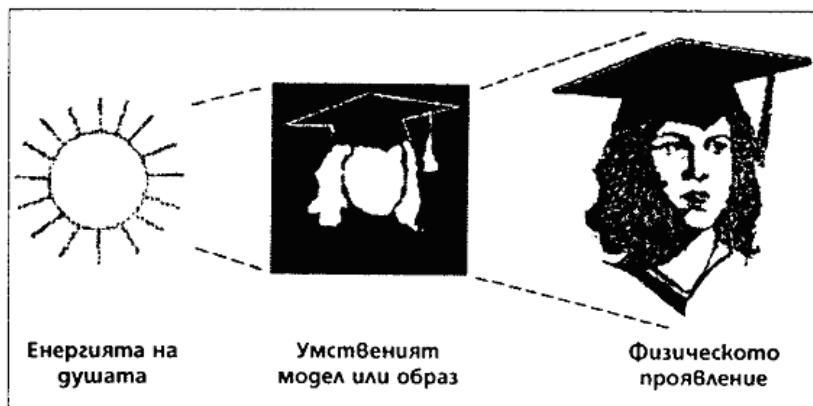
Божията любов, или Духът, е единствена сила във вселената. Тя е основната енергия на сътворението. Друг източник на енергия не съществува. За да прояви различните форми на природата, Бог е създал разнообразни модели, през които да протича тази единствена енергия. Многообразието от модели е възникнало в ума на Бог и те са станали проводник на тази единствена енергия, създала различните природни форми.

Не е трудно да оценим изкусната красота, периодично повтарящите се и взаимно преплетени модели, както и невероятно интелигентните взаимоотношения между формите им на живот. Отдавна сме признали ума на Бог като Божествения математик, Божествения музикант и Божествения архитект. Дори и учените които твърдят, че са атеисти не могат да не признаят, че устройството на вселената е дело на върховен интелект. При все, че хората са съумели донякъде да подобрят природата, те я завладяват бавно и отчасти. Такива подобрения обикновено предизвикват неочаквани катаклизми по веригата. Първичното устройство на вселената, който и да е нейният създател, обхваща всички аспекти на природата в единен взаимно свързан шедьо-

вър. Тоя върховен интелект хората наричат Бог или Творец.

Кейси изразява всичко това в следната сентенция: „Духът е животът, умът е строителят, а физическото е резултатът.” Това е неговата формула за творението и основния процес на провеждане.

Може би не съществува по-добър начин за представяне на тази формула от аналогията на Хърбърт Б. Пъриър и Марк Търстън от книгата им „Медитация и човешкият ум”. Те разясняват формулата на Кейси, сравнявайки я с шрайб-проектор като този на *фигура 7*. Електрическата крушка в проектора е източник на енергия. Излъчва неутрална светлина и олицетворява Духа. Поставяме диапозитив в проектора и шарките му моделират неутралната светлина, като я насочват и оцветяват. Диапозитивът напомня ум, защото умът е източник на модели. В резултат получаваме картини на екрана. Физическите проявления – това, което преживяваме – са резултат от моделиране на светлината.

Фигура 7. Предизвикване на сънища като начин на провеждане.

Идеите: проводник на същинската реалност

Формулата на Кейси за творението изразява общо за всички религиозни духовни гледища благоговение пред красота и хармонията на Божието дело, общо за всички религиозни и духовни гледища. В същото време, тя засяга и нас самите. Нашият опитности са следствие от това как моделираме жизнената енергия. Мислите, които се въртят в главите ни, стават реалност.

Кейси често цитирал Притчи (27:3) „Човек е това, което мисли.” Каквото мислим, такива ставаме и това преживяваме. Начинът ни на живот, вещите край нас, заобикалящите ни обстоятелства са резултат от това как провеждаме жизнена енергия. Тя протича през нашите умствени модели и има материална проява. Идеите сами по себе си са реални и придобиват материално изражение във физическия свят. Този факт е фундаментален аспект на творчеството, нужно за провеждане на енергия.

Как идеите творят реалност? Моята предишна книга от тази серия – „Загадки на ума” – анализира обяснението на Кейси за този процес и представя някои философски и религиозни гледища по въпроса. Ще ги представя накратко.

Това, което приемаме за реалност, е субективна опитност. Собствените очаквания и отношения въздействат върху начина, по който възприемаме нещата. Научни теории оформят наблюдения и тълкувания на лабораторни данни. И в двата случая идеите в ума на наблюдаващия играят роля за това какво вижда той.

В напълно фундаментален план, идеите са реални. Те са по-скоро първопричини, отколкото следствие от преживяното. Кейси изтъква, че „мислите имат фактическо отражение”, за да внуши че са реални и да осъзнаем как влияят на видимия свят. Отбелязва, че най-добро наименование на

четвъртото измерение е Идея! Други хора също имат подобни представи на четвъртото измерение.

Когато например наблюдавал сънищата на свои пациенти и изследвал световните митологии и религии, психиатърът Карл Юнг заключил, че вероятно съществуват универсални психични модели, наречени архетипи. Според него архетипите живеят в универсалния ум, или както го нарекъл, *колективно неосъзнато*. Според Юнг, тези архетипни форми ръководят едновременно природното разнообразие, а така също опитностите и поведението на човешките същества.

В книгите „Нова наука за живота” и „Присъствието на миналото”, биологът Рупърт Шелдрейк разисква сходна постановка. Предоставя изобилие от примери, че както формите, така и законите на природата са резултат от моделиране на жизнена енергия от неяви силови полета. Подобно на идеи, заложиени в друго измерение, тези *морфогенни*, по думите Шелдрейк, силови полета са причината едно растение или животно да възприеме предопределената му форма и поддържа специфични характеристики и поведение.

Обща между тези две водещи теории на психиатър и биолог е тезата, че идеите сами по себе си са реалност. Съществуват в друго измерение и са базова реалност – първопричина за случващото се с нас във видимия, материален свят. Идеите въздействат чрез залегналите в тях модели и именно те предопределят физическата реалност.

Следователно представата на Кейси за съществуването на универсален ум, чиито идеи или модели управляват видимия свят, е недотам екзотична. Интелектуалната мисъл се движи в посоката, предсказана от източника, с който е бил в контакт Кейси. Представите му, ако приеме медиумските разкази на Кейси, произтичат непосредствено от универсалния разум, а не от размишления или наблюдения. Така Кейси ни представя версията на самия ум за не-

говата роля в творението. Очевидно не би било зле да се вслушаме с неговите думи.

Обичайно считаме, че идеите са нещо, което придобиваме с практика. Кейси обаче пояснява, че те съществуват в друго измерение, независимо от време и пространство. Ние се настройваме на техните вълни и те започват да оформят нашите опитности. Във всеки момент от своя живот действате като проводник на енергия, оформяйки събития в околния свят посредством своите ценности.

Формулата на Кейси за сътворението прерасна в основа на вече популярния лозунг на „Нова епоха“: „Вие творите сами своето бъдеще.“ Лозунгът, макар и верен, е подвеждащ. Думите на Кейси, че умът е строителят означават, че идеите и мисловните модели творят реалността. Идеите не ни принадлежат, те са част от универсалния ум. Ние не ги притежаваме. Не можем да поемем отговорност за самите си идеи или последиците от тях. От нас по-скоро зависи кои идеи или модели ще задържим в ума си. По-точно казано, нашият избор определя кои идеи да създадат нашата реалност. Отговорност за своя избор носим самите ние.

Идеали: на какъв дух ще станем проводник?

На какви идеи ще станете проводник, за да ги претворите в реалност? Доколкото мислите в главата ни влияят пряко над собствения наш живот, Кейси призовава да обмислим внимателно на кои мисли даваме ход. Доколкото всичко опира до ценности той посочва, че най-напред трябва да изкажем собствения идеал. Коя е най-висшата ни ценност? Какъв е моделът, съобразно който искаме да градим своя живот?

За да проумеем гледната точка на Кейси за идеалите, ще разгледаме тезата на Платон по този въпрос. Според него,

идеалите са невидими шаблони или модели, управляващи видимите проявления на природата. Идеалите са еталони за съвършенство. Видимите форми могат само да се доближат до вдъхновите ги идеали, но остават далеч от тяхното съвършенство. Идеал е перфектният кръг. Всички кръгове в природата се доближават до него, но никой не е съвършен докрай. Идеал е перфектната права линия. В природата не съществуват идеални прави линии, а само такива, които се доближават до нея. С други думи, търсенето на „идеалната десетка“ – ако използваме израз от един известен филм – е търсене, направлявано от идеал, но ще бъдат откривани само все по-добри негови подобия и приближения. Иначе казано, „идеална десетка“ съществува само като идеализирана, духовна форма в свръхсъзнателната сфера на ума. Можем да си представим някои нейни страни, но никога не ще я видим в изцяло материализиран вид.

Когато Кейси ни напътства да разработим понятието си за идеал, той визира да изкажем най-висшата си ценност в най-изтънчена форма. С това упражнение издигаме ума си на свръхсъзнателно ниво. Ролята на идеала е да стимулира висши стремления и направлява нашите действия; не ни гарантира неизменен успех обаче и не такава е неговата цел. Тъкачите на килими от племето навахо например в своята усърдна работа се водят от идеал за съвършенство, но нарочно допускат по някоя грешка в шарките. Съзнават, че съвършенството е присъщо на боговете, но не и на хората.

Идеалите са предтеча на идеите. Когато като недостижим модел на свръхсъзнателно съвършенство, един идеал се пропие надолу към по-осезаемите творения на подсъзнанието, той губи част от залегалото в точния изказ на породени от него идеи съвършенство.

Кейси съветва да не смесваме идеалите с произтичащи от тях идеи. Различава ги това дали според нас те са постижими, или не. Ако най-висшата наша ценност е достижима,

значи е идея, а не идеал. За някои хора например заможността е най-висша цел. Благосъстоянието е постижимо. То не е идеал. Богатството е конкретна идея, произтичаща от идеала за безгранични ресурси и отсъствие на всякакви ограничения. За някои хора най-висша ценност е щастието. То обаче е постижимо, следователно не е идеал. Щастието е специфична идея, породена от идеала за духовно добруване, състояние на безгранична радост и блаженство. От друга страна съвършената любов, хармонията и спокойствието се доближават до идеалите. Те съставляват идеи за съвършенство, които неспирно ще ни вдъхновяват.

Богатството и щастието са чудесни социални феномени. Какво от това, че не са идеали? Важно ли е дали и доколко нашите ценности са идеи или идеали?

Когато бъдат осъществени, отбелязва Кейси, идеите умират. Повече не са в състояние да мотивират. Често се случвало хора да натрупат богатство само за да се изправят пред въпроса: „А сега какво?“ Когато постигнем идеалите, към които сме се стремили, изпитваме разочарование. Очакването е част от вълнението, то ни мотивира и ентузиазира. Единствено ценности, действително основани на идеал, могат да ни подтикват неспирно; само идеалите са в състояние да бъдат нескончаем източник на вдъхновение.

Струва си да отделим време за преценка какъв понастоящем е и да развием усет по отношение на нашия идеал. Коя е най-висшата ни ценност? Как бихме искали да протече животът ни? Вероятно ще съумеем да го изразим с една-единствена дума или образ. В следващите глави ще се запознаем с допълнителни методи, които ще ви помогнат да изразите своя идеал. Умението да изразяваме идеала си е още един способ за свързване с висшето Аз.

Идеалът на Христовото съзнание

Изборът на идеал зависи от нас самите. Кейси обаче решително отстоява теза за избор на Христовото съзнание в роля на идеал.

Христово съзнание е онова, което Иисус никога не е забравял и е изразявал през цялото време. Заявява: „Отец ми и аз сме едно.” Това е съзнание за единен Бог и Единство в целия живот. Живот, израз на основната Божя заповед да любим Бог и да обичаме ближния като себе си. Ближният и ние сме едно цяло. Всички сме едно с Бог. Иисус е съзнавал, че Бог живее като човек, възплъттил се в неговото тяло. Съзнавал е, че същото важи за всички нас. Бог се превъплъщава във всеки от нас.

По мнение на Кейси, уникално в Иисус е неговото пълно съзнание за Божественото у него, откритостта да го приеме и живее според неговите повели. Това съзнание е изпълвало всяка клетка на тялото му. Оживявало е във всяко негово действие. Той и показал, че е възможно човешко същество да живее с Христовото съзнание.

Когато грешим, ние „пропускаме целта”. Когато загърбим съзнанието за единство и възприемем физическия свой аспект, съществуването си в материалния свят за първостепенна реалност, пропускаме целта. Когато поставим по-силно ударение над *създаденото*, отколкото върху *Създателя*, пропускаме целта. Когато настояваме, че собственото ето е главен властелин в нашия живот, отново пропускаме целта.

Кейси често формулира греха като *его*, съсредоточено повече върху разделението, отколкото над единството. Наказва ни самият грях. Никой не изпитва нужда да ни наказва. Съсредоточаването върху разделението поражда боязън. Страхът ни кара да заемем отбранителна позиция. Тя пък води до още по-голямо разделение.

Противоотрова на страха е любовта, а на чувството за разделение – съсредоточаване върху единството. Ако се чувствате самотни, забравете за себе си и протегнете ръка към някого с любов. Това е духът на Христовото съзнание.

Христовото съзнание е идеал, който може да ви вдъхнови цял живот – не толкова религия, колкото гледна точка. Както Джоузеф Кампбел изтъква в своето изследване на митологиите „Маската на Бога”, идеалът на Христос е универсален символичен мотив. Той се олицетворява най-добре с кръста – този, на който е бил разпнат Иисус; същият, на който е загинал и норвежкият бог Один – отново възкръснал. Кръстът олицетворява явното противоречие и нескрития конфликт между ограниченията на физическото тяло и безграничния човешки дух, между човешката и Божествената наша същност, между уникалната индивидуалност на всеки измежду нас и това, че всички сме слети в едно единно същество – Бог.

Гибел на кръста, последвана от възкресение, означава сваляне на личното его от трона, за да може същинската ни индивидуалност да заживее с него в служба на живота. Кейси отстоява, че личността наподобява маска която носим, за да доставяме удоволствие на другите, изглеждайки добре в техните очи. Хората са социални същества. Индивидуалност обаче е същността под маската на личността. Всеки от нас е душа, душа с вечен живот, способна на безгранично творчество и изразяваща единния Бог по абсолютно своеобразен начин.

Макар Кейси да използва типична християнска терминология и символи от Библията, той разглежда универсалното съзнание. За жалост, библейски понятия като Бог, Иисус Христос, възкресение, спасение и грях имат различен емоционален оттенък за всеки от нас. За християните фундаменталисти такива тълкувания на Библията звучат прекалено радикално. За онези, почувствали се засегнати или изпитващи вина и срам, задето не са съумели да намерят ор-

тодоксално тълкувание на християнството или да „повярват“, както често се изразява религията, позоваването на всичко християнско е противоположно.

Кейси се занимава не толкова с вярвания, които често нарича „-изми“, колкото със съзнанието. Посветил се е повече на силата на любовта, отколкото на която и да било система от думи или термини. Ако изразът „Христово съзнание“ ви е неприятен, потърсете в себе си свое усещане за идеала. Важно е да се вгледаме и осъзнаем какво има там, да позволим на интуицията да ни води към идеала, избран от нас да ръководи живота ни.

Провеждане на идеалите на висшето Аз

На този етап можем да пристъпим към разглеждане подхода на Кейси за провеждане идеалите на висшето Аз. Според него, трябва да се настроим на вълните му, да отстъпим встрани и да остави идеала да се изявява.

Идеалите са същност на висшето Аз. От типа идеал, който сме издигнали, зависи кои качества на нашето висше Аз ще преживеем.

На много места в тази книга срещаме модела на Кейси за провеждане на висшето Аз. Той включва два на пръв поглед противоречащи си момента. Единият е структура, отпразнен пункт, стандарт. Това е идеалът. Другият е свободно протичащ, спонтанен процес, способност да оставим нещата да се случват. Дръжте се за своя идеал и оставете другото да върви от само себе си.

Кейси не е първи апологет на този модел. Апостол Павел изразява същата идея с думите: „Всеки ден умирам, за да живее Христос у мен“. Формирайки интуитивно своята реалност, Дзен-учителят ни учи да станем едно с мишената и едва тогава да пуснем стрелата. Друг еквивалент на мо-

дела на Кейси е съветът на свети Августин: „Обичай и прави каквото пожелаеш.”

Установете идеала, а след това бъдете спонтанни. Когато имаме идеал, можем да се отпуснем и храним вяра в себе си. Така ставаме проводник на своето висше Аз.

Провеждане на сексуална енергия

Цялата енергия произтича от единен източник. В творението присъства една-единствена енергия. Тази енергия е Бог и същността ѝ е любов. Същата енергия крепи атома, предизвиква светкавици и земетресения, надига се в тялото като Кундалини или се спуска връз нас като Светия дух. Нея енергия усещаме и като сексуален заряд. Всъщност, според Кейси, тя подхранва най-мощния физически импулс в тялото.

Дали енергията ще има конструктивно или разрушително влияние, дали ще доведе до духовно извисяване или ще породи злини, зависи само от това как е моделирана. Същото важи и за сексуалната енергия. Можем да ѝ придадем конструктивни форми на изява или да нараняваме себе си и другите, прилагайки я непълноценно.

В книгата „Сексът и духовният път”, Хърбърт Пъриър анализира изчерпателно гледната точка на Кейси по него въпрос. По начало, Кейси не осъжда секса. Възприема го като проявление на творческа енергия. Никога не е порицавал или поощрявал какъвто и да е тип сексуална връзка или отношения. Вместо това, той се съсредоточава върху нивото на разбиране или съзнание, което човек изразява със своята сексуалност. Кейси иска хората сами да решават това. Най-често ги насочва да изследват своите идеали и цели. Какъв идеал или цел следва дадено сексуално поведение? По отношение на този човешки порив той бе едновременно реалист (все пак го бе преживявал в минали свои

прераждания) и идеалист, считайки го красив израз на човешка любов и съзидателност.

Може би най-вредно за човека би било да обърне гръб на съзнанието за произхода си и единството с Бог, и да се съсредоточи върху своето его. Същото е в сила и по отношение на секса. Тогава през нас протича чиста съзидателна сила и най-пряко ни приближава до ролята на създатели. Никой сексуален акт или интимна връзка не са лоши сами по себе си. Насоката на желанието, породено от сексуално събитие, определя неговата стойност. Истинността на това произтича и от факта, че имаме два речника за секса – единият го описва като *правене на любов*, а другият – с нецензурни думи. Според тълкуванията на Кейси, когато цел на секса е само собствено задоволяване, той е разрушителен и отклонява – води до пристрастяване, а не към единение с Бог и Божествената същност на партньора.

Същото е в сила и при други форми на провеждане. Ако изпадането в транс и изричането на вечни мъдрости обслужват корисни цели и лично облагодетелстване, те най-вероятно ще доведат до объркване. Когато по време на транс се провежда нещо стойностно, което да допринесе за собствено израстване или за въздигане на някой друг, най-вероятно посланието носи извисен смисъл.

Само за родители: провеждане на нов живот

За много хора най-желана опитност при провеждане е да станат родители. Раждането на дете е знаменателно събитие. Макар че всички фактите са ни ясни, все ни се струва същинско чудо това, че хора са в състояние да доведат на бял свят нов живот, нова личност.

Според тълкуванията на Кейси, зачеването на детето не започва в момента, когато сперматозоидът срещне яйце-

клетката, а още от „блясъка в очите на бащата”, когато той и майката слеят сили с цел да си помагат и да изградят общ дом. Техните мисли, чувства и идеали са главен фактор определящ типа душа, която ще привлечат и въплътят във физическия ембрион.

Кейси поставя ударение върху това колко важни са духовната и умствена подготовка на двамата родители, встрани от физическата подготвеност на майката преди зачеването. Постигането на хармония относно идеала е определящо и изостря съвместния фокус на родителите. Проведените съвместни молитви бял свят да види дете на любовта също съсредоточава техните усилия да станат общ проводник.

Прието е, че характерът на детето, гените, които то ще заимства от своите родители формирайки наследствените си заложи, или точната самоличност на неговата душа, са извън наш контрол. Кейси обаче отстоява, че можем и оказваме огромно влияние върху всичко, което протича през обединения родителски проводник. Законът, съчетаващ родителското единение – същият, който направлява и свързването с духове (вж. [девета глава](#)), е „близостта привлича”. Това, което родителите обичат, умствената и духовна среда, която ще създадат, и тяхното ниво на целенасоченост, ще привлечат душа със сходно съзнание. В книгата си „Там, където е сърцето ти: тълкувания на Едгар Кейси за дома и семейството”, докторите Уилям и Гладис Макгари дават много примери за това. Тълкуванията на Кейси призовават към съзнателно родителство с активно, отговорно участие в подготовката за провеждане на душата, която ще се въплъти във физическо тяло.

Небесен дом

Има ли по-добър начин да станем проводници освен да сторим така, че раят да съществува на Земята? Според Кейси, създаването на дом е именно това. Домът е еталон, най-близко наподобяващото небесния дом преживяване тук, на Земята. Домът е там, където е сърцето – където се връщаме след дълъг път, където сме самите себе си. Създаването на дом, приличен на земен рай, е удовлетворяваща опитност на провеждане.

Какво е „идеален дом”? Според Кейси, това е дом с идеал. Създаденият по такъв начин дом сам се превръща в идеал, оказвайки огромна помощ на своите обитатели. Ето какво споделят семейство Макгари за трудностите при изказ на идеал в дом с шест деца: „Започваме оттам къде се намираме, с цялата бъркотия, с всички ангажменти, с всички материални проблеми, нетърпящи отлагане; към тази сложна атмосфера добавяме идеал, избран по пътя не към егото, а към Бог.” Внукът на Едгар Кейси, Чарлз Томас Кейси, и съпругата му Лесли също описват какво са преживели, докато станат проводници на идеалния дом и семейство – в книгата „Изграждане на здрави отношения”. Общото в разказите на двете семейства е придържане към значимостта на *малките неща*.

Нека вземем общуването. Нуждата от компания е подтикнала Бог да сътвори душите. Общуването до голяма степен предопределя атмосферата в идеалния дом. Ако се замислите кои са любимите ви моменти във вашия дом вероятно ще се съгласите, че това са по-скоро дребни неща от ежедневието – като събиране край масата за вечеря, - отколкото натруфени, помпозни събития.

Човек обичайно приема за даденост радостта от общуването в дома и семейството и ги оценява едва когато ги загуби. Провеждането обичайно свързваме предимно с необикновени духовни оракули. Да си напомняме за неземна

та радост от общуването у дома е равносилно на това да не забравяме, че един от най-свидните моменти на провеждане е простичкото, почти незабележимо удоволствие от това да направиш място на някой, който да сподели живота ти.

Любовта: проводник на чудеса

От многото прекрасни неща, които са казани или могат да бъдат изречени за любовта, може би достатъчно е да споменем, че когато забравиш себе си и протегнеш ръка на някой нуждаещ се, ставаш проводник на любов. Кейси определя любовта като „отдаване на онова, скрито в теб”.

Любовта е отдаване отвътре. Рязко се откроява от вземането, от искането. Щедрото отдаване на любов свидетелства, че не сме празни или кухи, че у нас блуждае искрица от съзидателния дух.

Подобно на други велики учители, Кейси час по час споменава любовта. В ежедневието си прилежно изучава Библията и тълкуванията му по време на транс са пряко отражение на това. Сред поученията за любовта, проведени от него е прозрението, че любовта, дори и тази към парите или славата, мотивира и движи всяка душа. Отбелязва, че най-характерни за любовта качества са търпението, доброта, нежността и милостта. Кейси разкрива, че любовта прогонва страха – популярна в наши дни тема, занимаваща движението „Нова епоха”. Бог ни е сътворил с любов и Божията любов ни води. Там, където сами поставяме пречки в живота си, тя ни напътства как да се поучим от тях и да ги надмогнем. Там, където сме проправили пътеки, по които да страним и да се крием от Бога, любовта Му ни сочи как да се върнем към съзнанието за единство с Него. Заветът е само един – да обичаме Бог и да любим ближния като себе си. Докато има живот, има надежда; докато има надежда, има възможности; а където съществуват възможности, любовта е по-добър водач от омразата.

Освен тези познати концепции за любовта, Кейси напомня и нещо, което често забравяме. Любовта е закон сама по себе си. Любовта е проводник на чудеса, защото надхвърля Закона за причината и следствието. Тя може да надскочи и надмогва правилата.

Често четем или гледаме по телевизията вдъхновяващи истории за силата на любовта. Непресъхващата любов може да преодолее нечовешки трудности, за да спаси живот или преодолее безнадеждна ситуация. Вероятно и вие бихте се сетили за някой пример. Наскоро излезлият филм „Парите или живота“, спечелил няколко награди, бе свидетелство за силата на любовта на един учител. С вяра и любов към своите ученици, Джейми Ескаланти съумява да ги накара не само да уважават себе си, но и да подобрят успеха си в училище и да погледнат на живота по нов начин.

Не е нужно да търсим подобни знакови изрази на любов, за да видим как силата ѝ превъзмогва Закона на причината и следствието. Всеки неведнъж се е вбесявал от нечие непорочно поведение. Нетактичното му или обидно държане ни ядосва. Налице е причина, има и следствие – и всичко може да продължи като „ефекта на доминото“ към неизбежна развръзка. Но ако покажем, че му прощаваме, ако приемем случилото се и простим на съгрешилия, можем да прекъснем верижната реакция. Невинаги е лесно да простим. С ред неща трудно се примиряваме. И все пак всеки вътре в себе си вярва, че прошката лекува и носи промени. Прощката е една от съзидателните сили на любовта и твори чудеса. Такива чудеса можем да вършим всеки ден, докле сме живи.

Ежедневно, във всеки момент, ние се посвещаваме на една или друга цел. С всеки удар на сърцето си провеждаме любов. А от надеждите и мислите ни зависи какви ще станем и какво ще преживеем. Постоянен проводник сме на енергия, любов, идеи и идеали, на действия, с които тво-

рим живота си такъв, какъвто го искаме. Това е най-ежедневното ни, обикновено, чудодейно контактьорство.

Втора част

**ОСНОВНИ УМЕНИЯ
ЗА ПРОВЕЖДАНЕ**

Пета глава
**МЕДИТАЦИЯТА:
ПРОВОДНИК НА ДУХА**

*„Медитация е, когато се вслушваш в
Божественото у себе си.“*

Едгар Кейси, 1861-19

*„Медитацията е изпразване от всичко, което пречи
на съзидателните сили да се надигнат по естествените
канални на физическия човек и да се разпръснат през онези
центрове и източници, които предизвикват дейностите
на физическия, умствения и духовния човек.“*

Едгар Кейси, 281-13

*„По време на дълбока медитация, под влияние отгоре,
се отварят канали, даващи достъп до най-дълбоките
кътчета на съзидателните сили в тялото, които след това
се надигат към различните центрове и намират израз чрез
движения на тялото, чуване на звук, усещане на мирис,
активна визия или присъствие, което може да бъде четено
като отворена книга. Или с други думи, записите на
времето и пространството – настояще и бъдеще - са
върху онези филми, които лежат между времето и
пространството, и те се настройват на онези сили на
Необятното, докато клетките на тялото се настройват
на музиката от царството на светлината,
пространството и времето.“*

Едгар Кейси, 275-39

*„Ако учиш, за да **разбереш** отварянето на каналите
или центрове за по-дълбока медитация, тогава у теб
може да се извърши духовно и психично пробуждане.
Но не си позволявай да бъдеш завладян от това,
докато не разбереш как и защо се отварят
центрове по време на медитация.“*

Едгар Кейси, 1552-1

ДЖАК ПЪРСЕЛ БИЛ търговски пътник без никакъв опит в метафизиката, когато решил да започне да практикува медитация. Не знаел много по нея част, но се опитвал да стои неподвижно и да не мисли за нищо. Обикновено заспивал, но продължавал да упорства. Един ден, когато се събудил от медитация, жена му го посрещнала с изненадващи новини. Уведомила го, че е говорил по време на сън. Не си спомнял нищо, но жена му била водила бележки и му прочела написаното. Така Джон Пърсел станал проводник на Лазарис.

Пат Родергаст медитирала, когато едно видение започнало да я безпокои. Известно време се съпротивлявала, но накрая му позволила да се покаже. Тогава видяла човек, обгърнат в златна светлина. Попитала го кой е и отговорът бил: „Аз съм Емануел.” Известно време просто медитирала в присъствието на Емануел. Постепенно му позволила да говори, а след това започнала да предава на други това, което ѝ казвал. Така се превърнала в проводник на „Книга за Емануел”.

Споменатите двама известни проводници смятат медитацията за утробата, спонтанно родила тяхната контактърска практика. Много други проводници са започнали по сходен начин. Опитът им доказва твърдението на Кейси, че ако искаш да установиш съзнателен контакт с висшите измерения, трябва да започнеш с медитация.

Медитация върху дишането: проводник на вдъхновение

Бих иска да ви представя един подход за медитиране, тясно свързан с провеждането. Съсредоточете се върху дишането си и го изучавайте известно време. Забележете очевидното: дишането се състои от две части – вдишване и издишване. По време на вдишване, гръдният кош и коремът

се издуват, а дробовите се пълнят с въздух. Когато издишвате, гърдите и коремът се отпускат.

Издишванията могат да бъдат доста релаксиращи. Докато наблюдавате дишането си, позволете си да следвате издишванията и отпускането. Всеки път, когато издишате, се отпускате малко повече. Колкото повече се отпускате, толкова по-лесно ще ви бъде да направите следващата крачка.

Сега обърнете внимание на дишането си, без да го променяте по какъвто и да било начин. Приближете се крадешком до него, без да разбере, че го шпионирате. Наблюдавайте естествения му ход, без да му влияете с присъствието си. Сторете всичко възможно да не го докосвате по никакъв начин.

Обикновено веднага щом започнете да наблюдавате дишането си, ще почувствате, че му влияете или го контролирате по някакъв начин. Може би помагате да се довърши издишването и да започне следващото вдишване. Вероятно го променяте съвсем лекичко, за да го изгладите или просто не можете да се стърпите. Трудно е да наблюдаваме дишането си, без да му влияем.

Спрете за момент. Уверете се, че можете да контролирате дишането си. Поемете дъх бавно и дълбоко. Установете сами темпото. Решете колко дълго искате да го задържите. А сега издишайте въздуха с вашето си темпо. Решете кога искате да вдишате отново и накарайте дишането да се подчини. Решете кога искате да прекратите това упражнение в установяване на контрол и оставете дишането да се върне към нормалния си ритъм.

Помислете за момент: щом сега не го контролирате, кой го прави тогава? През по-голямата част от деня и нощем, докато спим, тялото ни се регулира естествено, без ничия помощ. Нуждае ли се от вашата помощ сега, когато седите и наблюдавате дъха си? Не, разбира се, че не. Запомнете

това и го използвайте при следващия опит да наблюдавате дишането си, без да му влияете.

Полезен съвет: Докато издишвате, освободете дъха и се отпуснете. След това оставете следващото вдишване да стане само – както то си иска. Опитайте. Оставете дишането просто да се случва. Мислете си: „То ме диша.”

Може би откритието, че това е форма на медитация, ще ви мотивира да упорствате с упражненията. Дзен-будистката традиция нарича това медитиране върху дъха. Указанията са съвсем прости – съсредоточи се върху дишането, наблюдавай го, остави го да се случва.

Наблюдаването на дъха е не само древна форма на медитация, но и добър начин да станете проводник на вдъхновение. С този метод позволявате на дъха на живота – на самия дух – да протича през вас.

Всички религиозни традиции свързват дъха с духа. Учението на Кейси не прави изключение. Всички зависим от тази невидима движеща сила, за да получаваме въздух, за да живеем. Той докосва всичко живо. Думата *вдъхновение* показва, че хората разбират тази връзка. Със сигурност има нещо общо между процеса на дишане и раздвижването на духа, докосването от гения или събуждането на творческа интелигентност от източник извън нашата воля. По време на медитация дишането е не по-малко чудотворен проводник на вдъхновение.

Когато се отпуснете, започвате да чувствате как дъхът идва сам при вас. Ако отстъпите настрана с вяра, че вдъхновението ще дойде, то идва. Всяко вдъхновение е като подарък – идва отвътре, но неговата спонтанност издава, че не е наше дело. Залива ви чувство на благосклонност, лекота, спокойствие и благодарност. Самата мисъл „то ме диша” понякога е доста успокояваща.

Когато сте спокойни, можете да станете проводник на вдъхновение, стига да си позволите. Не е нужно да мислите кога да дишате или да се притеснявате дали ще дишате.

Просто приемате, опитвате го и позволявате на дишането да се случи от само себе си. Когато се отказвате от собствените си навици и отстъпвате настрана, за да наблюдавате как протича дишането ви, вие се превръщате в проводник на вдъхновение. По него проводник преминават не по-малко знания и мъдрост. Практикувайте тази форма, докато продължаваме нашите изследвания, и ще оцените по-добре нейната стойност.

Как да станем проводник на съзнание

Понякога сме толкова объркани, че не можем да разсъждаваме трезво. Ако ни сполети кризисна ситуация, умът ни препуска тревожно. Изведнъж изникват стотици различни възможности; неща, които бихме могли да направим; неща, които биха могли да се случат. Трудно ни е да съберем мисли и да си съставим план.

В такива моменти знаей, че за да се владее и успокоя, трябва да се отпусна и да си разведрия главата. Само след няколко минути вече ми е по-лесно да погледна трезво ситуацията. В състояние съм да мисля по-добре и виждам нещата в друга светлина. Това, което в началото ми се е струвало ужасна, смазваща травма, сега е само сбор от фактори, които трябва да преценя с цел да взема правилно решение. Мога да степенувам ценности и нужди. Уверен съм, че и вие сте преживявали подобни неща и знаете, че когато се успокоим, придобиваме по-широк поглед върху положението и мислим по-трезво.

Ако се успокоите още повече, и ситуацията става по-ясна. Ако пък постигнете абсолютно спокойствие, можете да очаквате, че ще намерите окончателно решение. „В ясен ден се вижда много надалеч.” Или както казват Дзен-учителите, „когато водите се успокоят и притихнат, виждаме

до дъното”. Казано на езика на новата наука за холографията, именно кохерентността на лазерния лъч, единството на носещите му вълни дава на лазера тази магическа сила.

По време на медитация, когато останем неподвижни и успокоим мисли, ние също ставаме по-„кохерентни” и черпим от един могъщ разум. Сякаш се издигаме над блъсканицата, за да се превърнем в безмълвни птици, реещи се в простора. Придобиваме по-извисено съзнание, по-широк поглед и цялата мъдрост, която търсим.

Ето едно просто упражнение, което ще ви свърже с вашия източник на висше съзнание. От вас зависи да запазите впоследствие тази връзка.

Изберете си дума или простичък образ, за който ви е приятно да си милите. Когато изберете този фокус, просто се концентрирайте върху него и нищо повече. Ако сте избрали думата „щастлив”, просто мислете непрестанно за нея. Ако сте избрали образ на балон, само си го представяйте, продължавайте да го гледате мислено и не правете нищо друго.

След няколко секунди обаче ще забележите, че това не е толкова лесно. В главата ви се въртят и други думи и образи. Умът ви лесно губи фокус. Но няма нищо, продължавайте да опитвате. Когато усетите, че мислите за нещо друго, просто върнете вниманието си обратно към фокуса. Продължете около минута, за да видите какво е усещането да се връщате постоянно към него.

А сега помислете върху случилото се. Повтаряхте в мислите си това, върху което се съсредоточавахте. От време на време усещахте наличието на други мисли и образи. Те сякаш изскачаха сами от съзнанието ви, независимо от вашето желание да останете съсредоточени. Връщахте внимание върху избрания фокус и предателските мисли отново се отдръпваха. Същинско дърпане на въже.

Докато описвам процеса, сигурно схващате главната мисъл. Осъзнали сте положените усилия да останете съсредо-

точени, настоятелността на нежеланите мисли и своето объркване. Сигурно сте забелязали и мислените коментари за този процес, минавали през ума ви.

Сега, като разсъждавате върху тези моменти разбирате, че сте съзнавали всичко това, докато то се е случвало. Забележете тогава, че в едно кътче на вашето съзнание се е спотайвал свидетел. Мълчал е през цялото време. Просто е наблюдавал. Макар вашата неспособност да задържите внимание на едно място да ви е ядосвала, свидетелят не е изпитвал такова чувство; просто е наблюдавал. Не е вземал страна в борбата, не е коментирал; само е осъзнавал всичко.

Това съзнание струва ли ви се някак познати? Не е ли същото, което винаги ви е съпътствало безмълвно? Не е ли било в вас още в детството ви? Обикновено не му обръщаме внимание. Твърде заети сме с преживявания – правим това, мислим онова... Усещането ни за това кои сме е сътворено от нашите опитности в мисли и дела. И все пак, то е едно мъничко „аз” в сравнение с голямото „Аз” там отзад. Всъщност този мълчалив свидетел често се нарича „съзнанието Аз съм”, или „Аз съм”-съзнание. То е първо ниво на съзнанието за висшето ни Аз – прелюдия към осъзнаване на мистериозното изречение от Библията: „Бъди спокоен и знай, че Аз съм Бог.”

Медитацията е врата към това знание, път към този проводник на съзнание. Упражнението, което току-що направихте, всъщност е основен процес в медитацията. При нея винаги има нещо, върху което се съсредоточаваме – звук, дума, изречение, образ, дишане или просто поток мисли. Концентрирате се върху избрания фокус и накъдето и да се отклони вниманието ви, отново го връщате към него. Поставете намерението да останете съсредоточен в лек конфликт с естествената склонност на ума да се забавлява със спонтанни мисли. Тези две сили се срещат, постепенно се

неутрализират и оставят „съзнанието Аз съм“ да се разгърне. То пък е проводник на далеч по-висше съзнание.

Висшето съзнание не е над вас

Веднъж една жена попитала Кейси за смущаващо свое преживяване, докато медитирала върху една светла точка точно над главата си. По време на медитацията изпитала нещо като пътуване извън тялото – усетила, че виси високо в небето. Това я изплашило и оттогава се бояла да медитира.

Защо мислите е медитирала, съсредоточавайки се върху точката на тавана? Когато мислим за източника на висше съзнание, ни се струва естествено да си представим, че е някъде над нас.

Малко над и зад темето е мястото, откъдето много хора чуват гласа на вдъхновението, където усещат присъствието на своя ангел хранител – като шапка от събрана в ореол енергия. Аз също съм имал подобни опитности. Медитиране върху Божественото и отварянето на висшето Аз могат да се превърнат в естествена склонност да се съсредоточавате върху точка над главата си.

В отговор на въпроса Кейси отвърнал на жената, че преживяването е следствие от стремежа да се съсредоточи върху нещо свръх или извън нея. Напомнил ѝ, че Бог не е над нас, а вътре у нас. Медитацията е процес на настройване, но с осъзнаване на това, което се намира вътре в нас.

Той ни съветва да *издигнем* съзнанието си до това *вътрешно* Аз и тогава висшето Аз, или Бог, ще се срещне с нас именно там. Забавно е да се помъчим с явно противоречие. Опитайте да си представите как едновременно *издигате* съзнанието и се насочвате *навътре*. Не излизайте от себе си, останете *вътре*, но *извисете* съзнание си.

Какво означава да се обърнем навътре? Първо, обърнете поглед навътре, вместо навън. Разбира се, невъзможно е

буквално да обърнете очните си ябълки, но можете да затворите очи и да насочите внимание навътре, към своите мисли и чувства. През това време забележете естествената склонност да стоите неподвижно, да мълчите. *Слушайте* какво се случва вътре. Придвижват се *опином* навътре и вниманието вече не е съсредоточено към главата, а е разпростряно в цялата горна част на тялото. Някои хора описват това като виждане със сърцето.

Ами *издигането* на съзнанието? Веднага изпитвате стремеж да се придвижите право нагоре, към най-горната част на черепа си, но ако ги направите, не след дълго ще усетите, че излизате извън главата си.

Върнете се вътре и опитайте друг метод. Притихнете. Усетете как това ви кара да се чувствате *по-леки*, отколкото като мислите за своите грижи – тогава се чувствате *потешки*. Това са термини от езика на свръхсетивното съзнание, в който *вибрациите* са висши или низши, леки или тежки, фини или груби. Следователно, пътят на спокойствието е по-плодотворен подход в търсене на висшите вибрации.

Ако се отдръпнете леко назад и се скриете зад мислите си в търсене на още по-дълбока тишина, ще доловите присъствието на онова скрито в дъното съзнание, безгласния свидетел. Изпълва ви огромна, небивала лекота. Почувствайте едва доловимите нива на съзнанието. Това е едно интуитивно пространство, истинска малка вселена вътре у вас. Предоставя ви възможност да *извисите* съзнанието, без да излизате от своето тяло.

В тази вселена потърсете чувството за идеала, за „мира, който надхвърля всякакво разбиране“. Вибрацията е особено фина. Веднага усещате как се издигате *още по-високо вътре в себе си*. Очевидно, „по-високо“ означава състояние на съзнанието, а не място в пространството.

След това кратко пътуване в съзнанието може би ще започнете да търсите свой собствен начин да *издигате* съзнанието *вътре* в себе си.

Търсене на отговори отвътре

По време на медитация можем да търсим отговори вътре в себе си. Тази възможност е следствие от факта, че когато сме спокойни, разсъждаваме по-ясно. С постепенно навлизане в медитативното съзнание, яснотата се превръща в проводник на все по-висш интелект.

Кейси ни уверява, че можем да контактуваме със съзнание, наясно с отговорите на всички наши въпроси. Всъщност, цялото знание е вътре у нас. Но за да влезем в контакт с този запас от необятна мъдрост, трябва да изпълним някои изисквания. Повечето вече разгледахме, докато се учихме как да разширим своята интуиция.

Нека си припомним напътствието на Кейси как търсим интуитивен отговор на даден въпрос. Определяме най-доброто решение, което можем да осъществим, и вътрешно си обещаваме да го изпълним. След това медитираме в търсене на усещане за „да” или „не” в отговор на нашия план.

Същият подход може да бъде използван за получаване на напътствия и прозрения по време на медитация. Ако търсим и възнамеряваме да приложим знание свише, ще получим нужните напътствия. Смисъл има и да се придържаме към поговорката: „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ.” С други думи, направете всичко възможно сами да намерите решения. Така при медитация напътствията ще дойдат по-лесно, защото ще сте готови да черпите докрай от естествените си запаси.

Понякога е трудно да изпълним всички изброени първи стъпки. Искане се да открием по-бърз начин или храним съмнение за взетото от нас решение. От личен опит знам

обаче, че когато се обвързва с първоначалния отговор писмено или го потвърдя на глас, процесът на провеждане започва. Това прочиства съзнанието ми от всякакви предубеждения, ликвидира блокажите и отприщва потока знания. Веднъж поел първоначалния свой ангажимент, мога да започна медитация в по-възприемчиво състояние на духа.

Днес например, преди да започна работа, съм ангажиран да изготвя график на деня. Особено съм загрижен да предвидя известно време за писане. Правя списък с нещата, които имам да свърша и ги класифицирам в предварителен график. Опитвам да преценя обективно своята нагласа към всеки ангажимент. Изпитвам неохота. Намирам за по-удачно да се съсредоточа не върху това колко работа ме чака, а какво харесвам в нея. „Наслаждавай се на процеса като такъв” е днешният съвет към самия мен.

След това започвам да медитирам. С притихващ ум долавам мисли в множество пластове. Първи са тези, почти дочути като изречени на глас, в словесна форма. Следват по-неявни, които придобиват вербално изражение чак когато се съсредоточа върху тях. Още по-дълбоко, в глъбините на ума си, усещам едно съзнание, чието мълчание предизвестява върховни знания. Напътствия искам да потърся от възможно най-дълбок източник. Целя да отразяват настоящия ми идеал – *любовта*.

Насочвам внимание към висшата си цел. Умът ми, разбира се, блуждае, но аз търпеливо го връщам към любовта. Постепенно тя започва да се превръща от идея в чувство, а после: в цялостно преживяване. Тялото ми се напоява с нея и се отпуска.

Двадесет минути по-късно тихо пиукане ми напомня, че деловият делник ме зове. Връщам се в спокойното, изпълнено с любов настроение и се питам: „Какви са плановете за днес?” В среда на любов и покой се готвят да проникнат вълнички от далечен източник. Изчаквам тяхното присти-

гане и не след дълго дочувам шепота на нежен глас. Идва като мисъл, но с нещо ми напомня глас. Информира ме, че трябва да пренаредя плана, така че да сваря да си направя упражненията и после да отида на разходка. Досещам се – днес ще изникне нещо и няма да успея да се справя с всичко, ако отложа разходката за следобед.

После си представям, или по-скоро виждам, че някой ме приближава. Виждам как се здрависвам с него. Пита ме нещо. Изваждам ръка от джоба си и я изпращам някъде в неговия живот, призовавайки го да я последва. После си давам сметка, че бих му направил по-добра услуга, ако му покажа как да се справи сам. Благодаря на вътрешния наставник за този образ и се връщам към медитацията върху любовта, за да проверя дали ще последва друго послание.

Виждам предстоящата работа пред мен. Съсредоточавам се върху наградата от самия процес и неочаквано откривам, че обмислям още нещо по темата, по която се готвя да пиша. Изпълва ме ентузиазъм. Точно това е вдъхновението, което чаках да ме озари. Отново благодаря на вътрешния водач.

Ставам, отивам на разходка и размишлявам над своето вдъхновение. На връщане съм вече готов да напиша първите няколко изречения. Не след дълго работата ме поглъща. Сепва ме телефонен звън. Човек моли да му помогна за някакъв проект. Докато коментираме нещата, предлагам алтернативен вариант, за който отсрещният има готово решение. Благодаря на вътрешния ми наставник, че ме бе подготвил за това. По-късно него ден, семеен въпрос налага неочаквано пътуване до града и съм доволен, че вече съм свършил с разходката. Следобед нямаше да имам време за нея. Медитативният съвет с положителност ми влезе в работа.

Нужни са упражнения, за да можем да разчитаме на напътствия по време на медитация. С цел да развиете този проводник е нужно да следвате напътствията, влагайки

докрай нужните усилия. В две от следващите глави касаещи вдъхновеното писане и вдъхновението, ще разгледаме още средства за развиване способностите да получаваме напътствия чрез медитация. Работата в предложените алтернативи ще улесни възползването от медитативния проводник.

Медитацията е преносим съветник, винаги на наше разположение. С малко повече практика ще откриете, че съвет получаваме незабавно щом се настроим на своя идеал.

Медитация върху идеала

Хората са задавали на Кейси безчет въпроси за опитностите си по време на медитация. Някои са долавяли звуци, на други са им се явявали видения, долавяли са миризми, чувствали са хлад или полъх на студен въздух. Други са изпитвали болка, гъдел и други соматични възприятия – треперене, вибрации и най-различни емоции. Кейси обяснява, че по време на медитация се случват много повече неща, отколкото можем дори да подозираме.

Не става дума за период, през който не правим или не се случва нищо. Това е време, в което други измерения, други нива на реалност, или вибрации, оказват влияние върху личността. По време на медитация човек става проводник, чувствителен към енергията на множество невидими фактори.

Кейси обяснява, че в будно състояние сме податливи на подсъзнателно паранормално влияние. Изследвания вече са доказали това негово схващане. Кейси предупреждава, че по време на медитация сме още по-податливи на такова влияние. Изследвания потвърдиха също така, че медитацията повишава свръхсетивната чувствителност.

По въпроса за опитностите по време на медитация Кейси обяснява, че други съзнания, на умрели хора или други форми на духовна енергия, имат много по-лесен достъп до

нас, докато медитираме. За разлика от съня или сънуването, когато имаме автоматична защита, по време на медитация тя не е автоматична. Така е, защото тогава отваряме съзнанието си доброволно.

Медитацията в дух на любопитство при сваляне на защитата срещу всичко, което може да ни навести, не е особено препоръчителна. Трябва да се *настройваме на най-висшето* у себе си.

Спомнете си двата символа от предизвикването на сънища. Защитено светилище и призоваване на благодетел. Учението на Кейси за медитацията включва подобен подход.

Може би сте чували хора да казват, че когато медитират, се „обгръщат със светлина”. Някои наистина си представят как ги обгражда кръгъл или овален ореол бяла светлина, когато започнат да медитират. Този образ е начинът, по който изразяват намеренията си при медитация.

То е като да се пременим, отивайки на тържествено събитие. Специалното облекло подчертава нашето духовно предразположение и изтиква встрани делничните грижи и тревоги. Все едно че установяваме граница, която ни разделя и пази от всичко, което не отговаря на нашите намерения.

В защитеното светилище на целта, с която медитираме, можем да се отворим за всичко. Докато чакаме в свещеното духовно пространство, ние се съсредоточаваме върху избрания фокус, какъвто и да е собственият метод на медитация.

Кейси съветва да се съсредоточим върху своя идеал. Медитирането върху духа, например, може да се превърне в съсредоточаване върху идеал за свободното протичане на духа у нас. Кейси ни съветва да се постареем идеалът ни да бъде универсален, както Христовото съзнание така, че какъвто и да е фокусът на нашата медитация, ние сякаш настройваме съзнанието си на същия канал. Получаваме енер-

гии със същата дължина на вълната в чиста, концентрирана форма.

Кейси сравнява яснотата на съзнанието, която постигаме при медитация, с настройване на една-единствена вибрация. Явлението носи името *кохерентност*, тоест, когато носещата вълна има само една единствена честота като лазерен лъч, фокусиран от рубинен кристал. При настройване на идеала си, ние се сливаме с него в един кохерентен проводник на енергия. Когато медитираме върху него, моделът на енергията, съдържаща се в идеала, ни въздейства реално. Колкото по-добро е настройването, толкова по-силен е крайният ефект.

По време на медитация ставаме проводник на духовна енергия, която оформя същността си съобразно модела на нашия идеал. Все едно че пренареждаме една къща, за да стане проводник на слънчева енергия – така че когато слънцето грее, да топли нашия дом. Медитацията е начин да настроим своя ум на абсолютна възприемчивост към енергията на нашия идеал.

Кейси разкрива, че по време на медитация ние действително съсредоточаваме творческа енергия и определяме влиянието ѝ над нас. Всяка клетка на нашето тяло се настройва по този модел. Духовната енергия, моделирана в съзнанието ни от идеала, преминава през нас в тялото и се трансформира във физически интелект. Начинът на кодиране на тази енергия в клетъчното съзнание на тялото е описан в изключително интересна глава от учението на Кейси за медитацията и провеждането.

Медитация и Откровение

Докато правел тълкувание на физическия проблем на един човек Кейси забелязал, че в библейското Откровение на Йоан се съдържа много важна информация за човешкото тяло. По-късно колегите му настояли да им изясни по-под-

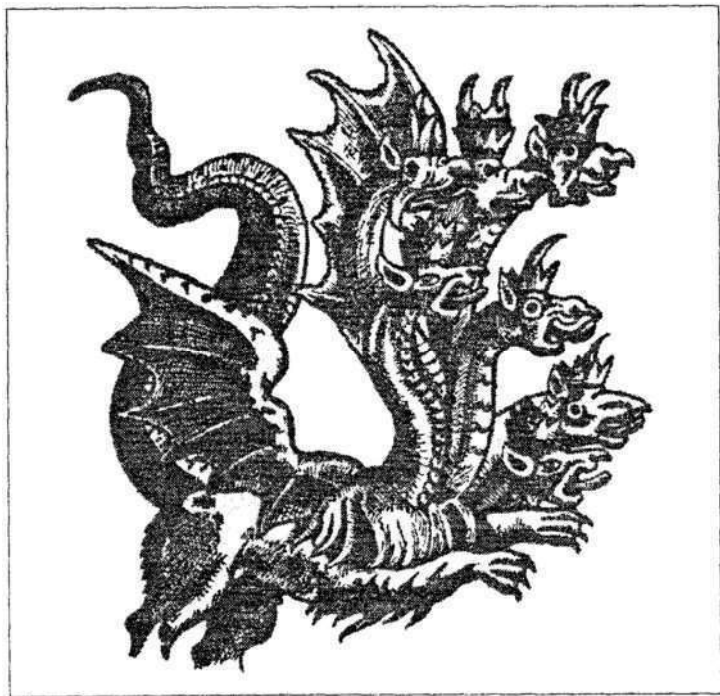
робно тази си забележка. В резултата се получила серия от важни медиумски тълкувания на символите в този загадъчен библейски текст. Можете да ги намерите в том 2 от тълкуванията на Едгар Кейси – „Медитация, част I: лечение, молитва и откровение”. В своята книга „Тълкуване на откровението заедно с Едгар Кейси”, Дж. Еверет Айриън прави изчерпателен коментар и обяснява онова, което е може би най-добре доказаното от науката пророческо прозрение на Кейси.

Според Кейси, Откровението е символично описание на онова, което става в тялото по време на медитация. По-точно, описва процесите в *ендокринната система*, мрежата от жлези с вътрешна секреция в нашия организъм. Тълкувайки символите във видението на Йоан, Кейси обяснява, че ендокринната система сама по себе си е мозък. Различните жлези са взаимно свързани чрез нервната система, кръвообращението и други, още неоткрити от науката, фактори.

Това, което науката все пак откри е, че Кейси е предсказал доста точно модерната област психоневроимунология. Той описва като истински пророк как отношенията и чувствата влияят на имунната система на тялото. Обяснява, че ендокринната система функционира като преобразувател на енергия – нещо, което преобразува енергия от една форма в друга. Ендокринната система променя моделите на *психичната* и *умствената* енергия във *физически* соматични модели, и обратното. Именно в ендокринната система, а не в мозъка, се сливат умът и тялото.

Кейси обяснява, че случилото се с Йоан по време на откровението е пророчество за онова, което ще се случва на всеки медитиращ. По-точно казано, когато Йоан медитирал върху Христовото съзнание, моделът на психичната енергия в него идеал е започнала да действа на ендокринната му система, предизвиквайки определени физически ефекти.

Едно от тези въздействия е стимулирането на енергията Кундалини. „Кундалини” е древна дума от хинди, обозначаваща психичната енергия на тялото. Често бива изобразявана като навита змия в основата на гръбнака. Християнското понятие за Светия дух, олицетворяван от гълъб, е западен еквивалент на Кундалини. В своята книга „Кундалини за „Нова епоха”, Гопи Кришна обяснява, че поначало Кундалини е Божественото в говора. Тя дарявала вдъхновение в речта, с което ни напомня за внезапното проговаряне на чужди езици при осеняване със Светия дух по време на Петдесетница. Разликата между двата символа засяга традиционните начини, по които практикуващият стимулира събуждането на тази енергия в тялото.

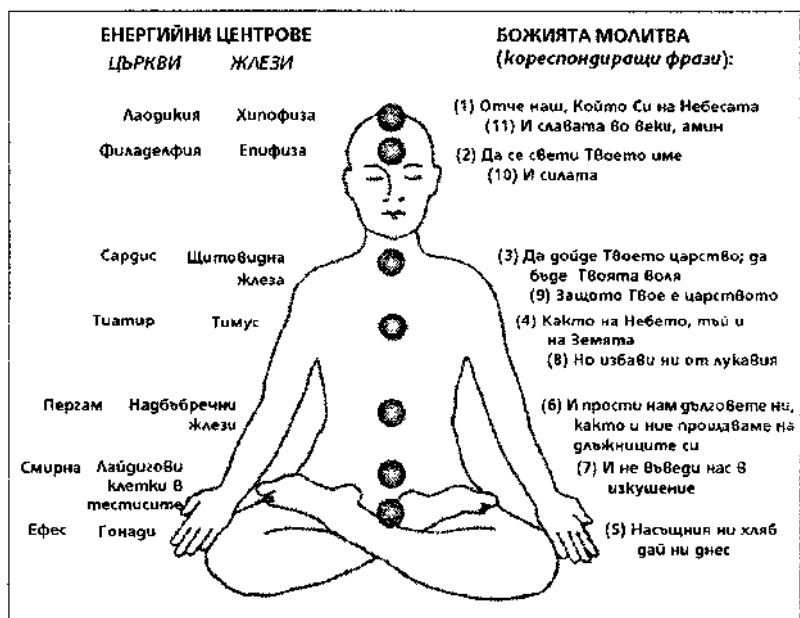

Фигура 8. Седмоглавият змей: Кундалини, както е представен в откровението „Откровението и седемте центъра”

В източните традиции, енергията Кундалини е организирана в серия от седем енергийни центъра или *чакри* (в превод: „колела“). Източната традиция винаги е изтъквала, че енергийните жлези са физически двойници на тези центрове. Различните енергийни центрове контролират съответни психични способности. Елифизата, която отговаря за *третото око*, дава ясновидство. Надбъбречните жлези активират медиумските способности, или контакта с душите на мъртвите. Източната традиция предупреждава никой от тези центрове да не се отваря изолирано. Напротив, най-общоприетият подход да се *позволи*, а не да се *принуждава* центърът в основата на гръбнака, където лежи навитата змия, да се събуди. Тогава тя се надига, проправя си път нагоре през другите центрове и накрая стига до този на темето, свързан с хипофизата, главната жлеза.

В своето тълкуване на Откровението Кейси показва, че християнството е имало своя тайна традиция, отнасяща се до енергийните центрове. В символиката на Откровението тези центрове са наричани *седмоглав* змей или другояче, според конкретния случай. Събитията в откровението обаче загатват за определен начин на събуждане на тези центрове. *Фигура 9* показва как Господнята молитва насочва вниманието към центровете по точно определен начин.

Този начин е по-скоро слизание отгоре надолу, отколкото обратното. Призовавайки: „Отче наш“, ние приканваме отваряне на коронната чакра. След това с молитвата преминаваме надолу по другите центрове. Но Кейси не го описва просто като слизание надолу. Отбелязва, че тази последователност се определя от начина, по който функционират и си взаимодействат ендокринните жлези. Всъщност на диаграмата е видно, че след като минем отгоре надолу по четирите горни центъра, прескачаме направо на най-долния. След това се движим в една на пръв поглед объркана последователност, докато стигнем отново горе. Това явно безредие отговаря на важните процеси, които протичат в

Фигура 9. Използване на Господнята молитва за събуждане на седемте енергийни центъра (църкви) на ендокринната система.

надбъбречните жлези, лайдинговите клетки и епифизата.

Надбъбречните жлези действат като радиопредавател, усилващ обмена на сигнали между останалите жлези. Много е важно надбъбречните жлези да не са възбудени, преди началото на разпръскването. Според науката, те са центърът на рефлексата „бий се или бягай“ – стресова реакция, съответстваща на гняв или страх.

Кейси отбелязва, че между тестисите и епифизата присъства специална връзка. Днес например вече знаем, че стимулиране на епифизата предизвиква синтез на полови хормони в лайдинговите клетки. В духовен смисъл това е връзка между вътрешна визия, мисловни образи и творчески принцип.

Кейси посочва, че отваряне на центровете, когато сме разстроени или водени от стремеж към власт, влияе на начина, по който надбъбречните жлези усилват преминаващите между другите центрове сигнали. Страхът или гневът имат повече потенциално отрицателни последици, отколкото сексуалната дейност, както видяхме в [четвърта глава](#). Ето причината за това различие.

Когато центровете на Йоан се отворили по гореописания начин, ендокринните жлези започнали да функционират в хармония, за да позволят на Бог да обитава тялото му и да присъства в неговото съзнание. Ето как откровението тълкува „второто идване“ на Христос. Това е раждането на Христовото съзнание у Йоан. Въплъщението на Бог в него, както е станало с Иисус, е едно напълно съзнателно преживяване.

Говорим за физическо преживяване, „заземено“ в тялото. Именно чрез медитация върху идеала на Христовото съзнание, тялото се подготвя да стане проводник на такива опитности.

Тялото е храм

Макар че умът, строителят, издига идеала и настройва проводника на нашите вдъхновение и духовни опитности, тялото също участва в процеса на провеждане. Повредено радио не може да лови станции. Кейси неведнъж напомня, че тялото е храм; именно там се срещаме с Бог. Той спазва вековна традиция, която цени стойността на телесното и умствено пречистване в ролята на подготовка за опитности по провеждане.

Разбира се, здравото тяло благоприятства всякакви стремления. Книги, като „Наръчник на Едгар Кейси за здраве“ от доктор Харолд Райли, цитират детайли от съветите на Кейси как да се грижим за тялото си с подходящи хранене, упражнения и почивка.

Кейси не иска да се превърнем в манияци и фанатици на тема здраве. Предупреждава, че ни омърсява не това, което внасяме с тялото си, а това, което излиза от него във вид на мисли, думи и действия. Според него не веществото причинява вреда, а *извлеченото* от него. С други думи, ние не сме това, което ядем а това, което извличаме от храната. Същият принцип е в сила и при сънищата: променя ни не това, което научаваме а тази част от наученото, която прилагаме.

Подходът на Кейси за пречистване накратко се изразява в мнението му за постите. Същността им, забелязва той, не е да се въздържа от някои субстанции или дейности, а да оставим настрана това, което *ние мислим*, че трябва да правим в даден момент, *да оставим духа да диктува*. С други думи, на постите гледа като на начин да станем проводик на духа.

Неговите съвети ми бяха особено полезни, когато ходех на турска или руска баня – друг препоръчвана от него пречистваща практика. Горещата пара атакува повърхността на тялото ми като хиляди остри игли. Лесно се боря с горещината, като стегна тялото си. Естественият инстинкт за самосъхранение ме изкушава да *търпя* горещината, докато отреденото време свърши. От друга страна, ако възприема друг подход и се отпусна, ще мога открито да *прегърна* горещината. Порите ми се предават и отварят, съзнанието ми изоставя всякакви тревоги. Преживяването е действително пречистване както за ума, така и за тялото.

Кейси има подобно отношение и към други физически приготовления за медитация. Препоръчва например използване на аромати, монотонно припяване, музика и дихателни упражнения. Нито едно от тях обаче не трябва да правим механично, разчитайки единствено на него. Това са помощни средства, които припомнят на тялото ни за способностите му да се настройва и адаптира. Единствено събуждат заложеното у нас. Тялото си можем да приготвим

единствено за онова, което сме готови да изразим съзнателно.

Медитацията като форма на провеждане

По време на медитация, оставяме настрана обичайните си мисли и се съсредоточаваме върху конкретен идеал. Превръщаме се в проводник на неговия дух, който моделира нашата опитност, формира протичащата през тялото ни енергия. По време на медитация ставаме проводник на жизнена енергия, на самите съзидателни сили, които стимулират осъзнаване на висшето Аз. Независимо дали мислим за него като за енергия Кундалини, Свети дух или дух на Любовта, всеки дух и всяка енергия произтичат от Бога. Медитацията е процес, в който Божията енергия протича през нас по начин, хармонизиращ със съзнанието ни за висше Аз. Всеки път, когато се обърнем навътре, отваряйки се с цел да се превърнем в проводник на това съзнание, правим още една крачка към способността да претворяваме това съзнание и в живота си.

Шеста глава

ВДЪХНОВЕНО ПИСАНЕ

„Колкото до дейностите, които могат да бъдат наречени проводници, през които хората да получават вдъхновение или автоматични писания, вдъхновението е най-великата от всички дейности – и все пак може да участва както в чисто земните, така и в чисто небесните неща, докато автоматичното може да участва само в онзи източник или сила, който тласка, насочва или направлява. Вдъхновеното може да развие душата на човека, а автоматичното рядко достига отвъд силата, която направлява или насочва.“

Едгар Кейси, 5752-4

„Истинското вдъхновение е събуждане на съзнанието за това, което е вътре!“

Едгар Кейси, 1597-1

„Когато се обградя с Христовото съзнание, мога да бъда пречистен – в тялото, в целите, в желанията си, за да стана проводник, по който Той да ме направлява в онова, което иска от мен да направя, като уважавам човека, условието, преживяването. И когато Го чакате, отговорът ще дойде.“

Едгар Кейси, 1947-3

ЕДИН ВЪТРЕШЕН ГЛАС КАЗАЛ на Хелън Шукман: „Това е курс по чудеса; моля, водете си бележки.“ Мисълта ѝ се сторила обезпокоителна и възможно най-дълго се мъчила да не ѝ обръща внимание. Тогава доктор Шукман бил психолог в Презвитерианската болница в Ню Йорк. Книгата на Робърт Скъч „Пътуване без разстояние“ разказва за преживяванията на Шукман. При свое пътуване до АИП във Вирджиния с цел да се запознае със становището

на Едгар Кейси за свръхестествените явления, тя получила нужната подкрепа. Открила, че в някои свои тълкувания, Кейси описва метод на име „вдъхновено писане”. Твърдял, че няма ограничения в типа вдъхновено знание или мъдрост, които могат да стигнат до нас по такъв тип проводник. След доста колебание, тя най-сетне се решила да последва съвета на вътрешния си глас и започнала да си води бележки. Допирала молива до хартията и започвала да пиша.

Не загубвала съзнание; във всеки един момент знаела коя е и какво прави. Просто записвала мислите, които я навестявали. В резултат се появило едно много силно произведение на вдъхновената литература – „Курс по чудеса”, три томна книга с информация, получена само чрез вдъхновено писане.

„Курс по чудеса” със сигурност не е единствена придобила популярност творба на вдъхновеното писане. Друг бестселър е „Джонатан Ливингстън Чайката”. Авторът Ричард Бах се разхождал един ден, когато чул вътрешния си глас да казва: „Джонатан Ливингстън Чайката”. Имало и още. Отишъл вкъщи и започнал да пише незабавно, отрисовано, стараяйки се да върви в крак с потока думи, изникващи спонтанно в ума му. С един сеанс той дарил на света еталон за облагородяващ разказ – алегорична история за чайка, научила се да лети отвъд пределите на възприетия от ятото за негови периметър район, и споделили тайната си с други. Историята е пореден разказ показващ, че у всеки от нас е заложен потенциал да стане проводник на вдъхновение. Когато използваме духа, за да посветим и други в неговата истинност, вече сме поели по път към ново предизвикателство.

Не е необичайно писатели да споделят за моменти от работата си, когато са били подети на крилете на творчески импулс. Думите са протичали гладко от невидим източник през ръката на твореца към листа. В подобни моменти ряд-

ко приписват на себе си заслуги за сътвореното. Възприемат го като дар и се усещат в роля на проводник.

Макар че малцина от нас имат самочувствие на вдъхновени писатели, почти всеки преживява подобни моменти. Наясно сме какво означава да търсиш подходящи думи, когато трябва да напишеш нещо. Някои са имали точно обратното преживяване, когато са писали писмо на приятел и думите сами са се изливали на хартия. Ако сте имали такова преживяване, вече сте изпитвали вдъхновение по време на писане.

Описанието звучи така, сякаш *пише призрак*. Човекът дочува глас, неявен източник, който му диктува текста. Този глас интуитивен проводник на висшето Аз, изразител на универсалния разум ли е? Възможно ли е вместо това да идва от подсъзнанието, да бъде проводник не само на собствени неяви мисли на автора, но и на други – живи, мъртви и всякакви други хора?

Да бъдеш проводник означава да си спонтанен, да се носиш по течението. Но за да стане *конструктивен проводник*, за да израсне духовно провеждайки, човек трябва да притежава и други качества. Потокът на съзнателно писане например не изисква никаква специална нагласа, освен че позволяваме на мислите, дошли ни наум, да се изливат в букви на хартия. Ако обаче първо се настроим на някой идеал, както при медитация, позволяваме на цялата си същност, телом и духом, да резонира с духовната енергия на идеала. Впоследствие мислите, на които сме позволили да се излеят на хартия, изразяват и отразяват този идеал. Това представлява вдъхновеното писане – проводник на висшето Аз.

Да се поучим от своето дишане

В [предишната глава](#) научихме как да станем проводник на вдъхновение, съсредоточавайки се над своето дишане. Ме-

дитация върху дишането ще ни предаде първи урок по вдъхновено писане.

Да разгледаме трите вида дишане: контролирано, автоматично и вдъхновено. Всеки един съответства на съответен вид писане.

Видяхме как, когато се съсредоточим над дишането си, проявяваме склонност да го контролираме. Можем да упражняваме пълен контрол над него, да определяме кога ще си поемем дъх, колко бързо ще дишаме, колко дълбоко. Същото е в сила и при по-голяма част от писането. Ние решаваме какво и кога да пишем. Контролираме целия процес. Размишляваме и когато ни споходи нещо задоволително, го записваме. И в двата случая са нужни внимание и усилия.

През по-голяма част от времето, дишането ни се извършва автоматично и не му обръщаме никакво внимание. Контролира го подсъзнанието и то убягва от вниманието ни. Протичайки автоматично, дишането се влияе от нашите емоции. Когато сме разстроени е плитко; може даже да го задържим за момент. Когато сме изморени или тъжни, може да въздъхнем дълбоко. Всичко се случва извън нашето съзнание.

По подобен начин, автоматичното писане се извършва несъзнателно. Не само че не осъзнаваме какво пишем, но и не контролираме съзнателно движенията на ръката си. Писането протича от само себе си и се направлява от подсъзнанието. Понякога почеркът доста се различава от обичайния за автора. Как става това ще видим малко по-късно, когато разгледаме феномена на раздвоението.

За разлика от автоматичното дишане, по време на медитация ние осъзнаваме, че дишаме. Както автоматичното дишане, и тук то става от само себе си, без да се чувстваме контролирани от някой друг. Доброволно се отказваме да му се месим, но във всеки момент можем да го овладеем. Съзнателно му позволяваме да се проявява естествено, до-

като го наблюдаваме. Когато се успокоим и отпуснем, когато се доверим на дишането си, ние се оставяме да бъдем вдъхновени.

Процесът на вдъхновено писане включва осъзнаване на написаното. Позволяваме му да става от само себе си. Допираме молива или писалката до листа или пръсти до клавиатурата и позволяваме на писането да започне. Осъзнаваме какво пишем, но впоследствие. Сюжетът не е наш съзнателен замисъл. Вместо това просто си позволяваме да започнем и наблюдаваме как темата се излива на листа.

Ако се научим да медитираме върху дъха си, това ще ни помогне да станем проводник на вдъхновено писане. За да позволим на писането да стане от само себе си, трябва да се отпуснем и доверим на спонтанното протичане на процеса. Ако сме загрижени какво ще напишем, ние се колебаем, запъваме се. За да се доверим на вдъхновението, без предварително да знаем какво ще напишем, трябва да бъдем в медитативно разположение на духа.

Всъщност, медитацията е първа стъпка, препоръчвана от Кейси за начало на сеанс по вдъхновено писане. Медитираме с цел да настроим съзнанието си на вълните на своя идеал, на най-висшето у нас. В края на медитацията просто продължаваме настройването, като го изразяваме с писане.

Формулата на Кейси относно развиване на проводник за вдъхновено писане е подобна на общия ни модел за провеждане. Най-напред се настройваме на вълните на своя идеал, след което отстъпваме настрана, за да му позволим да се изяви спонтанно.

Вдъхновеното писане ни помага да разберем подхода на Кейси за контактуване с висшето Аз – различно от популярния стереотип за контактуване с друго същество. Всъщност, автоматичното писане – техника, която Кейси не препоръчва, е отличен пример за изтъркана форма на контактуване. Вдъхновеното писане е начин за получаване на

информация от висшето съзнание, а автоматичното е „фалшива стрелба”.

**Раздвоение на личността
и автоматизми:
проводници на подсъзнанието**

С цел да обясня разликата между автоматично и вдъхновено писане, ще ви представя две понятия: *раздвоение на личността* и *автоматизъм*. Това са термини, касаещи психологията на подсъзнанието и променените състояния на съзнанието. Свързани са с феномени, които могат както да разстройват ума, така и да предпоставят психически и медиумски способности. Както при *гласа на интуицията*, тук отново се сблъскваме с двете остриета на подсъзнанието.

Обичайно смятаме, че подсъзнанието е просто склад за спомени и чувства. То обаче е нещо повече от обикновена кутия или съд. Представлява подсистема на ума. Притежава интелигентност, мисли и възприема. Кейси отбелязва, че подсъзнанието управлява телесните функции и обичайните аспекти на нашето ежедневие. Върши не само много, но и твърде важна работа.

Ако съзнанието трябваше да прави всичко само, щяхме да се движим твърде бавно – да мислим за всяка своя стъпка, действие, дума, дъх и удар на сърцето. Това щеше да ни влудява. За щастие, тези отговорности прехвърляме на подсъзнанието, а то ги изпълнява стриктно и надлежно.

Например сутрин съзнанието ни събужда и заявява: „Време е да стана и да се облека за работа.” Докато обмисляме предстоящия ден, подсъзнанието поема своята роля и следва стандартни инструкции. Повдига краката ни от леглото, води ни в банята, мие ни зъбите и ни облича. Ние не обръщаме много внимание на тази му дейност. Процесът

на ставане и обличане е леко несвойствен за съзнанието. Всички малки подробности и действия протичат като *автоматизми* – рефлексни действия, управлявани от подсъзнанието.

Шофирането е друга преимуществено автоматична дейност. Съзнанието ни свободно бленува, докато подсъзнанието управлява колата. Контролира педала на газта, спирачките, волана, наблюдава пътя и ни откарва на работа. Ние почти не обръщаме внимание на пътуването, освен ако нещо необичайно, като например катастрофа, не провокира съзнанието ни. Спокойно можем да бъдем уверени, че подсъзнанието ще следва вярно нашите инструкции и ще изразява мнението ни. Понякога обаче именно тази му вярност ни изиграва лоша шега.

Да предположим, че съпругата ви подсеща да не пропуснете да купите нещо на връщане от работа. Заричате се да на забравите. Под повърхността обаче молбата ѝ, по някаква причина ви е досадила. По-късно, на път към дома, съзнанието ви блуждае и оставя шофирането на подсъзнанието. Когато колата минава покрай мястото, където трябва да спрете за да изпълните поръчката, подсъзнанието си казва: „Е, нека оставим шефа да си зяпа унесен... бездруго в момента хич не му е до досадни домакински ангажименти.” На влизане вкъщи, съпругата пита за покупките. Пляскате се по челото и възкликвате най-невинно: „О, Боже, забравих!”

Примерът показва как подсъзнанието може да се изяви, когато съзнанието е откъснато от действителността. Забравянето е автоматизъм, обусловен от подсъзнанието. Не е преднамерен акт, а следствие от пренасочване на действителни намерения към подсъзнанието.

Подсъзнанието командва и моториката на речта – процес по формиране на думи, изразяващи нашите мисли. Подобно на шофирането, говорът често протича несъзнателно. Такава ситуация може да породви автоматизми, израз на

подсъзнателни чувства. Може би сте чували за „фройдистки лапус.“

Джон излиза с жена си и срещат бившия ѝ приятел. Когато ги представя един на друг, той изтърсва поздравление: „Ужасно е да се запознаем... Искам да кажа, чудесно е да се запознаем!“ Спонтанният поздрав на Джон е изречен толкова бързо, че произнасянето на думите е извършено подсъзнателно. Проявеният пропуск на съзнанието е допуснал проява на подсъзнателната му ревност. Подсъзнанието сглобява набързо поздрав с близката фонетически дума „ужасно“, давайки израз на действително чувство. Неволното произнасяне на думата е *автоматизъм*. Наподобява своеобразна автоматична коленно-рефлексна реакция на подсъзнанието. Поздравът е нещо толкова обичайно и рутинно, че при необръщане на внимание (откъсване), възникват условия за подобна грешка на езика (автоматизъм), Когато котката спи, мишките лудуват.

Котка е съзнанието, а мишки - обитателите на подсъзнанието. Припомням ви споменатото бегло във [втора глава](#) твърдение на Кейси, че всички подсъзнания са свързани. Както видяхме на фигура 3 (вж. [страница 45](#)), подсъзнанието е не само проводник на информация за подсъзнателни чувства, но и телепатичен инструмент.

Автоматизмите дават воля на неосъзнати наши чувства; могат да изразят и подсъзнателно получена информация както от живи хора, тала и от мъртвите.

Автоматично срещу вдъхновено писане

Писането на ръка е дейност, на която обръщаме съвсем слабо внимание. Докато сме съсредоточени върху мислите си, нашето подсъзнание управлява движенията на ръката, нужни за изписване на букви върху хартията. Ето как писа-

нето също може да бъде проява на автоматизми. Случвало ли ви се е да направите фройдистки лапсус на писалката?

Психотерапевтите считат автоматизмите за полезни средства, с чиято помощ може да се разбере какво тревожи пациента. Търсят езикови грешки и анализират „забравени“ ангажименти. Понякога преднамерено отклоняват съзнанието, за да насърчат проява на автоматизми, които да им разкрият съдържанието на подсъзнанието му. Доктор Анита Мъл, в книгата си „Автоматично писане: подход към подсъзнателното“, например описва как идентифицира източника на затруднения при своите пациенти с помощта на автоматично писане.

Един от методите за предизвикване на такова състояние е, когато човек е под въздействие на хипноза да му се внуши, че ръката му всеки момент ще започне да пише. Същевременно с него се води разговор, който да отвлече вниманието му от писането. Доктор Мъл предупреждава да подхождаме с внимание към автоматичното писане. Тя и пациентът анализират заедно всичко написано. После обмислят какво им е разкрило подсъзнанието, и едва тогава продължават по-нататък.

Медиумите понякога използват автоматичното писане като средство за получаване на информация. Рут Монтгомъри например по този начин се превръща в проводник на своите духовни водачи и е написала няколко книги по въпроса. В своята автобиография „Рут Монтгомъри: вестител на Нова епоха“, тя описва как е развила способността да използва автоматично писане. С негова помощ е демонстрирала повечето от уменията, които обикновено се свързват с трансконтактъорите. Може да прави медиумски диагнози, да вижда в бъдещето, и да контактува с духовни водачи и извънземни. Очевидно, автоматичното писане може да бъде удачна форма на провеждане.

Има и свои недостатъци обаче. Кейси не ни съветва да използваме каквито и да било отделени от съзнанието ав-

томатизми, включително и дъска Уиджи, като форма на провеждане. Главният проблем с тях е, че са проводник на подсъзнанието, а това е нож с две остриета. Рут Монтгомъри е свидетелство за добрата му страна. В своята книга „Уиджи: най-опасната игра“, Брад Стоукър коментира лошата. Произведението му е най-добрата колекция документирані случаи на душевни разстройства, причинени от развиване на автоматизми като форма на контактърство.

Понякога фройдистките грешки буквално ни изненадват. Човек може дори да възкликне: „Не знам какво ме е прихванало, та да кажа подобно нещо!“ Не осъзнава емоциите, които се крият зад грешката и затова смята, че нещо го е обсебило. Такова възклицание показва, че хората разбират какво означава да бъдеш обсебен от духове. Човешкият разум е подвластен на чужди намерения. Можем да бъдем обсебени и от неща, залегнали в подсъзнанието. Представете си какво би станало, ако се отдадем изцяло на опити да го изразим.

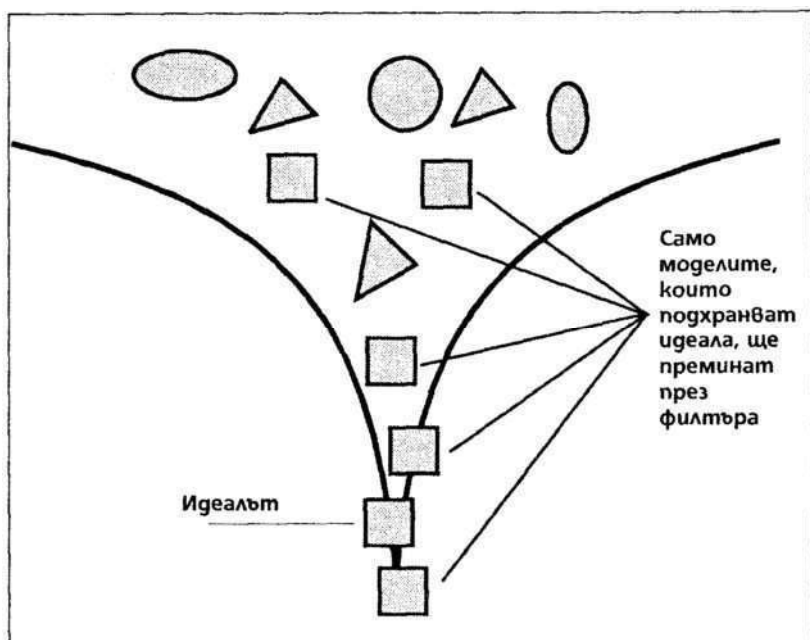
Кейси действително предупреждава да се пазим от обсебване и за отрицателните страни на спиритическите сеанси (което ще обсъдим по-подробно в [девета глава](#)), но главната му загриженост е другаде. Отбелязва, че когато пишем автоматично, използвайки подсъзнанието като източник това, което протича по проводника, може да повлияе на човека (да се надяваме, не по пагубен за него начин), но в такъв процес няма израстване. По-скоро се наблюдава придобиване на фокус, отколкото издигане на съзнанието.

Можете да научите съзнанието да се отделя. Можете да го разсейвате, без да изисквате нещо от него. Тогава то ще се изрази посредством автоматизми. Това, което сте придобили, е ловкост на ръката.

От друга страна, ако се научите да притихвате в съзнанието си, а после се настройвате на своя идеал, ще го превърнете в проводник на свръхсъзнанието. Вдъхновеното писане спомага за развитие на съзнанието.

Поради това, вдъхновеното писане е по-важно от автоматичното, защото спомага нашето израстване. Спомнете си, че когато медитирате върху дишането, съзнанието повишава своята сетивност. Става свидетел на чудото на одухотворението. Превръща се в част от този процес. Вече не се бои да остане на заден план. При автоматично писане обаче съзнанието единствено наблюдава изява на подсъзнанието. Получената информация изисква надлежно проучване, както при подхода на доктор Мъл; в противен случай съзнанието подкача като коркова тапа в море от емоции, без дори да ги осъзнава. Кейси предупреждава, че автоматичното писане може да направи от нас проводник на изключително съдържателни проникновения, като същевременно опустоши живота ни. Познати са много примери в подкрепа на това му опасение.

Както е видно на диаграмата, при вдъхновено писане съзнанието и подсъзнанието работят заедно като проводник на свръхсъзнанието. Свръхсъзнанието призоваваме чрез идеала. Медитацията настройва човека на този идеал, на конкретен вид дейност от страна на свръхсъзнанието. Свръхсъзнанието може да използва и съдържание от подсъзнанието, ако е нужно и пригодно за конкретната цел. Идеалът служи едновременно като магнит и филтър за всичко, което ще премине през проводника (*вж. фигура 10*). Иначе процесът би наподобявал автоматично писане – всичко, което се намира в подсъзнанието и търси начин да се изрази, ще може да премине през него. Единствен стремеж на подсъзнанието е подтикът към изява. Свръхсъзнанието обаче подчинява своята изява на целта да се хармонизира с идеала.

Фигура 10. Идеалът служи като филтър за проводниците на ума

Пряк път ли търсите, пита ни Кейси, или онова, което ще донесе истина в живота ви? Търсете онова, което носи духа на истината, което носи самия живот; нещо, което ще ви помогне да израснете. Постигането на „чудеса“, както той го нарича, е с ограничена стойност, освен може би за задоволяване на стремежа да изпъкваме пред другите. Същинската стойност обаче е в носене духа на живота.

Експеримент с вдъхновено писане

Започнете експеримента с медитация. Когато усетите, че сте се слели с духа на своя идеал, започнете да пишете. Не се тревожете какво ще напишете; просто пишете.

Един от начините да започнете за първи път а просто да напишете своя идеал. Може би ще започнете с една-единствена дума или фраза. Може да откриете, че отново и отново изписвате едно и също нещо. Но каквото и да напишете, няма значение.

Например идеалът ми е *да бъде възможно най-добър*. Затова записвам: „да бъде възможно най-добър”. Искам да продължа да пиша, така че не след дълго усещам, че просто повтарям фразата – да бъде възможно най-добър, добър, добър, добър, най-добър е най-добрият, ще бъде най-добър, мога да покажа най-доброто от себе си. Съзнавам какво пиша и това че се повтарям, но не се коря. Не правя нищо, с което да попреча на ръката ми да пише каквото ѝ се иска. Впоследствие откривам, че фразата се променя и добива ново значение: „Мога да бъде най-добрият, най-доброто от мен може да дойде чрез мен, когато съм самият себе си, за да бъде възможно най-добър.” Започвам да се разпалвам и ми става малко по-лесно да се доверя на процеса. „Аз съм в най-добра форма, когато съм самия себе си, да бъде себе си, това е положението, в което съм най-добър, а не когато се опитвам да бъде някой друг. Опитът изисква усилия, но ми идва естествено да съм самият себе си. Най-доброто у мен са проявява, когато съм самия себе си. Когато си позволя да бъде самия себе си, понякога се изненадвам. У мен има нещо повече, отколкото мога да видя.” Все още флиртувам, но ставам все по-малко банален.

Помага ми и шеговитият подход, особено в началото. Игривото отношение може да действа освобождаващо. Не приемайте упражнението прекалено насериозно. Стеснителността, загрижеността че може да сбъркате, или нуждата да напишете нещо важно, може да ви попречат. За да станете проводник на вдъхновено писане, както при повечето контактърски методи, е нужно да се откажете от всякакви изисквания към себе си по време на самия процес. И

определено забравете всякаква граматика и пунктуация! Не мислете дали спазвате „правилата“.

Докато обучавах други хора на вдъхновено писане открий, че повечето от се колебаят, преди да започнат да пишат. Може би очакват да се появи „глас“ или някоя наистина вдъхновяваща мисъл, която да запишат. Въпросът дали вашите мисли са достатъчно важни, за да бъдат записани, действа парализиращо. Преценяване, проверка и преценка на мислите ще ви попречат да запишете потока от вдъхновение.

Фатално е да настоявате, че няма да запишете нищо, ако не сте сигурни че е съдържателно. Това ви кара да се чувствате така, сякаш държите в ръка длето и ще издълбаετε думите в камък, а през това време телевизионни камери ще сладят мислите, които се каните да запишете, а сателитните предавателни станции ще го покажат на целия свят във вечерните новини. Сковава ви такава сценична треска, че не можете да запишете нищо.

Открий, че е по-лесно просто да започна да пиша нещо. Добре е да подхванете просто игра с думите, без да търсите конкретен смисъл в тях.

Това, което научавате за провеждането при вдъхновено писане е, че е много по-лесно да се получават идеи когато пишете, отколкото като седите и чакате да ви споходят. Хора, практикували някой от тези методи ще потвърдят, че най-трудно е да отприщим потока. Можете и сами да проверите верността на това твърдение. Всеки път, когато седнете за сеанс на вдъхновено писане, първите думи ще ви отнемат най-много време. Ще откриете и че най-вдъхновените ви писания няма да са сред тези първи думи, макар да сте отделили пет минути, за да ги изберете. Най-добрата ви работа ще се появи, когато вече пишете, и ще се крие в материал, който не сте имали и секунда да обмислите. Ще се научите да не позволявате на началото да ви задържа. Започвайки да пишете, отприщвате потока с мъдрост.

Скоро ще свикнете да пишете, без да знаете предварително коя ще е следващата дума. Колкото по-спокойни се чувствате, толкова по-малко ще се съсредоточавате върху техниката и толкова повече ще се докосвате до духа на идеала. С течение на времето ще обръщате все повече внимание на медитативната предразположеност на духа и по-малко на написаното. Тогава то ще се лее с по-малко мисъл и повече вдъхновение.

Вместо да се съсредоточавате върху това какво правите, *съсредоточете се върху вашето усещане за хармония и му позволете да се изрази в написаното.* Няма значение колко, с каква скорост и какво пишете. Съветът на Кейси по въпроса съвпада с напътствията на много професионални писатели. Докато пишете, не оценявайте написаното. Направете преценка за по-късен етап. Кейси дори препоръчва да не четем написаното тридесет дни. Не преставайте обаче да провеждате сеанси. Добър сеанс е не такъв, в който пишете добре е онзи, при който пишете свободно.

В началото, докато се учите на вдъхновено писане, не се притеснявайте много за идеалния метод на подготовка. Това само ще ви затрудни още повече. Когато обаче започнете да се чувствате удобно, може да експериментирате, за да подобрите начина на подготовка. Вдъхновеното писане е фактическо продължение на медитацията, така че и при него е в сила съветът на Кейси. Изкуствата също могат да оказват благотворна нагласа. Открих, че слушането на музика и дори танцуването, ме настройват прекрасно за пореден сеанс вдъхновено писане.

Чувствайте се свободни да използвате любимото си средство за писане. Някои харесват усещането при плъзгане на мек графитен молив по листа. Други са почитатели на традицията при използване на старовремска писалка с мастило. Тези, които печатат много на пишеща машина или компютър, предпочитат клавиатурата.

Отговори от висшето Аз

Един от принципите на провеждане, на който ни учи Кейси е, че искрената нужда е най-добър стимул за потока от мисли. Медитацията, или настройване на идеала, оформя самия поток. Необходимостта и възможността да приложим в действителност полученото по този начин послание е добър подход към вдъхновено писане.

Кейси често напомня за библейското обещание, че ако попитаме и се обърнем навътре към себе си, ще намерим отговора. Можем да проверим това обещание чрез вдъхновено писане, точно както се научихме да търсим отговор по време на медитация. Нещо особено ценно при вдъхновеното писане е, че можем да играем някаква роля, за да получим отговор от висшето Аз.

Споделяйки опита си в провеждането, Рон Кари препоръчва първо да си представим какво би било, ако бяхме Бог. След това се пита нещо. Представяме си как Бог чува въпроса ни. Позволяваме си да отговорим така, както Бог би отговорил.

В ритуала за предизвикване на сънища, описан в [трета глава](#), търсещият играе ролята на висше Аз. Това се оказва ценно средство за достигане до прозрения. Можем да използваме същия сценарий и при вдъхновено писане.

Ето какво трябва да направите. Първо си представяте човека, олицетворяващ най-висшия ви идеал. Може да бъде реална личност, която особено цените, религиозна фигура или въображаем герой от вашите сънища.

След това се настроите медитативно, като си представите какво би било да сте тази личност. Започнете да записвате чувствата. С помощта на вдъхновено писане изразете какво усещате, когато сте фигурата, олицетворяваща вашето висше Аз.

А сега можете да му зададете въпрос и да получите отговор чрез вдъхновено писане.

Аз например си представям мъдрия старец от моя сън. Усещам простотата и състраданието му. Представям си какво е да виждаш дълбоко в нещата. Започвам да пиша и изразявам още неща от съзнанието на този човек. „Виждам със сърцето и усещам с очите си. Докосвам с ушите си и слушам с ръцете си.”

После продължавам като самия себе си и питам: „Кой е най-добрият начин да обясня концепцията за вдъхновено писане?”

Сменям ролите и отново ставам стареца. „Как се чувстваш при това писане? Как работиш с него? Как се бориш с него? Говори просто и от сърце. Разкажи им за собствения свой опит.”

Това е и моят отговор.

Не е нужно да приемате безрезервно получения отговор. Всъщност, добре е да зададете и последващи въпроси. Вероятно отговорът е бил твърде простичък, като „бъди себе си”. Можете да изтъкнете на вашето Аз, че не е толкова лесно. Помолете го за по-ясни съвети, притеснете го. Борете се с ангела и той ще ви благослови.

Вдъхновено слово и творчество

Едно от нещата, които най-силно ценя в преподаването на вдъхновено писане сред жива аудитория, е да доловя по лицата на хората носещия се из стаята поток мисли. Приятно ми е да слушам удивените им възклицания и да виждам благодарни, доволни изражения. Напрегнато е, когато не знаеш какво ще излезе, трудно е да се отпуснеш и да почнеш да пишеш. Когато впоследствие четат своите записки хората констатираат, че половината от написаното са глупости и стари, банални мисли. Тук-там обаче попадат на същински бижута! Намират фрази и изречения, които

действително съставляват авангардни мисли или дръзки, предизвикателни идеи. Понякога провеждат вдъхновени слова на мъдрост и красота.

Не помня колко пъти съм чувал думите: Божке, нямах представа, че това е било вътре в мен! Никога нямаше да повярвам, че мога да напиша нещо такова!” Тъй като не са били откъснати от преживяването, присъствали са на раждането на вдъхновението, те усещат как всичко е дошло от тях, от нагласата, от предразположеността на духа им. Могат да размишляват какво са усетили, влизайки в синхрон със своя идеал, и как в това състояние на ума избликват думи. Усещат любовта, спокойствието, мира и жизнерадостта на своя идеал. Чувстват го с телата и умовете си и написаното от тях отразява състоянието на съзнанието им. Преживяването е невероятно. Вдъхновеното писане може да се превърне в съкровена опитност на провеждане.

Когато поставим акцент върху настройването на своите чувства, а не върху вдъхновеността със святост и мъдрост, удоволствието от вдъхновеното писане става достъпно за всички. Дори хора недотам на ти с думите, могат се наслаждат. Учителите по творческо писане, работещи с културно изостанали и неграмотни, често прибегват към подобен метод. Учат тези хора да се съсредоточават върху чувствата си и увличат в игри със звученето на думите. Предлагат им да позволят на думите да изникват в ума им в произволен ред. Така на бял свят се появяват творения, които изненадват своите автори с точния изказ на техните чувства.

Подобни преживявания свидетелстват за действително важната роля и сила на думите, проповядвани от Кейси – изграждането на съзнание. Думите извеждат на повърхността усещане за това съзнание. В нея връзка Кейси често ни напомня библейската фраза във връзка със съзидателната сила на Божието слово: „В началото бе Словото!” Древните мексикански култури отразяват сходно схващане. Смятали, че низшите човешки същества могат да се докос-

нат до необятното само посредством така наречените „сърца и цветя“ – думи на *чувството*, вдъхновени слова. Определени думи позволяват предаване на емоционални послания от източника към аудиторията. Ако се настроим на този източник и му позволим да направлява нашите думи, даваме възможност на слушателите да резонират с него.

Храня дълбоко уважение към вдъхновеното писане и говорене. Преди да изнеса лекция, първо си подготвям бележки с цел да се настроя предварително на материала. После медитирам върху образа, в който искам да се явя пред аудиторията. Когато започна да изнасям лекцията откривам, че говоря импровизирано и казвам много неща, които до тогава не съм възнамерявал да включа в изложението. Често усещам, че мислено стоя встрани, слушам се и заимствам нови идеи. Понякога след това някой идва да ми благодари, защото лекцията ми е откликнала на негова лична нужда. Ако действително е било така, сърцето му съм докоснал с това, че съм говорил вдъхновено, а не по предварително надлежно приготвените си бележки. Кейси би обяснил това напомняйки ми, че моето подсъзнание е в контакт с подсъзнанията на хората от публиката. След като съм бил вече настроен на идеала да откликна на техни търсения, спонтанните ми забележки не са имали случаен телепатичен ефект, а са следвали висша цел в направляващото свръхсъзнание.

За да пиша или говоря импулсивно, трябва да се абстрахирам от стремежа да извърша нещо благородно и просто да се наслаждавам на процеса. Хуморът и доброто настроение често са причина да ви споходи вдъхновение. Не позволявайте на сериозната цел да диктува прозаичен суховат стил. Непринуденото е още нещо общо между вдъхновеното писане и творчеството. Импровизирайте и не преставайте да се забавлявате – това е изключително важен фактор, обуславящ както вдъхновение така и творческа дързост.

Като форма на провеждане, вдъхновеното писане ни учи на нещата, проповядвани от Кейси. Не е нужно да изпадаме в дълбок транс или да сме медиуми-ясновидци, за да бъдем проводници на нещо дълбоко и вълнуващо както за самите нас, така и за околните. Призовава ни да развиваме своите способности за провеждане в пълно съзнание. Приемайки себе си за проводник в будно състояние, ще осъзнаем простата, но дълбока истина. Да бъдем себе си такива, каквито сме, е идеал и единствен правилен начин да черпим информация от своето висше Аз.

Седма глава
**АРТИСТИЧНИ ПРОВОДНИЦИ
НА ТВОРЧЕСТВО**

*„Музиката или изкуството може да бъде по-добър израз
на способностите или емоциите на човек - в
способността да помагат на другите да намерят себе си.
Това може да бъде проводник, чрез който службата на
другите да носи по-голяма радост .”*

Едгар Кейси, 1921-1

*„Извисяването на емоциите за творчески влияния в делата
на хората чрез песен, танц, картина или музика... са
проводниците, през които на човека е дадено да изразява
чувствата на тялото, чувствата на душата си. Когато
те са градивни, не може да се отвори по-голям проводник
за материални проявления на духовните истини;
но никой не може да бъде по-низък, ако носи задоволяване
на собствените апетити в израз на същите.”*

Едгар Кейси, 871-1

*„Когато при мен идва истинската музика - небесната
музика, музиката която надхвърля разбирането, това
няма нищо общо с мен, защото аз съм само проводник.
Единствената ми радост е, когато на мен е съдено да
я запиша. Като медиум. За тези моменти живея.”*

Джон Ленън

ОБИЧАМ ДА СЕ РОВЯ ИЗ ПРЪСТТА. Днес работя в градината, но като дете си правех миниатюрни макети на градове. Оформях в калта малки сгради, заобиколени с хълмове и долини. Кляках, гледах ги и си представях, че съм много мъничък и вървя из сътворените от мен места. Това бяха вълшебни моменти.

Колко лесно изчезват магията и творчеството. В деня, в който погледнах направените от кал пътища и градове на съседското дете, аз сравних изкуството му творение със собствените си груби строежи и вълшебството се изпари. С един-единствен поглед, с това сравнение, превърнах творчеството от процес на изразяване на личността в надпревара по признание и одобрение. Преживяваният в училище единствено затвърдиха изградената погрешна представа.

Един ден, много години по-късно, по време на следобедна дрямка, сънувах кратък сън. В него един приятел от колежа ми каза: „Ти си изгубил творческите си способности, защото се сравняваш с другите!“ Този мой приятел бе станал известен художник, спечелил много награди, с картини пръснати в колекции по всички краища на света. В колежа завиждах на творческите му способности, прозиращи във всичко, с което се захванеше. Бе същият човек, който ме посвети в тайнството на сънищата, в духовната основа на творчеството, в учението на Едгар Кейси. Сънят ме накара да размишлявам дълго и настойчиво над своето отношение към творчеството. Тепърва предстоеше да поема по дълъг път към възвръщане на рожденото си право.

Оттогава научих, че не само аз съм разбирал творчеството по този начин. Повечето хора имат склонност да се сравняват с други, положили много усилия, за да развият таланта си. Тогава заключават, че в сравнени с тях не им достигат способности. За мнозина от нас творчеството, изглежда, се е превърнало в надпревара по производство на продукти, предмет на похвали и силно търсене, вместо в стремеж към изява на личността.

В притчите на Кейси за творчеството и изкуствата има и важни уроци за провеждане. Макар напоследък трансконтактът да се възприема за върхово постижение, Кейси посочва, че именно изкуството предоставя най-добра възможност за изразяване на духовни идеали. Вродените ни творчески способности са едновременно ефикасен и

забавен начин за изследване и доразвиване на уменията за досег с висшето Аз.

Творчески дух в изкуствата

Всички творци – композитори, художници, скулптори, поети, танцьори, драматурзи, комици или кулинари – отдават почит и отдават заслугите за своите постижения на вдъхновението. Макар и положили много труд, за да придадат на своите идеи сетивно изражение те смятат, че всичко е следствие на проблясъци прозрение – спонтанен поток на въображението – докато биват проводници на творчество.

Мненията им не са изненада. С охота признаваме, че тези творци се ползват с вдъхновение. Приемаме, че притежават по-добре изразени способности от нас и имат някаква специална, чудодейна връзка с процеса на провеждане. Най-важната тайна на изкуството, прилагана от творците обаче, присъства у всеки един от нас.

За момент си представете, че сте семе на цвете, заровено в земята. Постепенно се разпуквате и се показвате над земната повърхност, окъпани от слънчева светлина. Представете си чувството, докато клетките ви се делят, оформят ви и се превръщате в зряло растение. Образувате пъпка, която се отваря; показва се красив цвят. Представете си как черпите с корените си вода и хранителни съставки от почвата и как преобразувате слънчевата светлина в тялото си. Като цъфнало растение ставате проводник на слънчева енергия, на земята и въздуха, и красивият ви цвят радва всички. Съвършено творчество, нали?

Откъде се е научило растенето да бъде проводник на творчество? То просто е себе си и изразява собствената си природа. Не му е нужно да се учи как да расте и какво да прави със слънчевата светлина. Върши го съвсем естествено, но това не го прави по-невзрачен проводник на творчество.

Нима ние, хората, сме по-малко надарени от растенията? Възможно ли е да не сме така благословени, като тях и животните? Възможно ли е да притежаваме по-ограничени творчески заложби от тях, по-малко умения да творим начините, по които да живеем и изразяваме красотата на своята природа?

Спомнете си становището на Кейси за сътворението, което разгледахме в [четвърта глава](#). Бог е Върховен Създател. Като души, ние сме негови миниатюрни копия. Подобно на Неговите творчески способности, и ние провеждаме енергия и я моделираме с ума си, за да творим своя материален израз. Начинът на мислене управлява действията и преживяванията ни. Ставаме проводници на творческа енергия. Изглежда, че най-трудно е да приемем този дар и да развием неговата проява.

Къде може да сбъркаме? Лесно е да се съсредоточим върху крайния резултат – ще ни донесе ли това пари и признание? Често сме най-загрижени за материалната отплата. Все по-рядко се съсредоточаваме върху духа на стореното от нас. Помислете си отново за растението. В какъв дух цъфти то? Гледат ли растенията през рамо към другите видове растения и чудят ли се дали и те са толкова добри? Разбира се, че не. Ние обаче имаме склонност да се взираме в другите хора и произведенията им, и да сравняваме. Съпоставяйки се с другите, ние се принизяваме. И губим от своите творчески способности.

Творческата мисъл процъфтява, когато крепне в самоуважение и увереност в себе си. Тя изисква желание да изразим себе си. Композиторият и пианист от „Нова епоха“ Джордж Уинстън отбелязва по този въпрос: „Изкуството е начинът, по който изразяваме духа си в материалния свят.“ Когато собствената изява служи на този идеал, когато човек се старае да изрази уникалния си дух в изкуство или в ежедневието, той е съумял да се докосне истинските цел и същина на творчеството и провеждането. Диего Ривера,

преуспяващ мексикански стенописец на обществени сгради, споделил: „Художникът е преди всичко човешко същество, дълбоко човешко... Ако сам не може да почувства онова, което вълнува човечеството, то той не е способен да обича до забравя... Тогава той не е велик художник. Великите художници обичат ближния си и работят, за да допринесат според своите сили за възцаряване на хармония между хората и Земята, и между самите хора.”

Красивият храм

В тълкуванията на Едгар Кейси има няколко изключително красиви разказа за един период в Египет, приблизително 10 500 г. пр. н.е. Тези разкази са важни, за да разберем мнението му са изкуствата като отражение на общата задача да бъдем проводници на творчество. В разказите се споменава за Красивия храм и Жертвения храм. Те били нещо едновременно като болница, църква, училище и театър. Целта им била да пречистят човека болест или да го въведат в мистериите, извисявайки съзнанието му с помощта на изкуствата. Работата на тези храмове предопределяла съдбата на културата, защото именно там гражданите се научавали да влагат своите таланти в служба на останалите, установявайки контрол над самите творчески сили. По него време изкуствата действително били използвани като холистична система за образование и трансформация.

В Красивия храм първо се правели серия специални приготовления на физическото тяло, най-напред с медитация и къпане. След това служител, изкусен в използването на аромати, забърквал уникална комбинация от благовонни масла, спомагащи за извисяване на съзнанието. Според Кейси, миризмите упражняват най-силно въздействие върху човешката физика от всички сензорни въздействия. Друг служител, умел в използването на цветове и кройки,

пременявал човека в такива дрехи и накити, че да осъзнава светостта на тялото си.

Архитектите били проектирали вътрешността на храма така, че да създава подходяща духовна атмосфера. Творците, отговорни за вътрешното обзавеждане, били организирали мебелите по групи, които посредством цветове и символи създавали неземно усещане. Всичко било подредено така, че не само да повдига настроението, но и да обогатява чувствата и сетивата с познание за това как многообразието на духа се появява в земни форми.

Когато посветеният влезел в храма, музиканти създавали звуково вибрации, повлияващи и тяло, и съзнание. Музикантите били вещи терапевти – умеели да се настройват на вълните на дадена личност и да импровизират музика, с която извиквали в съзнанието неблагоприятни емоционални модели, прочиствали ги и извисявали човека. Други творци обсипвали посветения с цветни светлини, които също влияели на емоционалните вибрации. Трети пък показвали на човека движения на тялото, танци, монотонни припявания и песни, за да му помогнат да работи с музика и да се слее с нея.

В тези си тълкувания Кейси сочи, че с помощта на монотонно припяване и танци на подходяща музика начинът, по който човек осъзнава тялото си в материалния свят, може да се промени до степен той да осъзнае, че всичко е вибрация. Започва да усеща тялото си изпълнено със светлина и цветове. Този експеримент въвеждал посветения в тайните на творението. Той научавал, че енергията е основна реалност, и бил обучаван да я моделира по свое желание.

Описаното звучи почти като научна фантастика. Кейси обаче твърди, че няма по-меродавен метод за разкриване на духовните истини от изкуствата. Някои читатели сигурно долавят интуитивно колко вярна е тази идея. Ако сте един от тях, можете да оцените силата на различните твор-

ци, работещи в синхрон с цел да облагородят човешкото същество, въздействайки му на всякакви нива.

Искустволечението днес не се използва така съгласувано, както в Красивия храм, описан от Кейси. Все пак лечебният ефект на различни изкуства е оценен и множество изследвания го доказват. Психоложката Джанет Лап от Калифорнийски държавен университет например е доказала, че слушането на музика може да облекчи пристъпите на мигрена. Психологът Гаро Шварц от Йейлски университет пък е проверил как ароматът на ябълки понижава кръвното налягане, а ароматът на праскови – болката.

Очевидно е, че изкуството може и влияе на съзнанието. То ни вдъхновява, предизвиква емоции и облагородява. Кейси предлага едновременно да развием способността да откликваме на добри творби и да отделим време активно да упражняваме някое изкуство. Когато установим връзка между творчеството и нашите идеали, ще можем да използваме и двата метода – оценяване и пряко участие, - за да подобрим способността да провеждаме висшето Аз.

Идеали, изкуства и творчески способности

Гениалното в картините на Ван Гог ни удивлява. Това, че си е отрязал ухото, ни се вижда лудост. После обаче се сещаме, че между гения и лудостта се наблюдава тясна връзка, спомената във фолклора и донякъде доказана по емпиричен път. Хората, притежаващи вътрешен гений и чуващи гласове отвътре, понякога ни изглеждат луди по свой си начин.

Не е вярно, че за да придобием творческа способност, трябва да сме луди. Умствените смущения не подпомагат, а спъват творчеството. Човек, научил се да работи кон-

структивно със съзидателните сили, ще бъде по-добър творец от онзи, оставил се на милостта им.

Връзката между талант и лудост е поредна поука за провеждането. При все, че според Кейси изкуствата са най-добър проводник за изява на духовните истини, той предупреждава и че никой друг проводник не би могъл да отприщи толкова разрушителни сили. Всичко, което притежава сили да извиси нашето съзнание, би трябвало да може и да го провали. Това е още един пример за двете остриета на подсъзнанието.

Според Кейси, всичко зависи от това какво събужда изкуството у своите творци и какво поражда у хората, изложени на тяхното влияние. Някои видове музика могат да ни извисят до небивали висоти, карайки ни да се докоснем до царството на свръхсъзнанието. Когато слушаме хора „Алилуя” от „Месия” на Хендел, кожата ни настръхва и усещаме как музиката ни затрогва. Други видове музика обаче могат да смутят чувствата ни и да породят гняв и други низки страсти. Потропвайки с крак в ритъма, докато се усетим може да поемем с маршова стъпка на война под звуците на някой патриотичен марш. Днес сме по-чувствителни към музиката и неведнъж е било обсъждано на държавно равнище дали някои видове музика дори не са опасни за слушане.

Уверен съм, че ако Кейси беше жив, някои от тълкуванията му щяха да касаят телевизията и филмите. Несъмнено щеше да коментира противоречието, идващо от секса и насилието. Относно въздействието на тези два фактора върху хормоналната система (което обясних при излагане на неговото становище за медитацията и Откровението на Йоан) Кейси посочва, че отварянето на проводника, когато надбъбречните жлези са прекомерно стимулирани, например от страх или гняв, е много по-рисковано за човека от прекомерно стимулирания полов център. Макар че когато се занимаваме с творчество и изкуства сме изложени

ни на опасност да попаднем под влияние на сексуални апетити, далеч по-рисковано е да стимулираме своите страх и гняв. Подобен род стимули са много по-провокиращи от умствени смущения и натрапчиви, завладяващи състояния на съзнанието, причинени от сексуална стимулация.

В твърде интересен експеримент за въздействието на киноизкуството над хората, психологът Дейвид Маклелънд от Харвард наблюдава ефекта на два филма върху човешката имунна система. Филмът, описващ жестокости в нацистките концлагери, отслабил имунните системи на зрителите и ги направил по-предразположени към болести. Филмът за Майка Тереза пък имал точно обратен ефект. Идеалите, изразени в него филм, оказват на телата ни незабележимо, но силно позитивно въздействие.

Както при всяка друга форма на изява, Кейси настоява да имаме предвид конкретни идеали. По въпроса за влиянието на изкуствата, неговата загриженост не е в това коя ценност сме избрали. Когато станем проводник на творчески импулс, идеалите стават котвата, която ни задържа в безопасен пристан.

Древногръцкия поет Омир е ценял стабилизиращия ефект на идеалите заради това, че ни помагат да останем отворени за вдъхновението на боговете, без да се излагаме на съпътстващи ги опасности. В „Одисея“ славното пътуване отвежда героя до островите на сирените – пленителни жени, чиито омайни песни примамвали безчет моряци и те намирали своята гибел в плитчините. Одисей копнеел да чуе тяхната музика, но не можел да рискува кораба и хората си. По предложение на добра богиня-покровителка, той запушил ушите на хората си с восък, така че да не могат да чуят омайните гласове. Наредил да го завържат за мачтата и ако моли да го освободят, да пристегнат още по-здраво въжетата. Когато корабът минал покрай острова, Одисей усетил силата на сирените. Сладките им гласове пеели песни, които му предлагали всички мъдрости и пророчества

на света. Изкушението било толкова голямо, че му се искало да скочи във водата и да заплува към брега. Спасило го от гибел само това, че бил завързан за мачтата. За щастие, успял да долови песните на сирените, без да трябва да плати за това с живота си.

Дръзката стратегия на Одисей наподобява прозренията на Кейси за идеала. Нека предположим, че моряците са низшите нива на личността – товарни коне на подсъзнанието. Когато се отваряме за мощен проводник, какъвто са творческите енергии, е важно да не позволяваме на низшите стремления на личността да се докоснат до тези енергии или да взаимодействат с тях. За да остане невредим самият Одисей който виждаме, че иска да предизвика по-висшите аспекти на личността, съзнанието, висшето Аз, той трябва да бъде завързан за някакъв идеал. Корабната мачта му дава здравата основа на идеал в ролята на централна опорна точка, удържаща напора на ветрове и изкуси-телни гласове на сирени. Силата им протича през мачтата и направлява кораба.

Както Одисей е съумял да подчини съзнанието си на духа едва след като се завърже за мачтата, за да следва безопасно формулата „обичай и прави каквото пожелаеш”, така и ние трябва първо да се убедим, че сме неразделно свързани с любовта.

Духовна оценка на изкуството

Кейси съветва да отделим време и да оценим великите произведения на изкуството. Във века на технологиите те са ни достъпни навсякъде: евтени репродукции, книги с меки корици, филми, аудиокасети, телевизия и видео. Като стимул за собствените свои възприятия можем да използваме светогледа на твореца.

Погледнете слънчогледа от картината на Ван Гог. Всеки път, когато видите истинско цвете, тепърва ще долавяте по

нов начин ярките цветове и изразителния му силует. Пуснете си балет по телевизията и вижте до каква степен танцьорите са овладели телата си, за да могат да се движат така грациозно заедно с музиката. Наблюдавайки ги, станете един от тях, почувствайте как тялото ви се движи, усетете свободата, приповдигнатото настроение, вълнението радостта, които носят на душата. Всички можем да танцуваме във въображението си. Подобни упражнения по съпричастност ни предразполагат към контакт с духовните сили в нас.

Кейси препоръчва най-вече да се слуша музика. Забелязал е, че от всички видове изкуства, тя най-съществено подпомага запълване на празнината между физическото тяло и необятността на създанието. Музиката служи и като мост между промените в дейностите, допринася за подобро настроение, благоприятства отпускането и предразполага към творческа работа.

При описанието на Красивия храм разказах как е била използвана музиката за пречистване от неприятни чувства и извисяване на съзнанието. Както се пее в една песен, „Когато съм тъжен, си подсвирквам весели мелодии”. Кейси препоръчва с помощта на музиката да променяме своите чувства. Пат Вилаят Инаят Хах, например, водач на ордена „Суфи” в Америка споделя в едно интервю, че е преодолял мъката от нелепата смърт на своята съпруга, загинала в автомобилна катастрофа, слушайки вечери наред „Реквием” на Брамс. Заяви, че музиката е попила скръбта и отново му е вдъхнала любов към живота. Убеден съм, че под влияние на най-различни чувства, и вие сте изпитвали влечение към конкретна музика. Подходящата музика способства не само да преживеем чувствата си по-ясно, но и да се справим с тях и да сменум настроението.

Музиката на „Нова епоха”, която бързо набира популярност, не е нова в смисъл на търсен ефект. Много класически композитори също са се интересували какво влияние ще

окажат върху съзнанието на своите слушатели. Както се казва в книгата „Музика на висшето съзнание” на Хелън Бони и Луис Савъри, музиката е естествен начин да постигнеш разширяване на съзнанието. Сам аз намирам, че музиката, съчетана с отпускане, съществено допринася за отваряне за проводник за вдъхновение и озарение.

Такъв тип използване на музиката показва, че изящните изкуства могат също да подпомогнат развитието на способност за провеждане. Идеалите, изказани само с думи, може да се окажат твърде абстрактна пътеводна звезда. Живопис или музика, даващи израз на нашето веруване за идеала, благоприятстват настройването. Изкуството може да бъде използвано като мачтата на Одисей. Докато слушаме хубава музика, на която имаме доверие, можем спокойно да отпуснем юздите на въображението си наясно, че тя носи нещо стойностно. Аналогично са нещата и когато медитираме върху някое произведение на изкуството.

Природата – големият учител по творчество

Повечето творци намират в природата своя най-голям учител. Взаимно свързаните ѝ преливащи се форми и цветове са непресъхващ извор на вдъхновение. Кейси отбелязва, че никой не е толкова мъдър, та да няма какво да научи от природата. Когато обсъжда интуицията, той препоръчва да прекарваме време сред природата, за да се научим да осъзнаваме единството. Ако искаме да станем проводници на творчество, Кейси отново сочи природата като еталон.

Вслушвайте се в звуците на природата. Кейси счита, че ако успеем да се настроим на нейните тонове, ще доловим небесната музика – божествените трели на ангелите.

За да бъде преживяването още по-пълно, Кейси препоръчва да имитираме звуците, които чуваме в природата.

Открих, че това е нещо доста приятно. Когато сте сред природата и слушате как вълните се разбиват на брега или вятърът свири между клоните на дърветата, намерете свой начин да тананикате или издавате звуци, които се смесват с природните. Така се настройвате още повече на нейните вибрации. В [тринадесета глава](#), където разгледахме съзидателните сили като източник на изцеление, виждаме как да разширим контакта си с природата с помощта на този метод.

Не забравяйте, че природата е навсякъде край нас. Макар че е страшно приятно, когато успеем да се измъкнем от града и да отидем на някое безлюдно място не мислете, че това са единствените места, където е останала природа. Тъй като е наш учител, всеки неин аспект, където и да се намира, отразява нещо от човешката душа. Можем да научим много за провеждането, изследвайки всяка частица природа, с която се сблъскаме и размишлявайки върху нея.

От една пукнатина в цимента е изникнал бурен, свидетелстващ за силата и постоянството на природата. Напомня ми, че макар (обикновено) да не мога да се отърся от стремежа да систематизирам живота си, все пак у мен е останал естественият инстинкт за по-спонтанен начин на живот. Подобно на буре, понякога и моята творческа мисъл се промушва и изниква наред подредените ми графици. Времето ни е толкова препълнено и сме така сковани в своите програми, че на пръв поглед като че ли няма пролука за творчество. Буренът обаче твърди обратното. Възможности за творчество изникват непрестанно навсякъде край нас.

Забелязвам някаква птичка в небето. Присъединявам се мислено към нея и летим заедно. На какво ме учи тя за контактърското творчество? Докато се рея заедно с нея из въздушните течения осъзнавам, че освобождаването на едно чувство, пълното посвещаване на дадена дейност и на-

сищане с нейната енергия също са част от процеса на провеждане.

Накрая поглеждам към една мравчица, носеща троха хляб четири пъти колкото нея. Осъзнавам, че творчеството да контактуваш е не само въпрос на вдъхновение, но и на труд. Виждам, че често са нужни постоянство и доброволно положени упорити усилия, за да постигна цели, които ми се виждат твърде големи и амбициозни за моите възможности.

Участвайте в изкуството под форма на игра

Кейси подчертава, че е важно да намерим начин да участваме активно в изкуството, главно в музиката. Отстоява, че за всеки е много полезно да изразява себе си чрез музика. Тя е единствената форма на изкуство, заложена у всеки от нас по рождение.

Лесно е да се забавляваме с музика и според Кейси си струва дори да се научим да свирим на казу* или на парче хартия с гребен. Спомняте ли си как сте си играли с такива домашно изработени занимавки в своето детство?

Всеки знае от личен опит колко естествено облагородява навлизането в музиката. Макар повечето хора да се стесняват от тази форма на изразяване, тя предоставя лесен начин за възстановяване на някои от блокираните проводници на творческа изява.

Чудесно контактърско упражнение е да си пеете под душа или докато пътувате към работа. Можете да припявате заедно с радиото. Дори още по-добре е да си съчинявате ваши мелодийки и звуци, даващи израз на ваши чувства. Кейси предлага просто да използваме измислени думички,

* Вид музикален инструмент (играчка). – Б. пр.

като „ла-де-да”. Отпуснете се! Играта със звуци е чудесен начин за възвръщане на детската невинност.

Изучаването на звуците, които можете да издавате, е друго важно измерение. Според Кейси, гласът е най-висшата вибрация, която можем да постигнем с физическото си тяло! Нищо чудно, че най-възвисяващи от религиозната музика са хоралните пеения. Кой е звукът, най-добре наподобяващ усещането за вашия идеал? Нека го чуем! По-високо и с повече апломб; не се съдържайте!

Кейси препоръчва да опитваме и с монотонни звуци, като „ом” (aaa... ooo... mmm...), опознавайки вибрационния ефект върху тялото и душата ни. Издавайте звука с различни тембри и височини, докато налучкате начин, който кара цялото ви тяло да резонира от чувство. Ако оставите стеснителността, гласът ви може да се превърне в изненадващо добър проводник ни висшето ви Аз. Очаква ви невероятно преживяване.

Друго предложение на Кейси, този път по-земно, е да си тананикате, при все и наум. Нито едно от звуковите упражнения не е за пред публика, а само за вас. Както съветват джуджетата на Снежанка, „подсвирквай си, докато работиш”. Така че Кейси предлага да си тананикате безмълвно, докато вършите ежедневните си задължения, за да събудите у себе си съзнанието за невидимите сили, които могат да ви подпомагат и направляват през целия ден. Това поддържа доброто ви настроение и прави така, че работата да ви спори.

Тихото или безмълвно тананикане може да бъде и форма на молитва, източник на утеха или израз на любов. Ако го практикувате достатъчно време скоро ще откриете, че сте се превърнали в проводник на звуци, които никога досега не сте чували. Упражнението е страхотно и за култивиране на желание да се отпускате по течението на спонтанното си, импровизирано изразяване. Може дори да откриете, че сте станали проводник на творчество в работата си.

Когато сте сами, можете да си танцувате. Изтанцувайте настроението си под акомпанимента на някаква музика – това е един от методите за трансформиране на чувствата, използвани в Красивия храм. Така може да се информирате какви са вашите ценности, какво бихте могли да търсите или какво ви липсва понастоящем в живота. Освен това измислянето на танц за изразяване чувството на висшето Аз е обогатяващо преживяване.

По време на семинара, често подканвам хората да призовават образи от сънищата си – от проблемни области и висши състояния на ума – и да питат тези символи какви са техните „песен и танц”. Когато позволим на един образ от сънищата да се изрази със звуци и движения, ставаме проводник на неговата енергия и на всяко съобщение, което може да ни подаде. Този подход доста напомня метода на индианците и други туземци. Това е и древна форма на контактърство.

Създаване на печати на живота

Кейси е показал как можем да усетим и нещо друго от Красивия храм – емоционално призоваващата сила на символите. Предлага да си изработим наречения от него „печат на живота”. Той е нещо като личен плакат с различни символи, свързани с нашия идеал, с усещането за висше Аз и за целта на нашата душа в този живот.

Можем да си го изработим, като го рисуваме сами или направим колаж с картинки от списания и други източници. Колажът може да бъде много ефикасен подход и е доста удачен за хора които чувстват, че не умеят да рисуват. И в двата случая избирането на символи и оформяне общия облик на печата е най-важната част. За нея е нужно да бъдем доста добре запознати със своя идеал, за да решим как да го изразим с образи.

Най-напред се запитайте: „Кой е най-висшият ми идеал?” Ако например отговорът е „любов”, кои образи или символи, подхранващи чувството ви за тази любов, ви идват наум? Може би роза, майка с дете или слънце, огряващо Земята? Ако ви е трудно да измислите образ, потърсете в списания или книги за живописиста картини, които напомнят за чувството на вашия идеал.

Други въпроси, които бихте могли да си зададете, са: „Кои са най-важните качества на висшето ми Аз?”, „Коя, според мен, е моята цел в живота?”, „Какви таланти притежавам?” Помислете кои образи или символи най-добре изразяват отговорите на тези въпроси.

Сънищата са чудесен източник на символи, които могат да бъдат включени в печата на живота ви. Помислете кои образи в тях ви се струват от особено значение. Потърсете и такива, които да са свързани с гореспоменатите въпроси – да са свързани с висшето Аз, с идеала ви ли да отразяват таланти или качества, от които се възхищавате.

Следваща стъпка е да ги подредите. Поставянето им в кръгъл формат предполага, че всички тези образи са части от едно цяло. Можете да използвате и други формати – овален, квадратен, правоъгълен или някакъв друг. Разстановката на символите в избрания формат – горе/долу, ляво/дясно или в средата – също е от значение. Например един начин, по който може да си представяте душата си, е пътуване в нейното израстване. Лявото показва откъде сме дошли и какво носим със себе си. Дясното може да представя накъде сме се запътили. Центърът е най-важната цел в живота ни. Горната част изобразява идеали, ценности и водеща мъдрост. В долната част са разположени суровите енергии или други естествени ресурси, които трябва да бъдат развити, или нашата основа. Подреждайте образите така, както считате за смислено, изрядно. Размествайте ги, докато останете доволни от картината.

Най-важното в печата на живота е това как въздейства на вас, а не на околните. Целта му е не да бъде показван на други хора и да ги впечатлява, а да стимулира вас. Задачата му е да събужда у вас – човека, който го е изработил – усещане за висша цел, за висше съзнание. Трябва през целия ден да ви напомня за висшето ви Аз. Наподобява реклама на духовния ви живот. В комбинация с музиката, за която сте открили, че събужда чувство за вашия идеал, печатът може да бъде чудесно средство за настройване

Фигура 11. Печат на живота, изработен от символи, заимствани от сънищата. Джанет Смит.

като подготовка за вдъхновено писане. Печатът на живота ви може да търпи развитие. Чувствайте се свободни да продължите работата върху него, да го промените или да си изработите нов. Нека печатът отразява разширяването на съзнанието ви за вашето висше Аз.

Творчество и провеждане

Психоложката Тереза Амабайл от Брандиския университет дала на студентите задача да съчинят стихотворение. Целта била да провери ефекта на отношението към творчеството. Преди да започнат, доктор Амабайл помолила едната група студенти да си представят колко е забавно да си играят със звученето на думите и какво удоволствие усещаме, когато се изразяваме ясно. След това помолила другата група да си представят колко е хубаво да получиш похвала за добре свършена работа и да предизвикваш възхищение с творчеството си. След двете кратки упражнения, на студентите били дадени няколко минути, за да съчинят кратко стихотворение. Доктор Амабайл дала всички творби на група поети, които да претеглят творческите им достойнства. Оценките на журито разкрили, че студентите, които преди това са си мислили за радостта от процеса на писане, са съчинили далеч по-добри стихотворения от онези, предвкусвали сладостта на признанието. Очевидно студентите, мотивирани от *вътрешното* удоволствие от *процеса* на писане, са се оказали много по-удачни проводници на творчество от онези, чиято подбуда е бил *външният* фактор на нечие възхищение от техния *продукт*.

Експериментът потвърждава онова, което учители и философи отдавна знаят. Съсредоточаване върху крайния продукт и над това как може да бъдеш оценен, блокира творческата мисъл. Тя процъфтява, когато престанем да се суетим и потънем в процеса на работа. Кейси съветва същото, за да развием способността си да провеждаме. Не го

правете с цел да се покажете и да печелите аплодисменти, а от стремеж да изразите своите идеали.

От рисуване с акварелни бои извлякох същата поука. Опитите да рисувам *хубави картини* излязоха неудачни. Когато опитвах да укротя боите, за да изразя онова, което се въртеше в главата ми, резултатът обикновено наподобяваше кална локва. Когато обаче оставих настрана изисквания и претенции и започнах да се уча как да общувам със самите материали, да усещам как боите искат да бъдат размивани по кадифената повърхност на хартията и как различните цветове си играят един с друг, акварелните бои ми станаха партньор в създаването на удивителни ефекти. Освен това, както обяснявам в „Как да почерпим помощ от сънищата си“, когато и сънищата ми се включиха в играта, те ми разкриха нови начини на взаимодействие с материалите, и доведоха до по-голямо творческо съдействие и още по-удовлетворяващи преживявания. След една година вече рисувах доста добре, с мой собствен, уникален стил, без да чувствам нужда или желание да се сравнявам с другите!

Упражненията в изкуство изискват да се настроим на вълните на материалите, да се слеем с боята, звука или природата. Когато си позволите да импровизирате, независимо дали безцелни драсканици или тананикане на мелодийките които ви идват наум, отваряте проводник за творчество. За да бъдете творчески натури, трябва да се откажете от очакванията и навиците си и да оставите нещата да стават от само себе си. Творческите способности се изразяват с действие, а не като седите и чакате да ви споходи вдъхновение.

„Вдъхновение“ е дума, отнасяща се едновременно до източник на разум и творчески способности. Кейси отстоява, че духовни и творчески способности всъщност са нещо едно и също. И двете произхождат от и дължат съществуването си на свръхсъзнанието на душата и нейните вродени креативни заложби. Когато се настроим на идеалите на

висшето си Аз, отваряме проводник не само на знания и мъдрост, но така също на вдъхновение и творчество.

Много важно за развитие на контактърските способности е да се стремим да бъдем в *духа* на творчеството, да упражняваме рожденото си право на уникално изразяване. Когато работим с вдъхновение, не са нужни повече усилия, отколкото когато действаме по инерция. И двата случая могат да бъдат форми на спонтанно изразяване. При действие по навик обаче не е нужно да включваме съзнанието, докато в случай на вдъхновение то взема участие. Все пак опитайте да бъдете такива, каквито сте, да правите това, което ви подсказва духът. Съзнанието предоставя възможност за избор, а навикът изключва това и ни държи в коловоза на рутината. Преодоляването с инерцията е неотменима част от творческото начало.

Важно е не дали разполагаме с достатъчно време за творчество, а да бъдем нащрек за всяка разкрила се възможност. Нагласата, с която правим всичко през деня, е от съществено значение. Никоя задача не е толкова маловажна, че да не заслужава нашето внимание. Какво ли би станало, ако си тананикаме, докато се занимаваме с нея? Работата може да се превърне в игра. Думата „възстановяване” означава почивка и обновление, игра и творчество. Макар творческата игра да е истинско предизвикателство, когато се отнасяме прекалено вискателно към доброто *представяне*, нейната истинска стойност е в това, че ни учи как приятно е да бъдем проводници – проводници, които изразяват по неподражаем начин живо присъствие на висшето Аз.

Осма глава
**ПРОВОДНИК НА ВИЗИИ
ОТ ВЪОБРАЖЕНИЕТО**

*„Ако един човек си представя картинно което и да било
свое желание, то ще се превърне в **реалност**, стига човекът
да действа по начина, по който таи това си желание”*

Едгар Кейси, 311-6

*„Всеки човек с богато въображение притежава интуиция;
макар другите да го смятат просто за въображение,
а то представлява динамиката на влиянията
върху най-активните сили на човека.”*

Едгар Кейси, 1744-1

*„Човекът често вижда и чува неща, които сякаш
не съществуват за другите. Не се опитвайте да
омаловажавате или раздумвате човека от онези
впечатления, които идват от така наречената му
въображаема или подсъзнателна сила. По-добре е да
разсъждавате, да се съветвате за правилното приложение
на **източника** на почувстваното, видяното, чутото или
преживяното и за **ползата му** във връзка с условията,
които се появяват в опитностите на тялото.”*

Едгар Кейси, 1911-1, за едно седемгодишно момиченце

СТРАХОВИТИ КОННИЦИ, АНГЕЛИ, черно слънце и кървава луна, шесткрили същества, седемглави дракони – тези и още по-драматични образи са се явявали на Йоан Златоуст, докато медитирал. Може би няма по-изумителен пример за провеждане в Библията от Откровението на Йоан. Той е получил видение за това, което ще се случи, сякаш небесата се отворили за него.

Кейси тълкува откровението като точно описание на това, което ще протече в ендокринната система, когато всяка клетка от тялото развие усещане за Христовото съзнание. Макар видението на Йоан да е пълно с въображаеми символични образи, то е точно и поучително. Образите разкриват важна истина. Оказва се, че въображението е много важен проводник на откровения.

Лесно е да поставим знак за равенство между въображение и въображаемо. Въображаемо обикновено означава „нещо нереално”. Често се случва да кажем: „Просто си въобразявам” в смисъл на „Не е вярно, измислям си!” Но за да осъзнаем пълния потенциал на своите контактърски способности, трябва да открием, че въображението е много важна връзка с едно измерение на живота, което е напълно реално. Чрез въображението ние възприемаме онова, което иначе остава невидимо и което Кейси нарича „незрими сили” на творението. Въображението е проводник не само на свръхсетивна чувствителност, но и на вдъхновение и досег до видения.

За да разберете, че то е нещо реално, ще са нужни много творчески усилия от ваша страна. Това, което Кейси разкрива за въображението, противоречи на обичайния начин, по който възприемаме разликата между реално и „само въображаемо”. Може да се наложи и допълнителен прочит на настоящата глава.

Момчето, което виждало истината

Когато Едгар Кейси бил малко момче, имал въображаеми другари в игрите, които му правели компания, докато си играел сред природата. Разбрал, че никой не вижда тези малки хора, с изключение на майка му и едно съседско момиче. Освен тези безплатни обитатели на цветя и потоци, младият Кейси веднъж срещнал и друг въображаем другар.

Според сюжета, залегнал в биографията на Томас Съгрю „Има една река”, по онова време Кейси бил на тринадесет години. За нея среща знаем, защото след това споделил за нея с майка си. Бил под навеса и четял Библията. В един момент вдигнал поглед мислейки, че майка му идва да го прибере. Когато заговорила обаче, мелодичният глас и крилете на гърба ѝ му подсказали, че това е непознато същество. Казала, че е дошло в отговор на неговите молитви и че ще изпълни най-съкровения му желания. Тъй като в момента го занимавали последователите на Христос той заявил, че иска да притежава способност да помага на хората, особено на болни деца. Събитията впоследствие доказали, че това негово желание било изпълнено.

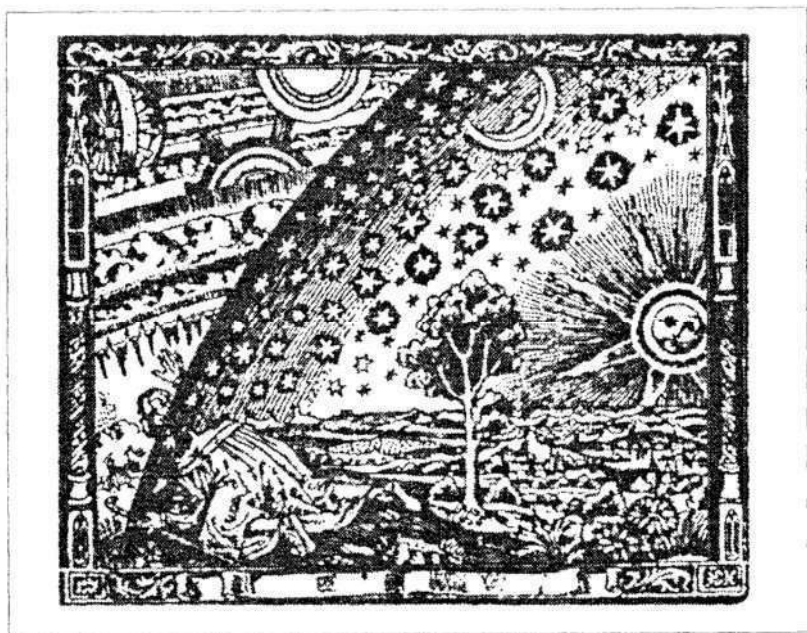
Макар обикновено да смятаме Кейси за трансконтактър, способността да вижда невидими за другите неща показва, че е имал духовни прозрения и в будно състояние. Силата на проводника да долавя видения излезе наяве през 1952 година, когато писателят метафизик Сирил Скот даде обществена разгласа на крайно необикновена книга. Съгласил се е да я публикува, но само при условие, че ще бъде издадена няколко години след смъртта му под заглавие „Момчето, което виждало истината”. Това, което това момче виждало в своето въображение, всъщност повтаряло много от нещата, които научаваме за учението на Кейси в настоящата книга.

Дневникът на момчето е пълен едновременно с нелепи и възвишени неща, поднесени с характерната за децата прямота. Виденията на Иисус са примесени с детински коментари за неща като бенки и събития от рода на пускане на газове в църква.

Без да съзнава, момчето имало духовни видения. Виждало гномове, които си играели по дърветата и го разсмивали. Плачело за смъртта на любим човек, застанал жив пред него. Самото то се чудело на този парадокс, но си го обяснявало с тъга, предвестник на скорошно сбогуване. Жалва-

ло се от възрастни, които го учили да не лъже, но самите те се ядосвали и отричали, когато виждало истината и давало гласност на скрити неща.

Момчето притежавало способност да вижда мислите на хората. Явявали му се като образи около самия човек. Известно време смятало това за нормална способност и че всеки човек има такива видения. Историята разказва за една жена, която им била на гости. Видяло над рамото ѝ странен на вид мъж и я попитало: „Защо този странен господин се е залепил за теб?“ Тя подскочила от удивление. Момчето ѝ го описало и когато споменало червения белег на бузата му, тя неволно възкликнала: „Ей, ама това е господин...“ и го погледнала с неумение. След няколко дни го разпитала по-подробно и тогава момчето установило, че не всеки има подобни видения. Разказало ѝ и за нейното минало, основано на образите, които виждало около нея.

Фигура 12. Картинното въображение.

Кейси държи да осъзнаем, че *мислите са реални неща*. Те са живи и въздействат на хората край нас. Мислите са един от елементите на невидимите сили и могат да бъдат видени чрез въображението. Всички сме свързани един с друг посредством подсъзнанието. Момчето – което със сигурност не е единствено с такава способност – е съзирало тази връзка със своето въображение. Неговото въображение е виждало истината.

Като дете било болнаво; наложило се да напусне училище и да му наемат частен учител. Момчето казало на учителя някои неща за миналото му и той се заинтригувал от неговите видения. Оттогава всеки път щом дойдел, детето му предавало какво казват духовете. Учителят записвал всичко, а после продължавали с урока за деня.

Няколко пъти момчето виждало Иисус застанал до долната табла на леглото му. Една вечер записало: „Очите му бяха толкова хубави, целите в златно, розово, синьо, зелено и жълто, като дъгата, която видях през прозореца един ден. Гледаше ме, сякаш искаше да ме утеши, защото бях прекарал ужасен ден... За трети път го виждам ,но ми се иска да идва по-често.”

В едно от своите посещения Иисус му обещал някой ден да дойде в присъствие на учителя, защото искал да каже някои неща, които учителят да му обясни. Първия път, когато тримата се срещнали Иисус обяснил, че всъщност не е Иисус, а учителя на момчето от много прераждания насам и се наричал *По-големия брат*. Преподавателят имал подготовка по източна философия и успял да обясни това на момчето. Детето отбелязало, че гласът на този духовен учител е осезаемо по-нежен от този на проповедника в църквата.

Веднъж, докато слушало музика, момчето сънувало много различен сън. Стоял в една пещера и за него се грижел някакъв слуга или ученик. Момчето пише как неговият

учител му обяснил, че това са спомени. В друг случай му се явил един ученик на По-големия брат и обяснил, че в момента спи в друга част на света, на хиляди мили оттам, и идва да го посети с астралното си тяло. Ученикът обяснил на момчето, че то също пътува насън и понякога се срещат.

Тълкуванията на Кейси описват точно същия вид общуване между хората по време на сън. Много от нашите сънища са действителни посещения при други хора.

Понякога момчето виждало починалия си дядо и той му давал полезни съвети. Попитало По-големия брат защо дядо му не знае, че се живее много пъти. По-големият брат отговорил: „Не си мисли че онези, които захвърлят смъртното си тяло, придобиват цялото знание. Ако отидеш в чужда страна и заживееш в някой град, това ще ти помогне ли да придобиеш знание и вяра за всички религии и философии на тази страна?“

Кейси често отбелязва, че хората не стават по-умни, когато умрат освен дето разбират, че има живот и след смъртта.

По-големият брат учел момчето и на много други неща. Предвид сложността на темите, те са забележителни със своята простота. Обяснението му за кармата е същото като призова да не осъждаш в учението на Кейси. По-големият брат казвал: „Обикновеният човек на Земята обичайно е ангажиран с делови отношения, социални контакти, семейни ангажименти и хиляди задължения и отговорности, от които не може да са отдели и които го обвързват с конкретно място. Може да си вземе едногодишен отпуск, но рано или късно ще трябва да се върне и отново да се занимава със служебни ангажименти, да плаща и събира дългове и изпълнява всички останали свои задължения. Веднъж поел всичките тези отговорности, той трябва да ги съблюдава, независимо дали му се нрави или не.“ Обяснил, че душата се завръща, за да придобива мъдрост, трупайки опит.

Момчето попитало кога на душата повече няма да ѝ се налага да се връща за нов живот. По-големият брат обяснил, че освен да плаща дълговете си и да не върши повече злини, човек трябва да се научи да прави *добрини заради самото добро* така, както един творец работи с любов върху своята творба, без да очаква някаква награда в замяна.

Казал на момчето това, което е казвал и Кейси – силните желания действат подобно на бумеранг; хвърляш ги напред във времето под форма на желания и те се връщат обратно при теб – но вече в реална форма. Обяснил, че неосъществените съкровени желани връщат човек на планетата, за да ги изпълни. Славата например сама по себе си не е лошо нещо, но пристрастяването към нея или онова, което наричаме зависимост, въздейства подобно на окови. Истинското щастие е скрито вътре в нас, казал той.

По-големият брат запознал момчето с друг учител на име Лама. Ученията на Лама също доста наподобяват това, което знаем от Кейси: „Каквато и светлина да се вижда през оцветеното стъкло, слънцето е едно... така е и с единственото Аз, което блещука през безбройните индивидуални Аз-ове – цветни прозорци, през които свети слънцето на Аз-а.”

Момчето пораснало и станало преуспял бизнесмен. Продължило да общува с По-големия брат до края на дните си. В послеслов към книгата редакторът отбелязва че хората, изследвали разказа на момчето твърдят, че По-големият брат, „въображаемият” учител на момчето, е говорел като истински духовен водач.

Най-важно все пак е, че момчето не е било проводник на мъдрост по време на транс, а в нормално състояние на съзнанието, и посредством своето картинно въображение е преживяло своите уроци като обикновен разговор с учител.

Как е възможно въображението да стане в такъв проводник на свръхсетивна чувствителност? Докато опитваме да

разгадаем този очевиден парадокс ще видим, че въображението е един от органите на възприятие, действително насроен на вълните на необятното. Този аспект на нашия ум сам е тясно свързан с невидимите сили на творението.

Творението в Божието въображение

За да разберем връзката между въображение и творчески сили, Кейси ни учи първо да помислим върху онова изречение в Библията което гласи, че сме сътворени по Божий образ и подобие. Възможен начини да разтълкуваме тази притча е, че приличаме на Бог. Според Кейси, това означава не физическа прилика, а че душите ни са реални модели на Бог. Една от главните наши Божествени функции е способността да творим чрез своето въображение.

Друго тълкувание на това да бъдем образ и подобие на Бог, е изворът на Сътворението. Кейси ни окуражава да помислим над това тълкувание. Умът на Бог поражда образи. Такива образи сме ние, нашите души. Можете ли да си го представите?

Настройте способностите на своето въображение и опитайте да си представите какво ли е да си плод на Божията креативност; плод, на който Бог е отредил свобода – свободна воля.

Би ви помогнало, ако размислите какво означава да имате нещо във въображението си. Представете си някакво животно, например куче, което стои пред вас. Дайте му свобода да прави каквото си иска. Не го контролирайте. Не е лесно да му дарите живот, без да го контролирате. Все пак опитайте. Това ще ви накара да уважавате още повече способността на Бог да твори.

Докато наблюдавате кучето в своите мисли, представете си как то знае, че е измислица – сътворено от вашето въображение. Опитайте да установите мислен контакт с него.

Може ли да ви усети? Може ли да осъзнае, че е рожба на вашето въображение? Как би могло да се случи всичко това, без да го насилвате, без да пренебрегвате свободната му воля?

За да стане още по-интересно, позволете му да съществува във вашето въображение през следващата седмица. Оставете го да върши каквото си иска. Вижте какво прави. Може би ще открие нещо интересно или ще ви предупреди за непредвидена опасност. Ако му дадете свободна воля да прави каквото поиска, вероятно ще стори нещо с което ще ви изненада, разширявайки обхвата на вашето съзнание. Дори и да не ви се вярва, според Кейси самите ние имаме подобно значение за Бог. Нашите умове и техният любопитен контакт със сетивния свят на материалното са своеобразен орган на Божието възприятие и себеопознаване.

На по-късен етап от своя живот Карл Юнг сънувал сън, предоставил му възможност да почувства какво е да си сътворен от Божието въображение. Разказва за това в своята автобиография „Спомени, сънища, размисли“. В него сън той влиза в един храм и там попада на медитиращ старец. Ненадейно осъзнава, че докато старецът медитира, във въображението му се появяват образи, и че сам той е един от тези образи.

Творческа сила на визуализацията

Думата „въображение“, както и думата „мечта“, се използват по няколко различни начина. Освен област на външни опитности, нови мисли или усещане за царството на възможностите, понятието означава и изобретяване, сътворяване. Когато доктор Мартин Лутър Кинг младши възкликва: „Имам една мечта!“ той има предвид, че си я е представил съвсем ясно и се чувства задължен да спомогне за претворяването ѝ в материален план.

Хората с такова въображение не са празни фантазьори, а активни проповедници на своята визия. Новаторските им образи оживяват в нови продукти и услуги, революционни теории и обществени структури. Къде щяхме да бъдем днес без активното въображение на Томас Джеферсън, братя Райт, Томас Едисон, Айнщайн, Ганди и много други? Макар, че активното човешко въображение често смущава обществения ред и социалното статукво, то е мощен фактор, преобразяващ света.

Без въображение човешкият род е изгубен. Когато се изправим пред непреодолими национални и световни проблеми, се уповаваме на лидери с далновидност не само да намерят панацея, но и да ни ръководят в прилагането на превратни решения. В сферата на личния живот използваме своето въображение по не по-малко съдбовен начин.

Вече разгледахме способността на съзнанието да твори реалност. В [четвърта глава](#) научихме, че „умът е строителят“ и че каквото мислим, такива ставаме. Със своята моделираща способност, умът става проводник на духовна енергия, и ѝ придава материално изражение. Понякога Кейси използва фразата „силите на въображението“ като начин да представи процеса на моделиране в ума. Ако се вгледаме в обстоятелствата от настоящия си живот ще забележим, че много от тях преди това са били в нашето въображение.

Актът на визуализация – когато *храним* продукта на въображението в своето съзнание и *действаме* така, сякаш той действително ще се материализира – канализира силите на въображението и ги поощрява да творят в материален план. Докато бленува, въображението търси нови, творчески начини за изява. Чрез мисловни образи на визуализация въображението функционира в роля на проводник за тяхно фактическо осъществяване.

През годините, откакто Кейси ни разкри споменатата възможност, социолозите съумяха да потвърдят, че предс-

тавата на човек за самия него предопределя неговото поведение, а очакванията формират резултатите от вложените усилия. Медитацията вече доказва, че наистина можем да използваме мисловни картини, за да контролираме функциите на своето тяло. Експерименти показаха, че силата на картинното въображение достига всяка клетка!

В какво се състои активната сила на родения във въображението образ? Кейси разкрива, че въображението е език на подсъзнанието, на онази част от ума, която управлява тялото и преобладаваща част от действията ни. Възникването на образи е по-скоро експериментиране с модели, отколкото линейна, логична мисъл. Образите – почувствани, видени или изникнали в мисълта – упражняват въздействие с холистичния модел на заложеното в тях. Логическата мисъл притежава свойството да рафинира и изостря нашето съзнание. Образите ни вълнуват; моделите им ни въздействат по редица начини.

Опитайте непример и заповядайте на устата си да се навлажни. Повтаряйте ѝ многократно: „Отделяй слюнка!“ Сами виждате, че не постигате нищо. Сега опитайте, като използвате образ. Представете си, че държите в ръка лимон и го стискате. По кората му избиват капчици сок. Поднесете го към устата си и засмучете сока. Ако успеете да си го представите, ще разберете какво имам предвид. Устата ви незабавно се налива! Една-единствена мисъл кара образа да докосне и въздейства на цялото ви същество.

Днес всеки учител по „постигане на успех“ величае силата на позитивното мислене. Уважавани корпоративни консултанти, като доктор Чарлз Гарфийлд – автор на „Най-добрите: нови герои на американския бизнес“, - повтарят мантрата на Кейси: установяваме идеал, извикваме във въображението си визуализация на целта, и накрая действваме така, сякаш всичко е вече реалност. Въображението ражда реалности.

Момчето, което виждало истината, можело да предсказва бъдещето на хората само като наблюдавало формите и фигурите, кръжащи около главите им. Виждало техните мисловни форми, етерни модели на въображаеми сцени, които творели бъдещето на човека. Именно в това царство на етерни сили, въображението е проводник на творчество.

Етерна област на силите на въображението

„Нищо не притежава мощта на една идея, чието време е дошло.” „Мислите са реалности.” „Въображението е реалност.” Тези твърдения преобръщат света с главата надолу. Предполагат, че сферата на съзнанието е по-реална от материалната действителност. Съгласно тезата на Кейси за света – което схващане споделят повечето духовни традиции, - материалният свят е мимолетна сянка, ефект, краен продукт на моделираната от ума проекция на духовната енергия. Спомнете си постановката на Кейси за творение чрез проводник: „Духът е животът, умът – строителят, физическото – резултатът.”

В [четвърта глава](#) разбрахме как Кейси, Платон, Карл Юнг и Рупърт Шелдрейк, всеки с различна терминология, описват четвъртото измерение – царство на ума – като „безбрежно” и управляващо видимата реалност, или материалния свят. Моделите в ума – образи – оказват формиращо въздействие над енергията, при което тя застива във физически форми. Процесът, по който моделът кондензира идея в мозъка на съзнателния ум е същият, който трансформира идея във физически природни проявления. Кейси нарича това въздействие, тази моделираща сила „етерна” или „сила на въображение-то”. Като израз на същите моделиращи въздействия, въображението е в състояние да *види* тези незрими сили. Както пояснява Кейси, възприема-

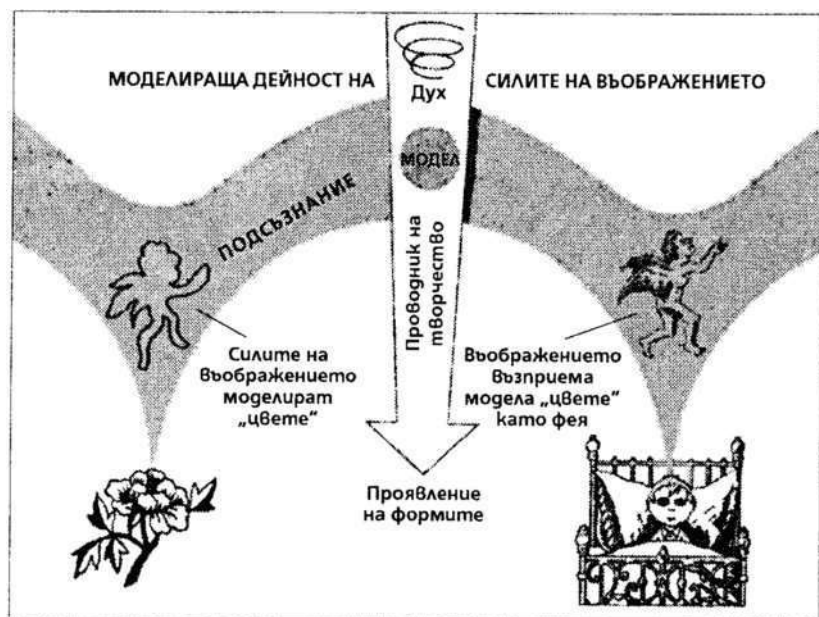
щият и възприетото произтичат от един и същи източник: въображението!

Такава връзка между въображаемо *виждане* и въображаемо *сътворяване* присъства и в ендокринната система на тялото. В [пета глава](#) видяхме как тези жлези управляват трансформационния мост между ум и физическо тяло, между енергия като дух и енергия като материално изражение. Ние действително преживяваме тази трансформация, отбелязва Кейси, чрез нашите *чувства*. Чувствата приемат информация не само от сетивата, но и от духа. Кейси отбелязва и че образи изникват във въображението най-напред чрез чувствата. Ако считате, че имате слабо картинно въображение, най-напред започнете да забелязвате чувствата си! Спомнете си и твърдението на Кейси от [пета глава](#), че съществува връзка между дейността на чувствителната към светлина епифизна жлеза и лайдинговите жлези. Присъствието на хормонална зависимост отразява връзката между третото око на въображението и репродуктивното творчество на проявлението. Периодите на повишено картинно въображение съвпадат с периоди на силно изяви на творчески наклонности.

Вече можем да си обясним как момчето, което виждало истината, използвало паранормалната чувствителност на въображението си, за да вижда неща от етерната сфера. *Фигури 13 и 14* са диаграми на духовната, умствена и физическа области и техните нива – свръхсъзнателно, подсъзнателно и съзнателно.

На *фигура 13* е представено как момчето вижда гномове и феи. Тези същества са изява на силите на въображението на етерно ниво, които моделират формите в природата. Областта на тези сили е подсъзнателният ум. Подсъзнателният ум на растителния свят се свързва с подсъзнателния ум на момчето. То вижда през проводника на подсъзнанието как силите на въображението оформят растенията. Негово-

то въображение е представено с гномове – персонализация, моделирана от силите на въображението.

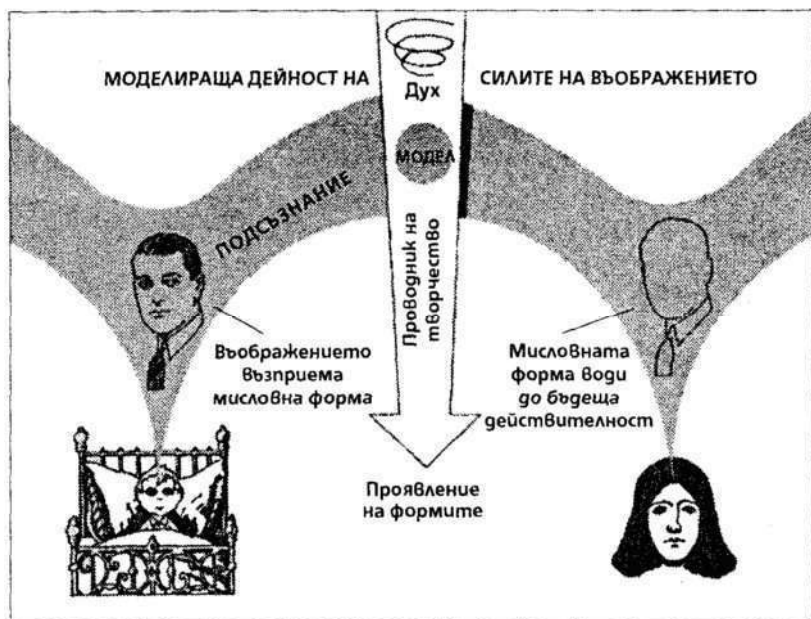

Фигура 13. Момчето, което виждало истината, съзира фея в цветята.

На *фигура 14* е показано как момчето вижда мисловните форми „лепнати“ за гостенката. Тези мисловни форми са етерни модели на силите на въображението в подсъзнанието на гостенката. Те ще се проявят и във физическия ѝ живот – в събития, които скоро ще се случат. Момчето вижда тези мисловни форми през проводника на подсъзнанието във въображението си и е в състояние да предскаже бъдещето на жената.

Ако въображението вижда етерните форми, какво тогава виждат очите? Въображението не е алтернатива на физическото зрение. В действителност, то е духовната, интуитивна основа, възприемателният и формиращ фон на зри-

телната способност на очите. Нив виждаме с окоето на ума, а не с очните си ябълки. Не можем да видим онова, което не сме в състояние първо да се представим. Въображението е по-фундаментално, отколкото зрението. Очите ни просто прибавят физически подробности към онова, което въображението е вече доловило чрез интуицията.

Фигура 14. Момчето, което виждало истината, съзира мъж в бъдещето на жената.

Сетивните илюзии са добър начин да разберем как умът влияе повече от очите върху онова, което виждаме. На примера, показан на *фигура 15* това, което си представяме че виждаме, ще определи модела на набраната информация, който очите ни ще проследят, възприемайки линиите. Над кой силует ще се съсредоточат зависи от това дали сме моделирали търсенето на информация с нагласа, че наблюда-

даваме млада дама или сбръчкана старица. Коя си мислите, че наблюдавате?

Фигура 15. Коя жена смятате, че виждате?

Илюзията, разработена от професор Е.Г. Боринг от Харвардски университет, е един от многото примери, които психолозите използват за да демонстрират, че възприятието е творчески акт. Именно това удивително сходство на възприятие и творчество има предвид Кейси заявявайки, че един и същи източник поражда проявите и ги преживява. Ето защо думата „въображаем” означава нещо, свърза-

но и с възприятията, и с творчеството. Възприемането и сътворяването на реалността са кръвни братя!

Наясно съм, че ви е трудно да го проумеете. В края на следващата глава обаче ще разберете защо си е струвало да се мъчите да схванете озадачаващата връзка между възприятия и творчество. Както ще видим, именно тя обяснява многото общи неща между човек, който е действително проводник на духа и онзи, който просто се преструва. Когато се държим така, сякаш нещо е истина, го превръщаме в реалност!

Вдъхновено въображение

Понякога, когато дадете воля на въображението си, то придобива вдъхновени или паранормални наклонности. Струва ви се, че „просто си измисляте“ но понякога се оказва, че то е следвало модели, надхвърлящи личния ви запас от знания. Творческата способност на въображението може да се влияе от духовни въздействия. Независимо дали го възприемате като вдъхновено или паранормално, във всеки от случаите то може би е проводник на модели, надхвърлящи пределите на собствения ваш опит. Както изтъква Кейси, творчеството, медиумските способности и вдъхновението имат единен източник – душата.

Когато лежите под някое дърво и бленувате, вие смятате мислите, които се въртят в главата ви за ваши. Въображението сътворява образи и истории на база отминали преживявания, надежди и страхове за предстоящи събития. Това си е ваш личен свят, нали? Не точно. Докато бленувате, вашите илюзии може да са израз на нечие свръхсетивно влияние. Модели на чужди мисли и чувства може да оформят вашите мечти. Изследователите на ЕСВ са открили, че мислите на един човек могат да окажат подсъзнателно влияние върху мечтите на други хора, без мечтаещият дори да подозира! Подсъзнанията са свързани помежду си.

Понякога свръхсъзнателният ум упражнява вдъхновяващо, духовно влияние върху въображението. Веднъж подготвих палатката за церемония по предизвикване на сънища, с каквато се запознахме в [трета глава](#). Внезапно ми хрумна, че съм натоварен да построя храм. Разполагах само с един прост плат, с който да придам облик на светилище, което хората да превърнат в съкровено свещено място. Как биха възприемали палатката като свещено място, ако не използвах някакъв ритуал при разпъването ѝ? Нямах идея как ще се справя, но трябваше да измисля нещо.

Реших, че единствен начин е да медитирам, настройвайки се на идеала за *свещен храм*. След като приключих с медитацията, започнах да правя нещо, наподобяващо вдъхновено писане. Работех така, сякаш интуитивните ми реакции бяха действия на опитен свещенослужител и си поставих за задача да се превърна в проводник на ритуал по издигане на свещена палатка. Не знаех какво точно правя, но не би-ваше да се вживявам прекалено. Позволих си да импровизирам, следвайки своето въображение. От неповторимите сънища, които хората сънуваха в палатката нея нощ разбрах, че ритуалът ми действително е бил вдъхновен от архетипния идеал за храма, чийто проводник се бях надявал да стана.

Няколко години по-късно открих и други потвърждения за духовното измерение на това, което бях сторил. Докато разучавах индианските ритуали за построяване на светилища открих, че неволно съм спазил голяма част от тях. В много насоки инстинктивно бях следвал архетипния модел на поведение, свързан с осветяване и пречистване на ритуални места. Въображението ми наистина се бе оказало проводник на моделите в универсалния ум. Играейки и изпълнявайки роля в медитативно състояние на съзнанието, моето въображение бе станало проводник на нещо свръх собствените мои знания.

Стимулиране на въображението чрез преструване

Вероятно мнозина от вас се безпокоят, че няма да станат проводник на въображението си, понеже не умеят да си представят. Притеснението е естествено, но неоснователно. Всички си представяме разни неща. Не бихме могли да виждаме без мисловни образи. Това, което повечето хора имат предвид когато казват, че не умеят да си представят е, че образите не са толкова ясни колкото това, което виждат с очите си. Решението е лесно, стига да искате да го приемете: просто се преструвайте!

Ето как. Вместо да се опитвате да си *представите*, че ръката ви е потопена в топла вода например, *престорете* се, че ръката ви е потопена в топла вода. Без да бързате, сложете ръка на масата или на облегалката на стола. След това се *престорете*, че е потопена в съд с топла вода. Какво е усещането?

Ако през това време изследвате сами какво се случва и какви умствени процеси изпълнявате, вероятно ще потвърдите за себе си онова, което сега ще обясня. Може би не усещате преструвката като съвсем истинско преживяване. Ако е така, кое ви отвлича вниманието та да ви се струва, че играта ви не изглежда съвсем реална?

Децата постоянно се преструват. Те не си занимават ума с това колко ясна е тяхната преструвка, дали се извършва чрез мисли или образи и дори дали се разминава с реалността. Тъй като са твърде заети с играта в своя въображаем свят, за да забелязват такива неща, тя става реална.

Възможно ли е да не си позволявате да бъдете погълнати от играта и някоя част от вас да е останала резервирана? Ако отделяте много внимание дали играта ви е такава каквато смятате, че трябва да бъде, или как я преживявате във външната реалност, тогава не можете да очаквате кой знае какви резултати.

Поучете се от децата и си спомнете тайната на творческите способности, която обсъдихме в предната глава. Не се съсредоточавайте толкова върху продукта, наслаждавайте се на процеса. Позволете си да бъдете погълнати от играта и проводникът на въображението ви ще придобие повече яснота и жизненост.

Не е необходимо да сте професионален разобличител на паранормалните явления, за да се засмеете на това, което ви предлагам. Почти чувам саркастичната забележка на някой скептик: „Първо казвате, че въображението е едно и също с реалността. После пък, че ако човек не може да си представи реалността, която иска просто да се преструва, че си я представя!”

Не бих могъл да очаквам от един материалист да приеме властта на ума над физическата реалност. И все пак в тази критика има нещо, което трябва да бъде изследвано. То е въпросът как бихме могли да различим въображението, което служи на изпълняването на желания и въображението като свръхсетивен проводник на вдъхновение? Чрез ролята на идеалите, с които да призовем въображението в служба на истината, а не на нашите желания.

Изпълняване на роли

Ето нещо, което всички сме разигравали: представете си как молите началника си за повишение или приятел за услуга. Този вид въображаема ситуация е често срещана. Когато си представяте това, как карате другия човек в играта да действа? Там ние играем ролите на всички, които участват. Изпълнявайки дадена роля, ние влизаме в характера на другия човек чрез светото въображение. Отстъпваме настрана и ставаме проводник на друга личност.

Ролите сами по себе си са нещото, което възприемаме естествено. Играем роля на приятел, работник, съпруга или родител. Когато я изпълняваме, ние се превръщаме в про-

водник на конкретни отношения. Играем характера, отреден на дадената ролята. Понякога ролята изцяло ни завладява. Сигурно познавате някой учител, който се отнася с всички като с ученици или адвокат, третиращ всяка ситуация като съдебен диспут.

Други роли пък ни позволяват да изразим страни, които дори не сме подозирали, че притежаваме. Случвало ли ви се е някога да сложите костюм за деня на Все светии и да се почувствате завладян от духа на вашия герой? А да сте имали възможност да облечете костюм на Дядо Коледа и да откриете колко добър можете да бъдете с децата? В „Чудото на тридесет и четвърта улица“ мъжът, който твърдеше, че е Дядо Коледа беше толкова убедителен в ролята си, че наистина изразяваше коледния дух! Актьорите откриват, че понякога играят роли, особено вдъхновяващи както за тях самите, така и за публиката. Нещо, започнало като преструвка и актьорска игра, се е превърнало в проводник на определено качество на духа. Въображението е станало реалност.

Роля на висшето Аз

Ролите могат да се използват като средство за влизане в някои състояния на съзнанието. Какво ли е да играеш ролята на висшето си Аз? Формулата на Кейси за това е да се настроим на идеала си, да отстъпим настрана и да му позволим да се изрази. Представете си какво ли е да играете ролята на някоя личност, олицетворяваща идеалите на вашето висше Аз.

Ритуалните маски и костюми при туземните народи от всички краища на света свидетелстват за силата на ролите като проводник на духа на висшите ни ценности. Когато си сложим маска, ние крием своето лице. Тя ни позволява да отстъпим настрана, забравяйки собствената си личност. Обличайки костюм, се настройваме в духа на ролята. Все

едно, че сме влезли в самия идеал и сме станали едно с него.

В своите ритуали туземците понякога танцуват, облечени в кожи на животни. Те вярват, че духът на животното се спуска и завладява тялото им. Казват, че в такъв момент той яхва танцуващия. Думата тук има двояк смисъл – сексуален, в смисъл на сливане на енергиите, и контактърски, тоест тялото на човека се е превърнало в превозно средство за духа. И двете значения показват, че същността на контактуване с духа на ролята е човекът да стане *едно* с нея. Това е същият принцип, на който обърнахме внимание при разглеждане на интуицията. Ефектът е пак така добър и когато използваме въображението си като проводник.

В церемонията по предизвикване на сънища, описана в [пета глава](#), аз помолвах сънуващите да изработят маски на висшето си Аз. Когато ги слагаха, те се настройваха в духа на идеала, олицетворяващ духа на висшето им Аз, и го изиграваха. Това се оказа доста вдъхновяваща форма на провеждане.

Ролята на висшето Аз вдъхновява много повече свръхсъзнателното мислене, отколкото обичайния за личността мисловен процес. Когато обслужва някакъв идеал, въображението се превръща в проводник на вдъхновение.

Контактърите, които питат своите духовни водачи дали наистина са духове или да продукт на човешкото въображение, често получават отговор че това е без значение. Двете алтернативи, обяснява духовният водач, са равностойни.

Кейси отстоява, че когато човек се настрои към определено разположение на ума, той черпи от подсъзнанието и свръхсъзнанието съответна информация. Дали ще станете проводник на своите желания или на вдъхновение, зависи от това дали умствената ви нагласа респондира на идеал или просто на желание. Изпълняване ролята на висшето Аз е идеална нагласа на ума и правилна форма на провеждане.

**Как да станем проводник
на визуални напътствия
от висшето Аз**

Какво предполагате е ставало, когато Кейси е изпадал в медиумски транс? В два от случаите той описва опитностите се при навлизане в това особено състояние на съзнанието. Описанието съдържа двата типа символи от церемонията за предизвикване на сънища. Той разказваше, че е видял как отива на едно специално място, Залата на записите Акаша. Там срещнал един старец, който му подал книга с нужната информация за човека, търсещ тълкуване.

В едно от своите тълкувания, той описва това специално място така:

Стените са от яспис, таваните са от берил, вратите са от берил, подовите са от чисто злато, светлината е Агнецът. Формата не е нито квадратна, нито перпендикулярна... Тук има много за онези, които искат да знаят тайните на влиянията, управляващи действията на човека на Земята.

5756-12

Очевидно, това е било изключително красиво място. В контраст с красивото описание на Залата на летописите, Кейси не казва нищо за човека донесъл му записите, освен че го нарича „старец“. Можем да предположим, че старецът е един от символите на Кейси за висшето му Аз. Макар и в транс, той описва пътуването като извисяване на съзнанието – съзнателната му личност го е преживяла като символично пътуване до специалното място, където може да се срещне с почитания свой благодетел – Пазителя на летописите.

Подобно изключително стойностно въображаемо пътуване не е нещо уникално. Момчето, което виждало истината, също е преживявало подобни неща в своите видения. И вие можете да се научите как да получавате напътствия по време на вдъхновяващи състояния на блян.

Всеки е участвал във въображаем разговор с приятел, съпруг/-а или свой началник. Защо да не проведете един и с някой вдъхновяващ учител? Когато разглеждахме вдъхновеното писане, обсъдихме задаването на въпроси и получаване на отговори от висшето Аз. Същото можете да сторите и докато бленувате.

Измислете някое специално място, където бихте искали да се срещнете с висшето си Аз. Представете си, че сте на него място и ще доловите настроението, свързано с вашия идеал. Докато сте там и се наслаждавате на чудните вибрации, представете си че виждате как към вас се приближава висшето ви Аз. Доловете неговите качества и почувствайте какво е усещането от неговото присъствие. Излейте сърцето си пред него; кажете всичко, което ви е на ума. После просто изслушайте отговора.

Ако практикувате този метод редовно скоро ще откриете, че въображението ви е осигурило доста удобен проводник за напътствия. Можете да експериментирате безброй варианти на този основен подход. Отличен източник за техники

на въображението е книгата на доктор Майк Самюел „Виждане с окото на ума”.

Ще засилите процеса, ако пуснете подходяща за бляна ви музика. Както вече научихме, музиката може да създаде мост, свързващ необятността на въображението и свръхсъзнателния ум. За да се запознаете по-отблизо с използването на музика като стимул за въображението, прочетете „Пътища на вътрешния космос” на музикалния терапевт Карол Буш. В нея тя описва какво се случва, когато добавим музика към бляновете си, и са предложени някои музикални парчета, които предизвикват определени настроения. Нима има нещо по-естествено от това да се отпуснем на канапето, заслушани в любимата симфония, потъвайки в освежителен блян?

Научете се да вярвате на своето въображение. Ако не държите толкова изкъсо въображаемото си куче, ще откриете – като момчето, което виждало истината – че въображението е проводник на чудни съвети и напътствия.

Медитацията ви учи как да станете проводник на духа, на вдъхновение. С помощта на вдъхновено писане ще се научите как да изразявате себе си в медитативно състояние на ума. Заниманията с изкуства, особено с музика, ще ви предразположат още повече към свръхсъзнателната сфера. Въображението ни е средство, което не познава граници. За да засилите контактърските си преживявания, може да опитате със самохипноза, потапяйки се изцяло в идеално за целта състояние на съзнанието. Предстои да навлезем в областта на трансконтактърството и ще бъдете добре подготвени за този следващ етап от голямото приключение контактуване с висшето Аз.

Трета част

**ПОТОПЯВАНЕ
В
ТРАНСКОНТАКТЬОРСТВОТО**

Девета глава
КОЙ Е ТАМ?
РАЗПОЗНАВАНЕ НА ДУХА,
КОЙТО ГОВОРИ

„Промените в измеренията [на човека при смъртта] не променят онова, което на Земята е известно като желание. Ако желанието е в такава посока, че може да има асоциация, помощ или търсене на такава асоциация, тогава единствено средството, каналът, начинът, пътят са необходими, за да се осъществи връзката.“

Едгар Кейси, 5756-8

„Всеки, който търси, може да говори, ако душата или Дейността на душата го позволяват или ако желанието на човеците, които търсят това, им заповядва да търсят утвърден проводник.“

Едгар Кейси, 507-1

*„У човека се пробужда една сила, едно влияние. **Не ѝ позволявайте** да бъде направлявана от същество, което се провъзгласява за **водач**. Защо ли? Защото, както вече посочихме, човешките способности – и развитието на душата – са такива, че призоваването на Необятното е много по-велико, много по-удовлетворяващо, много по-стойностно в опита на човека, отколкото да бъде направляван или воден само от някакво си същество извън него, което – **също както** и самият човек – е в състояние на преход **или** развитие.“*

Едгар Кейси, 338-2

В СВОЯТА КНИГА „ТРАНСОВЕ“, журналистът Стюърт Уейвъл разказва как пътувал до Малайзия, за да наблюдава трансови танци на семаите. Шаманът на племето започвал танца с бавни, полюшващи се движения и напяване. Жените удряли по земята с бамбукови пръчки или почуквали

гонгове в ритъм. Скоро след това мъжете запявали с шама-на и един по един ставали да танцуват.

Жените забързвали ритъма и музиката обземала мъжете един по един. Жените биели все по-лудо и скоро мъжете изпадали в транс. Размахвали ръце и се въртели. Когато някой паднел на земята, жените избухвали в смях.

След това някои от мъжете започвали да говорят с чужди гласове. Това предизвиквало още по-бурен смях у жените. Уейвъл научил, че изпадналите в транс мъже напускали телата си и се издигали в небето, за да летят заедно с птиците. Духовете на мъртвите използвали възможността, за да влязат в телата им и да споделят мисли с тълпата.

Зажаднали някой да ги чуе, духовете имали много неща за казване на нетърпеливата публика. Обикновено укорявали членове на племето за техни простъпки. Живите не могли да скрият нищо от тях. Духовете изкарвали най-всепозволен флиртове и разни клюки. Жените се смеели от сърце. Намирали думите на духовете за смешни и страшно забавни. За тях това било нещо като „Събота вечер на живо“ в семейски вариант.

Очевидно, семаите не възприемат духовете твърде насериозно. Тъкмо обратно, според тях те са пакостливи и не си струва да им се вярва. На мнение са, че духовете могат да отклонят човека или да го увлекат в опасни начинания. Когато Уейвъл ги попитал защо духовете се държат така, получил доста интересен отговор. Семаите смятали че това е така, защото мъртвите духове завиждат на хората, че са живи!

Ритуали на туземци от всички краища на света показват, че човечеството открай време контактува под една или друга форма с духове, каквото и значение да влагаме в тази дума. Ироничното становище на семаите е белег на здрав разум, основан на многовековен опит.

Съвременният човек не се отнася така небрежно към контакти с духове. За нас те са странна форма на окултна ре-

алност или може би измама. Според националните допитвания обаче по-голяма част от американците вярват в съществуването на някаква форма на живот след смъртта. И невероятно много хора са преживявали неща, които са усеждали като контакт с мъртвите. Все пак това, че не разбираме нематериалния свят, възпрепятства разумно осъзнаване на общуването с духове.

Известни контактьори стават гласове на странни същества. Том Макферсън на Кевин Райърсън твърди, че е дух на джебчия от времето на Шекспир. Рамта на Дж. З. Найт заявява, че 25 000-годишен воин. Лазарис на Джек Пърсел обяснява, че е просто дух, който никога не е живял във физическо тяло. Емануел на Пат Родергаст настоява, че е част от всички нас. Разнообразните възможности ни обкръжават.

Кой говори чрез трансконтактъора? Какви посетители бихме могли да привлечем, ако решим да направим опит в трансконтактъорството? Както предстои да видим, не всички духове са такива, за каквито се представят.

История на спиритизма

Сър Артър Конан Дойл, бащата на Шерлок Холмс, е автор и на книга за появата на духове в съвременния свят. След прочит на двутомната му творба „История на спиритизма” човек остава с впечатление, че контактьорската мания от 80-те просто повтаря събитията от 1850 г. в Америка.

Спиритизмът води своето начало от 31 март 1848 година. В дома на семейство Фокс в Хайдсвил, Ню Йорк, от няколко седмици се разнасяли тайнствени почуквания. Точно нея вечер, отегчена от тези звуци, Кейт Фокс, най-малкото дете в семейството, щракнала с пръсти. Отговорът бил еднократно почукване. Щракнала два пъти; отвърнали ѝ две почуквания. Колкото пъти и да щракнала, почукванията отвърждали като ехо.

Конан Дийл пише, че когато бил изобретен телефонът или прокаран трансатлантическият кабел, първо се предавали съвсем прозаични съобщения, но скоро общуването по тези проводници станало далеч по-изтънчено. Същото е в сила и във връзка със спиритизма.

Забелязвайки откритието на дъщеря си, госпожа Фокс измислила код с почуквания – едно за „да” и две за „не”. Разrazil се диалог. Скоро съседите, а после и целият град, заприиждали в дома им и заразпитват почукващото същество. Някой ги подучил да използват морзовата азбука и комуникацията се подобрила. Почукващото същество пояснило, че е душата на убит човек, издало името на убиеца и пояснило, че е погребано в мазето. На следващия ден разкопали мазето и намерили човешки кости.

За две години новата религия – спиритизмът – се сдобила с множество верни привърженици. Бумът в технологиите проправил път на нови средства за контактуване с царството на безплътното. Кодираните почуквания отстъпили мястото на рупори, по които да звучат гласовете на духовете, а след това хората се научили как да предоставят собствени те си ларинкси като проводници. Думата „медиум” – човек, чрез който духове на мъртви общуват с живите – станала всеобщо използвана.

Именно публичността допринесла за бързо развитие на новата религия. Когато вестта за почукванията в къщата на семейство Фокс обиколила света, подобни явления започнали да се проявяват къде ли не. Стотици хора започнали да се представят като медиуми. Бележити личности, обществени лидери и публични фигури разказвали за разговори с мъртвите и придавали все по-голяма правдоподобност на новата религия. Новоизлюпени спиритисти твърдели, че явленията са осезаемо доказателство за съществуването на живот след смъртта, че изразяват действителната същност на нашия живот и подпомагат хората да проумеят своето настояще. Църковни групи и научни

организации обединявали усилия с цел да подиграват и изобличават явлението. Широката гласност в пресата увеличила популярността му, но не спомогнала то да бъде разбрано.

Парапсихологията изпитва духовете

В написаната си през 1926 година книга Конан Дойл отбелязва, че седемдесетте години от началото на спиритизма са допринесли с твърде малко за неговото разбиране. От сблъсъка със загадката за общуване с духове обаче се е зародила парапсихологията – научно изследване на паранормалните явления. За шестдесетте години след книгите за Холмс, тази наука разви доста по-изкусни начини за изследване на медиумите, но и определи, че тези изследвания никога не ще съумеят да докажат или оборят съществуването на живот след смъртта, а само демонстрират убедително телепатичните способности на духовните водачи на медиумите.

Айлийн Гарет например е била изключително уважаван медиум. Автор на няколко книги по темата, сред които „Много гласове: автобиография на един медиум“, тя основава и Фондация по парапсихология с цел да подпомогне научните изследвания в нея насока. Бележитият парапсихолог Дж. Гайдът Прат описва един експеримент с паранормалните способности на госпожа Гарет в книгата си „Царство на свръхестественото: кое можете да повярвате“.

Докато госпожа Гарет била в транс, учените дали на нейния духовен наставник Увани дванадесет имена на различни хора, непознати на никой от присъстващите, и изискали подробна информация за всеки от тях. Разрязали копията със записаните данни и съставили няколкостотин отделни изречения. Разбъркали ги добре и направили въп-

росник „вярно/невярно“. Всичките дванадесет души огледали въпросника и посочили за всяко изречение дали е вярно или не за тях. Резултатите показали, че хората много по-често са определяли като верни онези твърдения, които Увани е направил за тях, отколкото за други участници. Шансовете за получаване на такъв резултат били оценени на „един милион и седемстотин хиляди към едно“. Експериментът доказал, че госпожа Гарет и гласът на Увани притежават ЕСВ способност, но не показват доколко Увани е наистина този, за който се представя – дух на починал човек.

Медиум ли е бил Едгар Кейси?

Трансконтактърството на Едгар Кейси на пръв поглед доста наподобява медиумство. Той изпадал в специфично състояние на съзнанието и давал информация за живота след смъртта и сведения за мъртвите. Изглеждало, че сякаш разговаря с духове.

Хората, седнали до него, обичайно схваща неговата страна от разговора, но не можели да доловят реакцията на самите духове. В един случай например, в протокола са записани следните думи на Кейси: „Недейте да говорите вкупом... Значи всички сте тук, а? И чичо Портър ли? О, той вече е *израснал*, а?... Аха. Добре... Да, още играя бейзбол... Разбира се! Да, госпожо!...”

По време на много от неговите тълкувания, той отбелязвал присъствието на някое същество. Понякога предавал информация на някой от присъстващите: „Майка ти поръча да ти кажа, че е добре.”

Следователно, в много случаи Кейси е бил в контакт с душите на мъртвите и е водил с тях нормален разговор. В други обаче е изпълнявал роля на медиум в традиционния смисъл на думата – духът е говорел с устата му и се е обръщал директно към аудиторията.

В поне седемдесет и пет случая, Кейси е действал като медиум. Протоколите на много от тях са включени в „Свърхестествено съзнание”, том 9 от „Тълкувания на Едгар Кейси”, под заглавие „Общуване с духове”.

Майката на Кейси например от време на време идвала и говорела на съпругата му, наричайки я „сестро”. Старият лекар на Кейси от Хопкинсвил понякога се появявал, за да дава съвети на сина на Кейси, Хю Лин, и накрая се представял с думите: „Тук е Хил”. Вече починал сътрудник на Кейси се явил в едно от тълкуванията за неговата съпруга и коментирал надълго и нашироко своите перипетии след смъртта. Насърчил жена си да идва при Кейси за съвети, наричайки го „твоят приятел, моят приятел”. На едно тълкувание за някакъв делови проект, се появили три различни същества и всяко дало информация, представяйки се по име.

Освен душите на роднини и познати на присъстващите, чрез Кейси говорили и същества от далечното минало. В един случай, когато присъстващите помолили източника да се представи, отговорът бил: „Зораин, ученик на Зороастър*.” В друго тълкувание отговорът бил: „Йосиф... Аз, Йосиф, ще ви съветвам”, имайки предвид съпруга на Мария, майката на Иисус.

При всички тези случаи, които по всичко приличат на обикновени медиумски сеанси, множество фактори ги различават от обичайния стил в тълкуванията на Кейси. В последния пример, когато се представя, предполагаемият Йосиф използва думата „аз”. Кейси никога не е употребявал в тълкуванията си местоимение „аз” или „мен”, освен когато е цитирал друго същество. Винаги е казвал „ние се свързахме”, „ние смятаме” или „по тези проводници”. В множество случаи източникът се обръщал към някой от присъстващите лично или фамилиарно за разлика от нор-

* Зороастър (660-583 г. пр. н.е.) – пророк от древна Персия. – Б. пр.

малния начин, по който Кейси говорел на търсещия тълкувание. Друг път тонът на гласа или усещането за присъствието на говорещото лице по нищо не приличали на характерните за Кейси. При едно тълкувание например, Гладис Дейвис Търнър, дългогодишната стенографка на Кейси, чула мъртвия си брат да се обръща директно към нея. Доверила на своя приятелка как просто знаела, че е той.

Подобна интуитивна реакция на присъстващите понякога е била драматичен показател за дълбочината на събитието, независимо как би го изтълкувал някой в наши дни. Може би най-ярък случай е появяването на характерна индивидуалност, представила се като Архангел Михаил.

Съгласно протокола, Михаил прекъснал едно тълкувание с гръмовен глас, от който прозорците задрънчали: „Сведете глави, аз съм Михаил, господарят на Пътя!“ После започнал да насърчава и укорява присъстващите в зависимост от работата им. Присъстващите реагирали със слисано мълчание, сълзи и чувство за духовно извисяване. Такива случаи били възприемани като откровение, като контакт с божествено присъствие. По-подробни разкази на свидетели, представени от професионален психолог ще намерите в книгата на братя Хармън „Ненавременен пророк: животът на Едгар Кейси“.

Всички тези примери ясно показват, че понякога Кейси наистина е играел роля на медиум и е бил проводник на удивително разнообразни същества. Този род сеанси обаче е *по-малко от 1 процент* от сеансите, при които е изпадал в транс. Както ще видим по-нататък, в над 99 процента от случаите той е действал не като медиум, а като проводник на висшето си съзнание.

Становище на Кейси за медиумство и подсъзнание

В едно тълкувание, което Кейси направил непосредствено след като веднъж говорил с починалата си майка той посочил, че такива контакти са съвсем маловажно доказателство за живота след смъртта. Все пак е на мнение, че от тях можем да научим много и да разберем по-добре подсъзнанието. Посочва, че такова изучаване стимулира осъзнаването на човека и го подпомага да възприеме своята духовна същност.

За разлика от съзнанието на човешкото его – основаващо се на сетивата, - подсъзнанието е онзи пласт от ума, помещаващ се отвъд пределите на собственото тяло. Когато човек умре, заедно с тялото умира и личният му съзнателен ум, но подсъзнателният остава непокътнат. Има живот след смъртта, но това е животът на подсъзнанието. Както е и в тибетската традиция, Кейси поддържа становище, че образите от нашите сънища, или подсъзнателните ни желания и страхове, продължават да съществуват и след смъртта на физическото тяло.

Кейси прави едно важно уточнение във връзка с този продължаващ живот. Съществуват трайни *въздействия*, породени от постоянните записи на всички мисли и опитности – Акашовите записи. „Мислите имат материално изражение – повтаря често Кейси – и тези мисли живеят вечно.” Има също и продължаваща *активност*, която представлява пътуване на душата в други измерения на съществуване. В много случаи считаното за контакт с проявление на духа е всъщност контакт с *онези части от записите*, отнасящи се до моделите от опитности на съществуване в подсъзнателния регион. Това обръкване е една от причините, поради които общуването с духове не може да бъде считано за доказателство на живота след смъртта.

Ето пример, показващ как човек може да общува с независима мисловна форма и да я усети като действие на отделен дух, но в действителност дух да не се е появявал. Хората създават компютърни програми. Веднъж програмиран, компютърът може да работи сам. Вече няма човешко същество, а само негови записани мисловни форми.

Известната програма „Илайза“ е създадена от специалистите с цел да изпълнява ролята на съчувствен психоаналитик. Споделете как се чувствате и тя ще ви отговори с въпрос, предназначен да подпомогне изясняване на емоционалния ви статус. Има заложена възможност да разпознава ключови думи във вашите реплики, умерен запас от съчувствени думи, и ви отговаря с въпрос, какъвто би задал един психоаналитик. Ако например кажете: „Днес съм в понижено настроение“, тя ще ви отвърне: „Кажи ми малко повече за пониженото си настроение.“ Докато общувате с Илайза, добивате впечатление че тя ви слуша много внимателно и е загрижена за вас. Илайза говори като жив човек, но въпреки това вие не общувате с никого, а с комбинации от мисловни форми, заложени от някой компютърен програмист преди години.

Ако продължите да общувате с Илайза, ще забележите известно досадно еднообразие в нейните реакции. Дразнещо е и когато не можете да си изясните нещо извън това, което вече ви е отговорила. Това са същите обърквания, каквито понякога възникват при контактуване с духов. В подобен случай ние не общуваме с истински дух, *а със следи от мисловни форми на починалия.*

Възможно е и няколко души едновременно да общуват с такива мисловни форми. Следователно по едно и също време, в различни точки на света, различни хора могат да твърдят, че са общували с една и съща историческа личност от миналото. Същото е в сила и за спомените от минали прераждания. Нищо чудно няколко души да получат

впечатления, породени при живота на хунския вожд Атила.

В такива случаи те може да си спомнят различни подробности или да стават проводници на различна информация. Защо се получава така? Компютърът не е ли програмиран винаги да реагира по един и същ начин? Така е, но зависи какъв въпрос и как му задаваме. Според Кейси, общуването чрез проводника на подсъзнанието действа на принципа на *афинитета*. Казано на по-прост език, „каквото повикало, такова се обадило”. Ставайки проводник на нечий спомени от минали прераждания, ние го правим избирателно и по начин, резониращ най-добре с подсъзнателните ни чувства, подбуди и нужди.

Същият принцип за афинитета важи и при общуването с действителен дух на починал човек. Интересите и желанията на хората не умират заедно с тях; те продължават да действат в регионите на подсъзнанието. При любовна връзка или общи интереси, като например еднакво силно увлечение към търговията, е налице нужният афинитет между живия и мъртвия. Така могат да се създадат проводници не само за общуване, но и за мании, както и за обладаване от духове.

Когато един човек умре с неизпълнени желания или непреодолими влечения, тези нужди служат като средство за закрепяне и карат активния дух да търси възможности да се изрази. Пристрастеността към различни вещества, сексуалните апетити, преяждането, хазартът и други натрапчиви увлечения със силен емоционален елемент играят роля на силни магнити, които ги привличат към живи хора със сходни наклонности в състояние да станат проводник на нечие задоволяване.

Кейси посочва, че ако жив човек призове активните духове на починали, те ще дойдат в зависимост от това доколко са на разположение и от своя афинитет. Все пак за нито една от страните такъв контакт не би бил от полза,

ако изключим мимолетната утеха, че любовта е вечна. Мъртвите са заети да развиват съзнанието си за по-висши нива на съществуване или с други думи, да се придвижат към светлината. Живите могат да им помогнат в това само ако се молят душите на починалите да се пробудят за светлината. Не им съдействаме, общувайки с тях, освен ако може би не кажем: „Какво си се захванал да ме слушаш, а не се съсредоточиш върху светлината и не продължиш развитието си?”

От друга страна, мъртвите почти нямат какво да кажат на живите. Кейси отбелязва, че смъртта не ги прави по-мъдри освен дето осъзнават, че животът продължава. Понякога дори не осъзнават, че са починали, защото усещанията им продължават своя ход в подсъзнанието. Все пак смъртта им дава силни телепатични способности и чувство за траен контакт с живите. Следователно, един дух на починал човек може да прояви високи ЕСВ умения. Живите, които могат да контактуват само индиректно с подсъзнанието, лесно бъркат тези способности с мъдрост и са очаровани от разкритията на духовете. Преследването на такива явления обаче отвлича вниманието на всички от собственото им развитие. Именно поради тази причина Кейси храни резерви по отношение на контактуването с духове.

Едгар Кейси и Айлийн Гарет си правят взаимно контактърски тълкувания

През 1934 година Едгар Кейси и Айлийн Гарет се срещат с цел провеждането на необичаен експеримент. Всеки прави тълкувание за другия, за да сподели гледната си точка за източника на контактърските му способности. Тълкуванията потвърждават позицията на Кейси за разликата между контактуване с висшето Аз и връзката с духовен водач.

Единствена разлика между двете тълкувания била в личната гледна точка – религиозният стремеж на Кейси към единение с Бога и философският порив на госпожа Гарет да проумее нещата.

Когато Айлийн Гарет изпаднала в транс, нейният духовен водач Увани потвърдил, че Кейси използва „собствената си светлина“, ясновидските способности на висшето си Аз, за да получава информация. Увани посочил, че макар Кейси да се раздава щедро на търсещите тълкувание, този контактърски подход е по-труден, отколкото ако се използва духовен водач за посредник. Според Увани процедурата не действала особено добре на здравето на Кейси, а не един духовен водач би бил много щастлив да му помага при получаване на нужната информация. Дори го били правили в миналото, когато енергийното ниво на Кейси било още ниско. Когато го попитали, Увани не пожелал да разкрие името на духа, но предложил на Кейси сам да реши дали ще използва този контакт. В края на тази глава ще разберем как е подходил Кейси към съвета на Увани.

В тълкуванието на Кейси за госпожа Гарет се казвало, че свръхестествената ѝ способност е развита в предишни прераждания от искреното ѝ желание да проповядва метафизични принципи сред хората. Медиумството ѝ днес било обусловено от същия стремеж. Кейси изтъкнал, че контактърската ѝ способност е комбинация от съзнанието на нейната душа и съдействието на някакви „влияния“, които също като нея имали отношение и желание да учат другите. Когато госпожа Гарет поискала повече информация за своите духовни водачи той отговорил, че това не е негова работа и че сама трябва да осъзнае това или потърси вътре в себе си.

Психоанализа на духовете съветници

Около тридесет години след тези взаимни тълкувания, Айлийн Гарет помолила Ира Прогоф, експерт по психоанализата на Юнг, да разпита нейните духовни водачи. Искала да научи нещо повече за духовната им природа. Наистина ли били такива, за каквито ѝ се представяли – хора, живели някога – или както много психолози смятат, част от собствената ѝ личност? Имала сериозни резерви по отношение и на двете стандартни хипотези и искала да разбере по-добре характера на своите способности.

Прогоф представя своите интервюта с духовните водачи на госпожа Гарет в необикновената си книга „Образът на един оракул”. Задавал им различни въпроси за тяхната природа и ги насърчавал да изяснят представите за самите себе си. Те, от своя страна, провокирали компетенциите на Прогоф и допринесли за развитие в неговото самоосъзнаване. Комуникацията с тях го развълнувала дълбоко.

Говорел с четири различни същества. Първото, Увани, се представило като млад арабски воин от XIII-ти век, загинал в битка. Увани бил същото същество, което контактувало с Кейси по време на взаимните тълкувания. Второто, *Абдул Латиф*, казало че е персийски лекар, живял през XVII-ти век. Третото, *Тахотех*, наречено *Даващият Словото*, описвало себе си като бог, който бил заедно с Мойсей при получаването на Божиите заповеди. Четвъртото, *Рамах*, също бог, се наричало *Даващият Живот*.

Прогоф разбрал, че няма смисъл да ги разпитва за тяхната идентичност. Не били в състояние да му дадат съдържателен отговор на неуместен въпрос, без да преиначат всичко. Попитан дали е живял преди, Абдул Латиф например отговаря положително но опитва да подсказе на Прогоф, че става дума за продължение по-скоро на човешката опит-

ност, отколкото за индивидуални човешки същества. Освен това Прогоф научил, че тези същества са толкова дълбоко свързани с госпожа Гарет, че за да се отърве от тях, би трябвало преди това да се отърве от самата себе си, и обратно. Психологът осъзнал, че е по-добре да пита не кой говори: Увани или госпожа Гарет, а кое ниво на съзнанието или ниво на реалност се изразява в момента. Тази концепция е подобна на дадената от източника на Кейси, считащ това за преценка на състоянието на съзнание.

От друга страна, самият Кейси, описвайки въпросното състояние на съзнанието заявява, че също получава информацията си от личност – някакъв странен старец. Прогоф обаче заключава, че не е правилно такива личности да бъдат третираны като подличности на контактъора. Контактуваме с надличностно ниво на съзнанието - безлично и надхвърлящо личността на самия проводник. Едуард Едингер, друг психолог – апологет на Юнг – отбелязва, че желанието да разширим своето съзнание идва от „вътрешния порив на живота де се реализира осъзнато. Надличностната жизнена енергия използва в процеса си на саморазвитие човешкото съзнание като инструмент за собствена своя самореализация”.

Прогоф заключава, че следователно, вместо да смятаме тези духове за личности или подличности, е по-коректно да ги определяме като *въплъщения*. Можем да третираме Майка Тереза като въплъщение на доброта и милосърдие, а Рамбо – като за въплъщение на дива смелост. Прогоф ни напомня Юнговия универсален символ на стария мъдрец. Този символ на висшето Аз въплъщава способността на съзнанието да черпи знание и умения от своите дълбини. Старият мъдрец е роля, която съзнанието играе, когато създава перлите на мъдростта и ги изважда на показ.

Увани например е вратарят – роля, която служи за защита на отворения проводник от многото гласове, които могат да преминат през него, Както изтъквал самият той, как-

ви ли не – ентусиасти, глупаци и изтерзани – могат да използват отворения проводник, така че той трябвало да го пази. Следователно, Увани е възплъщение на защитната функция на съзнанието.

Подобен подход към разгадаване на неговата природа напомня забележката на Кейси за духовните водачи на Гарет: „Имената им са по-скоро в нейната опитност, в нейното търсене.” Прогоф забелязва, че всеки човек знае много повече, отколкото е в състояние да изрази с думи. Госпожа Гарет притежава особено силна интуиция и възприема голям обем информация, знания или мъдрост, извиращи от дълбините на нейната душа. Количеството информация обаче е толкова голямо, че я тревожи и обърква. Повече е, отколкото може да изрази. Увани е възплъщение на онова ниво на съзнанието ѝ, което я свързва с по-дълбоките нива на душата, за да позволи предаване на информация и изразяването ѝ с думи.

Докато е в транс, Кейси описва своята дарба като способност на подсъзнанието да тълкува впечатления, идващи от свръхсъзнанието, така че обективният ум да може да ги изразява с думи. Подсъзнанието на госпожа Гарет възприема или провежда този саморегулаторен аспект на съзнанието като възплъщение на Увани.

Прогоф открива, че макар Увани и Абдул да са в състояние да отговарят на въпросите за личния му живот и да коментират неговите пациенти, Татомах и Рама не демонстрират такива медиумски таланти. Заклучва, че *медиумската* (достъпът до информация) и *оракулската* (даване на мъдрост) функции присъстват на различни нива на съзнанието. Увани и Абдул действат като медиуми – отговарят на въпроси от персонално естество за пациентите. Оракулите Тахотел и Рамах пък отговарят на въпроси от универсално естество. Кейси тълкува тази разлика с вариации във функциите на подсъзнанието и свръхсъзнанието.

За да се задейства оракулското ниво на съзнанието, проводникът и търсещите мъдрост трябва да бъдат загрижени за нещо свръх личните си нужди. Прогоф научава, че когато човешките същества се борят и занимават с фундаментални въпроси за живота и природата, конфликтът засяга принципа на Словото или онова, което той нарича вътрешен принцип за смисъла. Ако човешко същество упорства в тази борба, принципът на Словото ще му помогне да получи вдъхновение или прозрения. Тахотел възплащава у госпожа Гарет онзи аспект от ума на човечеството който действа, внасяйки нов смисъл.

Повтаряйки тълкуванието на Кейси за Словото Прогоф научава, че Тахотел е съзидателен принцип, но може както да строи, така и да разрушава. Проявява се в кризисни моменти от живота на човека. Съгласно закона на Кейси, че „съзиданието идва чрез приложение”, мъдростта на Тахотел идва съобразно начина, по който човекът *преживява* кризата. Тахотел – или нивото на човешката душа, която той възплащава – не е бързият изход от проблемите. Той не е моментно прозрение а нещо, което се развива, докато се борим да преодолеем нещата на съзнателно ниво и дерзаем да ги проумеем.

Когато Прогоф пита: „Защо си дошъл, с каква цел идваш и говориш чрез Айлийн?”, научава за промените на Земята и историческата роля на пророчествата, помагащи ни да се справим с тях. Около двадесет години по-късно Лазарис обяснява в предаването на Мърв Грифин, че цел на неговото посещение е да ни научи каква е истинската ни природа и да ни напомни какви способности притежаваме, за да възприемем по-конструктивна роля в оформяне бъдещето на планетата. Подобни неща засягат тълкуванията на Кейси. Оракулското ниво на съзнанието е израз на едно неизменно послание.

**Тъмна страна на
трансконтактърството:
какво ме е обсебило?**

Когато гледаме по телевизията как Дж. З. Найт изпада в транс, а след това Рамта се изправя и се обръща към публиката, като нищо можем да се запитаме: „Да не би Дж. З. Найт да е обсебена от дух? Да не би да страда от раздвоение на личността?” Подобни подозрения имат някакво основание. Не че контактърите са обладани от духове или страдат от раздвоение на личността. Изследванията на Прогоф ни подсказаха да не мислим толкова стереотипно. И все пак, има доста общо между всички необикновени явления и някои по-общи, но озадачаващи феномени в ежедневието.

Какво ни прихваща, когато вършим неща за които знаем, че не са редни? Защо понякога постъпваме така, сякаш сме друг човек? На моменти импулсивно купуваме скъпи или ненужни вещи. Мъже, обзети от кризата на средната възраст, се държат странно, зарязват семейство и кариера и хукват по млади мацки. Джебчии и хора с други натрапчиви склонности често се чудят какво ги е прихванало и накарало да постъпват против волята на здравия разум.

Какво кара хора да пушат цигари при положение, че всички сме наясно колко вреди причиняват на здравето? Никотиновата зависимост със сигурност е част от тревожния синдром, но не и цялата истина. Реклами от отминали десетилетия внушаваха, че пушенето е благоприятстваща имиджа едва ли не полезна за здравето мъжкарска привичка. Такива реклами са само отделен пример за безброй внушения, които влияят на живота и подриват устоите на свободната ни воля. Неведоми културни внушения блуждаят, имат собствен живот, и могат да завладеят здравия човешки разум.

Налице са множество начини да бъдем обсебени: използващи наши собствени дълго потискани подсъзнателни импулси, хипнотизираща ни с не винаги достоверни изводи и ценности културна пропаганда, породени от подсъзнателно телепатично въздействие интуитивни пориви, влияние на приятели и семейство или шепот на духове. Много са начините и посредством автоматизми в подсъзнанието да се проявят непознати измерения на нашата личност. Идеи, емоции и потребности на подсъзнанието могат да окажат необратими въздействия върху поведението ни, независимо какъв е техният източник.

Това, че някой е бил обсебен, не го оневинява. Макар, че следваме повелите на обществени ценности, всеки от нас има своята бунтовна страна. Искаме както да бъдем независими, така и хората да ни уважават. Човешката личност има много лица. Какъвто и да е източникът на обсебя, между обсебен и обсебващ задължително присъства *афинитет*. Всеки има свои тъмни страни – подличности, които старателно прикрива. Духът нашепва в ухото му нещо, което част от него копнее да чуе. Нужен е само малък допълнителен тласък.

В своята книга „Неспокойните мъртъвци: един психолог лекува обладани от духове“, доктор Едит Фиори заключава въз основа на стотици случаи на обладани от духове, че съгласно принципа на Кейси за афинитета, у човек винаги има подсъзнателно поддаване на обсебващия дух в някаква степен. Понякога е просто неохота да поемем отговорност за нещо или стремеж към придобиване на власт или умения, без да положим нужните усилия. Както духовните наставници на Айлийн Гарет са имали афинитет към нейния търсещ ум, към стремежа ѝ да разбира и подпомага другите, всички имаме афинитет към мислите, които завладяват нашето съзнание.

В книгата си „Хора на лъжата“, психиатърът М. Скот Пек описва случаи на истинско обсебване от духа на злото.

Дава примери със свои участия в екзорсизми, целящи да освободят жертви на обсесивни разстройства от отвъдни влияния. Описва как всеки от нас има афинитет към духа на злото, склонност да лъжем, да нараняваме другите, да мамим себе си. Както от дълбините на душата се надига духът на мъдростта, въплътен във висшето Аз, така има и дух на злото, често въплъщаван в дявола.

Според Кейси, злото не е отделна сила, – всичката сила е единната енергия на Бог, - а модел на използването ѝ за угаждане за сметка на цялото, охотно и съзнателно бунтуване против волята Божия. Това е мощен надличностен модел, съществуващ едновременно във и отвъд отделната личност.

Нищо не е по-силно, проповядва Кейси, от собствената ни воля. Нищо не може да ни завладее против волята ни. Ако обаче желаем да задоволим и се отдаваме на собствените страсти, подсъзнанието може да послужи като проводник на зложелателни влияния. Дали ще се осъществи обсебване – в сатанинския смисъл на думата, - зависи изцяло от интегритета на собствените духовни центрове. Кейси изтъква, че незащитените пролуки в тези центрове могат да възникнат по множество причини – неподходящи медитативни практики, раздвоени състояния на съзнание-то, болести, катастрофи, екстремни емоционални състояния от типа на ярост, или химическо отравяне.

Могат да бъдат прочетени множество интересни разкази на очевидци за безплатни духове, обсебили живи хора. Джордж Ричи – психиатърът, подпомогнал популяризиране изследванията на опитности, близки до смъртта, - описва нещо сходно в книгата си „Завръщане от утре”. Докато бил извън тялото си по време на един почти фатален сърдечен пристъп, видял как прилични на сенки същества влизат в телата на пияни военни, които се търкаляли по пода в алкохолно опиянение. Доктор Ричи забелязал, че за разлика от повечето хора, които имат цялостна аура от

светлина около телата си, в аурите на пияните войници имало зеещи дупки, през които влизали съществата. Интересно дали след прочитане на тези редове, някой ще продължи безотговорно да прекалява с алкохола. Зависи доколко го безпокои възможността някой път да не се завърне у дома сам.

Обсебване би могло да се случи и в ситуации на личностно раздвоение. Като умствено смущение, раздвоението на личността е основен пример за вече разгледаните подсъзнателни феномени. За разлика от грешката на писалката, където едно-единствено чувство, таено в подсъзнанието успява да се изплъзне и излее навън, раздвоение на личността се проявява, когато цели нейни сегменти са изтикани в подсъзнанието. За ранното детство на личности с раздвоение на личността е характерно нещо сходно с това при много от хората, спонтанно развили контактърски способности – тормоз, пренебрежително отношение или сходно упражнявано угнетително емоционално отношение, подтикнало детето да създаде тайно, безопасно скривалище в своето въображение. Прекалено рано подлагат личността си на раздвоение в опит да опазят някои нейни страни от външни посегателства.

Както доктор Д. Скот Рого ясно документира в книгата си „Необятната граница: психичен поглед върху обладаването от духове, лудостта и раздвоението на личността”, случаите с раздвоение включват както медиумство, така и паралелни състояния на обсебване. Скрытата вторична самоличност може подсъзнателно да влияе върху чувствата и постъпките на основната личност, досущ като духовен водач или обладал я дух. Главната личност отстъпва на заден план в подсъзнанието, както при медиумството, а на нейно място застава вторичната. Проявата ѝ напомня пове че съвременно контактърство, отколкото традиционно медиумство по това, че вторичната самоличност може да използва тялото, да се разхожда и общува, и дори да се социали-

зира. Когато се чувства застрашена, долавяйки присъствието на основната личност, тя негодува, че трябва отново да се подчини на нейната водеща роля.

Вторичната личност може да има свръхестествени способности досущ като духовните водачи на медиумите. Възможни са проявления на вторични личности под форма на висше Аз, наричана „вътрешен самопомощник” в помощ на терапевта в лечението. В определени случаи вторичните личности се представят за духове или ангели, не свързани със самата личност, а само притекли се на помощ. Понякога се появяват други личности, определящи себе си като духове на съвсем други хора.

Когато интегритетът на един човек бъде нарушен чрез потискане на мощни подсъзнателни желания или увреждане ендокринната система на тялото, човек става податлив на широк спектър от множество въздействия. Предвид диапазона източници, – от най-обикновени до демонични, – очевидно трябва добре да размислим, преди да отворим душата си за психичната трансперсонална свръхнаситена енергия.

Как да станем проводници на висшето Аз

След като получи тълкуванието на Айлийн Гарет, Кейси си направи и самостоятелно такова във връзка с предложението на Увани да стане негов духовен водач, оказващ му помощ в неговата работа. По време на него тълкувание едно същество, представящо се като Халеиел, говори чрез Кейси и каза, че то е съветникът, който би желал да му помага. След тълкуванието, Кейси обсъди идеята да стане проводник на Халеиел със съпругата и колегите си. Реши са покани него източник, но да продължи да провежда информация от най-висшето състояние на съзнанието си. Не че ду-

ховете повече не говореха чрез него но мнението на Кейси бе, че след като се е посветил да бъде проводник на Христовото съзнание, ако висшето му Аз реши да изпрати посредник, добре. Тоест това не би било по желание на Кейси, а по Божия воля.

Кейси се отказа да разчита на духовен водач не защото се страхуваше от обсебване. Всъщност във всичките му тълкувания, в които отрича общуването с духове, автоматичното писане и други форми на „халосна стрелба”, главна негова загриженост е не дали ще бъдем обсебени, а да не бъдем отклонявани от издигане на *собственото* свое съзнание, от развитие на *собственото* висше Аз.

Всички оценяваме съвета да се пазим от ненужна зависимост. Тя подкопава личното израстване. Пречи ни да осъзнаем собствения потенциал. Както в ежедневието, така и по време на трансконтактъорски сеанси, Кейси ни учи с личен пример, че когато търсим висшето вътре в нас, му предоставяме възможно най-добрия проводник. В главата за оценяване източниците на съвети, която следва още веднъж ще видим, че цялото знание се намира вътре у нас.

Десета глава

**ПРЕЦЕНЯВАНЕ
НА ПОЛУЧЕНИТЕ ПО
КОНТАКТЬОРСКИ ПЪТ СЪВЕТИ**

„Дали свръхсетивната информация е от онези, които са се настроили на влияния от материалния свят, или от силата, от източника, изпратен или даден от Съзидателните сили, които са конструктивни в опита на другите, може да се разбере само чрез приложение в живота на индивида.“

Едгар Кейси, 5752-5

„Защото истината се развива чрез опит в сърцата и съзнанията на хората, докато те прилагат тези принципи на закона в живота си.“

Едгар Кейси, 281-27

ПОНЯКОГА НЯКОЙ ПРОБЛЕМ осуetyава плановете ни или ни се налага да вземем трудно решение. Когато търсим напътствия чрез провеждане, от себе си или от други, ние изразяваме стремеж към извисено съзнание или усещане. Кейси ни напомня, че цялото знание е вътре в нас, но често не ни се вярва, че е така – не знаем какво да сторим, предпочетем или решим.

Кейси посочва, че можем и сами да станем проводници на нужната информация, ако положим нужните усилия. Искрената нужда от знание, нужната нагласа и наличието на способности и намерения да вкараме съветите в употреба, изглежда са главни предпоставки за получаване на помощ от свръхсетивни източници на вдъхновение.

Когато ученикът е готов, учителят – вътрешен или външен – ще се появи, но не и преди това. Готовността включва способността на човек както да разпознава напът-

ствията, така и да ги прилага. Когато Кейси подчертава, че всяко напътствие произтича отвътре, той няма предвид само че е „най-добре” да търсим у себе си, а че няма начин да избегнем това.

Всеки от нас трябва да бъде свой собствен проводник на напътствия, дори когато търси помощ от други хора. Докато се научаваме да използваме своите проводници – интуиция, сънища, спонтанно писане и други средства, - може да ни се стори полезно да се консултираме с професионален медиум, изпълняващ ролята на проводник на напътствия от другите. За да почерпим полза от такива напътствия обаче, трябва да откликнем на дълбоки резонанс вътре в нас и да се вслушваме с цел да разберем дали това е истина. Така се докосваме до по-съкровените знания в душата си.

Ако получаваме духовни напътствия чрез друг човек, така бихме могли да усетим по-добре собствените духовни способности. Общуването с трансконтактъори би било също добра подготовка за собствени трансконтактьорски опити.

Независимо дали духовните напътствия са получени от друг контактър или са дошли по нашия проводник, трябва да можем да ги преценяваме. Съветът на Кейси в тази насока важи и за двете ситуации. Както ще видим, съществена част от процеса на провеждане е да се научим да преценяваме получените съвети.

Евристика на Кейси за напътствията

Евристиката е метод за решаване на проблеми, обучение или достигане до заключения, базирани на натрупан опит. Той се основава на предположението, че *не съществува свършена, абсолютна истина*, а само нейни все по-достовърни последователни приближения. Откривателският метод на Кейси, макар и ориентиран към духовното съзнание,

е универсален по своята природа. Една от сентенциите в неговата евристика гласи: „Моли се така, сякаш всичко зависи от Бог но работи така, сякаш всичко зависи от теб!”

Психологът Карл Юнг често отбелязва, че подсъзнанието сякаш дава по-добри резултати, когато човек е изчерпил всичките си съзнателни възможности за изследване и прогрес. Той представя случаи с хора чиито сънища, до момента пълни в прозрения и ценни насоки са пресъхнали, когато човекът е станал пасивен и е започнал да разчита само на тях, без да полага никакви усилия.

Методът на Кейси потвърждава наблюденията на Юнг. Трябва да сториш всичко, което е по силите ти, и ще ти бъде дадено още. *Ако влееш в помпата водата на всички свои усилия, провеждането ще започне.*

Евристиката на Кейси включва пълен, завършен цикъл на процеса с открития, подобен на добре познатата последователност в решаването на проблеми: питане, потене и изследване, подготовка, вдъхновение, още потене в изпробването и приложението; още питане, потене и изследване, подготовка, и така нататък.

Получаването на насоки наподобява творческо решаване на проблем. В началото имаме само част от решението, пробен и частичен отговор, или подробностите от решението трябва да бъдат подредени. *Най-важният принцип* на Кейси гласи, че ако този малък набор напътствия бъде *изпробван* и преценен посредством *практическо* приложение, ще дойдат още напътствия. Кейси често съветваше да *правим каквото знаем*, да сторим всичко възможно да приложим това, с което разполагаме, а после *ще ни бъде дадено повече*. Изказаното е вариация на неговия закон: „Осъзнаването идва чрез приложение.” Такъв подход се основава на последователни приближения към крайното решение, на евристиката за напътствия, проповядвана от Кейси, независимо от конкретния източник – собствени сънища или професионален медиум.

Какъв е въпросът?

Определянето на правилния въпрос е изключително важно, защото той ще предпостави отговора. За да стимулирате сънища, които ще отговорят на въпросите ви, трябва да формулирате въпроса. Изследвах реакциите на различни хора към отговорите, получени от медиума и открих, че най-често срещан е: „О, трябваше да обмислих въпроса си по-добре!“ Мъгляв въпрос обичайно поражда обобщен отговор. Добрият въпрос следва да бъде насочен точно към това, което действително имаме нужда да знаем. Както неведнъж изтъква Кейси, желанието на търсещия, спецификите на вибрационните модели на нуждата стимулират и съсредоточават енергията, от която се формира отговорът.

Понякога не сте наясно какво точно имате нужда да знаете. Отначало няма въпрос; налице е само проблем, чувство за неловкост, затруднение или болка. Сам или с помощта на добър слушател, можете да започнете с изпитването от вас чувство на объркване или противоречие, за да определите от какви напътствия се нуждаете. Процесът може да започне просто със заявяване на фактите: „Много съм притеснен за... и бих искал да знам какво мога да сторя.“ Добре би било да бъдете и малко по-точни: какво ви притеснява и защо? Какво очаквате от едно решение? Какви са вашите цели; кое ви затруднява?

Докато съставяте въпроса, *опитайте да му отговорите сами*, за да видите дали именно от негов отговор се нуждаете. Проучихте ли първо цялата налична информация? Преди да потърсите професионален медиум, опитайте с метода на вдъхновеното писане и напишете диалог между вашата питаща част и онзи, който знае отговорите. Това е добър начин да разберете на кои аспекти от въпроса вече имате отговори и кои съставляват неговата същност.

Очевидно такъв процес на изясняване означава, че за да получите добри напътствия, трябва да си напишете домаш-

ното. Част от него предполага да направите всичко по силите си, за да разрешите проблема сами, докато собствените усилия постигнат максимален ефект.

Идеали и цели

Когато се стигне до преценка на напътствията и особено на резултатите от тяхното прилагане, крайният ефект следва да бъде сравнен със заложените цели или намерения. Със сигурност скоро ще започнете да оценявате поговорката: „Внимавай какво си пожелаващ, защото може да ти се сбъдне.”

Целта е намерение: нещо, което може да бъде постигнато при реализиране на една или много цели или резултати. Ако обмислите вероятните резултати, които ви устройват, ще си помогнете за постигане на целта. Невинаги е възможно или нужно да можете предварително да определите точния ефект, необходим за постигане на целта, но опитите в тази насока ще ви помогнат да си изясните желаната развръзка.

Докато пишех тази книга, многократно опитвах да стана проводник на напътствия или вдъхновение. Най-честа причина бе, че се затруднявах в излагането на материала. Усещах объркване, неспособност да продължа своята работа. Струваше ми се, че търся начин да продължа, да знам какво искам да кажа, как да го изложа – на пръв поглед това бе целта ми.

Лесно бе да получа предложения от други как да представя идеите. Изслушвах ги, отбелязвах своите реакции, и това ми помогна да си изясня каква всъщност бе целта ми. Не исках просто да продължа с писането, а да изразя гледната си точка. Както често се оказваше, трябваше просто да нарежа първоначалния въпрос „Как да го кажа?” и да измисля друг, като например: „Как всъщност гледам на нещата? Каква е моята позиция? Какво в крайна сметка се

опитвам да кажа?” Изясняването на целта в подобен случай оказва ефект при повторното формулиране на въпроса.

Ценностите са важни и трябва да бъдат обмислени внимателно при търсенето на напътствия. Именно тук се оказва полезно учението на Кейси за идеала. Идеалът моделира получените по проводника напътствия като „пътеводна звезда”. Обмислянето на идеали трябва да бъде главна задача при търсенето на напътствия не само защото е важно да координираме целта с ценностите си, но и поради естеството на привлечената енергия. Идеалът определя модела на съзидателна енергия, който пък придава облик на получаваните напътствия. Не можем да пренебрегнем неговата важност.

В моя случай, следвайки съвета на Кейси, започнах с устен изказ на своя идеал: „Истината е красота.” Съсредоточих се над чувството, скрито в това твърдение, и позволих на образа да ми се яви. Беше кристална камбанка, която при почукване звънеше ясно и създаваше у слушателя съкровено усещане за красива истинност. Намерих музика, която изразяваше този идеал – някакви сюжети за чело на Бах, чиито изящни мелодии имаха силно емоционално въздействие над мен. По-късно, когато си дадох сметка, че красивият звън на камбанката идва не толкова от изящното ѝ съвършенство, колкото от любовта е нея – от желание да бъде чузната и да отдаде на воля своя звън, - преминах към един реквием на Моцарт: хорова музика, чийто емоционален стил се вписваше по-добре в изближналото чувство, свързано с новия образ на проводника на моя идеал.

Съгласно съвета на Кейси обмислих нещата, които ми напомняха за идеала, резонирайки с тях. Така му позволих да моделира активната енергия на напътствията, търсени от мен във връзка с излагането на конкретна тема в настоящата книга. Не можех да изисквам да пиша съвършено ясно или напълно свободно, защото никога нямаше да свърша, но идеалът ми послужи като пътеводен ориентир.

За обмисляне на идеала можете да отделите толкова време, колкото и за формулиране на самия въпрос. Често констатирах, че е достатъчна само да проведе кратка медитация върху своя идеал, за да реша проблема. Подобен простичък акт на настройване и влизане в резонанс с породените от него съзидателни енергии, често отваря ненадеен проводник на вдъхновение. Всичко невиннаги ставаше на часа, но когато зададох въпроса на друг медиум времето, прекарано в размишление над идеала, оказваше огромно въздействие над качеството на получената информация.

Имайте предвид източника на напътствия

В своите беседи на тема как да откликваме на получени духовни напътствия, Кейси често подчертаваше да имаме предвид възможните извори на информация. Посочваше няколко източника: желание, очаквания, подсъзнание и универсално съзнание.

Като източник на напътствия, желанието работи в сферата на добрите пожелания и ни дава онова, което ни се иска да е истина. При своите напътствия то може да потвърди нашите надежди и страхове. Желанието често въздейства върху начина, по който тълкуваме своите сънища. Лесно в тях прозират надеждите и страховете ни, тъй като те са главното в запас от понятия на нашите сънища. И понеже желанието оказва повсеместно влияние върху тълкуванията на всякакви форми напътствия, последна стъпка, която Кейси препоръчва – изпробване чрез прилагане на практика – е от особено значение.

Очакванията действат посредством въображението, където отговорът просто следва логиката на въпроса. Наподобяват деца – принудени да отговорят на въпрос, чийто отговор не знаят, те си измислят нещо, съвместимо с очак-

ванията на питащия. В случая въображението, което иначе може да бъде проводник на модели от свръхсетивно естество, охотно следва контурите на очакванията. В случая хипнозата благоприятства такъв процес на провеждане. Ще видим как става това в следващата глава, където ще научим за „контактуването със Сократ”.

Следователно, трансконтактъорите могат да бъдат доста податливи на предявените към тях очаквания. Понякога, при зададен им въпрос, може да не последва отговор. Но ако силно желаят да се изявят, може би защото способностите им са поставени под въпрос или защото търсецият е отчаян, те може неволно да си съчинят отговор съобразно очакванията, заложили във въпроса. Ако медиумът ви уведоми, че не е в състояние да получи никакви данни по този въпрос обаче това е добър знак, че се отнася съвестно към медиумския процес и е почтен.

Самото подсъзнание е доста чест източник на прозрения. В собственото ни подсъзнание са залегнали множество мотивиращи емоции, стремежи, спомени и отпечатыци на недовършени начинания, както и зачатъчни предстоящи събития. Спомнете си думите на Кейси, че всички подсъзнания са свързани. Така собственото ваше подсъзнание, това на друг човек, който може би получава по проводника информация за вас, както и подсъзнанията на всички хора, живи и мъртви, могат да внесат дан в получения отговор. Често не обръщаме внимание на собствената част от подсъзнанията и когато мисловни структури от него бъдат пренесени в съзнанието ни, те може да звучат като истинско откровение. Подобно възприятие обаче в повечето случаи е измамно.

При първото медиумско тълкуване, което получих преди повече от петнадесет години, двамата с медиума медитирахме известно време заедно, след което жената заговори. Думите ѝ като че ли даваха израз на най-съкровеното у мен. Днес вече знам, че такова преживяване се дължи на

вътрешната връзка между хора в хипнотично състояние на съзнанието, при което подсъзнанията са в пряк контакт и общуват едно с друго. Когато свърши останах с впечатление, че с тълкуването си по някакъв начин е бръкнала дълбоко в мен, за да почерпи информация. Чувството бе едновременно физическо и емоционално, сякаш цялото ми тяло е било пропито от възприятие, а след това нещо е било освободено в съзнанието ми. Имах усещане, че вече знаех повечето от онова, което тя ми каза, и сякаш долавях истината в него – емоционалният оттенък, прозвучал ми достоверно, сякаш резонираше с нещо вътре в мен. Очевидно тя не само цитираше факти, а се обръщаше към мен, към най-съкровеното в мен с тон, показващ че го познава твърде добре.

По-късно, докато слушах запис на сеанса, забелязах някои съответствия между „фактите“, които тя ми бе изложила, и образи от мои сънища и фантазии. Жената каза, че ме вижда на някакъв плаж, облечен в риза на цветя, заобиколен от палми. Информира ме, че ще се преместя да живея на Хаваите. Наскоро бях сънувал сън, подобен на поднесеното прозрение. Повторението ѝ ме озадачи. След две години обаче се оказа права. Напуснах академичната гълчава на престижния университет и се преместих на крайбрежието на Вирджиния. Това, което най-силно ме привлече там, бе АИП, но гледката на тамошния плаж бе нещото, действително запленило сърцето ми – цветно боядисаните ванове, с окачени по тях дъски за сърф и хора в тениски с всякакви шарки; отпускарска, лежерна атмосфера в ярък контраст с интелектуалния климат в университета. Макар и по крайбрежието на Вирджиния да нямаше палми, тамошната гледката напомняше за дома от детството ми в Сан Диего. Един ден, озовал се на плажа в риза на цветя, си спомних за предсказанието на медиума.

Сега обаче, поглеждайки назад ми се струва, че жената наистина е „прочела“ образите, складирани в подсъзнание-

то ми; образи, които бяха оказали влияние при формиране на моето бъдеще. Отнасяйки се с тях като с обективни реалности, тя не допринесе да ги разбере по-добре, а косвено насочи вниманието ми към тях. Ако бях разбрал, че сънят ми отразява психологическа атмосфера – по-небрежен, закачлив и творчески тон от обичайния за университета, където живеех тогава, може би щях да откликна по по-различен начин на нейните „предсказания”. Годици по-късно успях да разбера по-добре кое ме е накарало да внеса тези радикални промени в живота си. В никакъв случай не беше най-изгодно да се преместя именно тогава. Откликнах по-скоро на трудно устоим порив, отколкото на съдбовно решение. Бях дошъл на изток от Южна Калифорния и ми липсваха океанът и приятните спомени от светски живот, преливащ от слънчеви бани и бодисърфинг. Беше ми трудно едновременно да играя себе си и да отговарям на очакванията, предявени към един университетски професор. Тъй като се чувствах неудовлетворен и нямах търпение да внеса промяна, аз нито анализирах по-обстойно своя порив, нито го поставих под въпрос. Ако бях сторил така, на само щях да внеса промяна във външни обстоятелства, но и да израсна в своето съзнание.

Днес оценявам и че най-предпочитани от мен отговор на жената медиум би бил: „Виждам как вътре в себе си стоиш на един плаж, облечен в риза на цветя. Този образ е твоето желание за по-свободен и творчески начин на живот. Ако се вгледаш вътре в себе си и видиш как потискаш свободата, която търсиш, може да откриеш...” Не казвам това с цел да я критикувам. Тя определено бе истински медиум. И все пак тази история показва, че границите между субективната истина и обективния факт в подсъзнанието са размити. Кейси споделя, че източникът му на информация понякога идва по-скоро от подсъзнанието на търсещия, отколкото от универсалното съзнание, и че полагал доста усилия, за да различава мисли от действия.

Само по себе си подсъзнанието няма идеали, а само обща склонност да се изразява. Търсенето на духовни напътствия обикновено се основава и на някое наше периферно желание. Винаги е налице онзи личен елемент, нещо различно от желание да сме в хармония с цялото. Нямахме да сме хора, ако не го изпитвахме. Макар да се надяваме, че търсенията ни са насочени към разширяване на нашето съзнание, една част от нас винаги ще търси лесно решение, за което няма да е нужно да изстраваме, а просто ще ни донесе желаното от нас. Опасността от получаване на подвеждаща информация е особено голяма, когато търсим напътствия от безплътни същества или дори от свръхсезивните надличности на някой медиум. Както обяснява Кейси, вибрационният модел на нашите желания привлича същества с подобна ориентация – това е действието на принципа за подобие в подсъзнанието.

Може някой източник да ви се струва подходящ, но пак да бъде по-низш и да отразява собственото ви подсъзнание. Отнасяйки се съпричастно и съчувствено към вашите грижи, той сякаш ви пасва идеално, настроен е на вашите вълни, но може същевременно да обслужва и по-низши подбуди. Имал съм няколко такива тълкувания. Те обикновено са доста приятни, неизменно ми напомнят за нещата, които обичам и ме уверяват, че всичко ще се нареди.

Ира Прогоф отбелязва, че именно по-низшите източници на Айлийн Гарет действат като телепати, четат от съзнанието на търсещия и общуват с починали. Притежават повече „личностни“ черти от висшите. Висшите говорят, сякаш са възплъщения на вечните принципи, и се проявяват като личности само заради слушателя.

По-висшият, безличен източник, може да обърне по-малко внимание на болката и чувствата ви в даден положение и да говори с езика на висшите универсални истини. Извисените източници представят парадоксални проблеми и по-

някога си противоречат. По начало, универсалната истина пренебрегва отделния човек.

Вярно е че онова, което ни държи на разстояние от мъдростта, лежаща вътре в нас, е чувството ни за „его”. Това чувство за отделното Аз ни вдъхва страх, защото предизвиква нужда да го защитаваме. Страхът води до стремления към власт. Универсалното проявление на този парадокс е описано много добре от Кен Уилбър в книгата му „Вселенската душа”. Любовта е също начин да излезем от такова затруднено положение. Според един лозунг на „Нова епоха”, основаващ се на „Курс по чудеса”, „Любов е да изоставиш страха”. Бих искал да бъда ръководен от пак така фундаментална истина.

От друга страна, ако правим нещата така, както ги разбираме, и ги възприемаме като последици от нашите решения, няма да имаме нужда от помощ свихе. За насоки молим не защото не знаем, че сами „творим своята реалност”, а защото чувствайки се принудени да я творим по досегашния начин, искаме да намерим друг.

Твърде често източниците на тълкувания, които се водят единствено от универсалните истини, правят лоша услуга на търсещия насоки. Когато използваме доказани духовни истини като средство за придобиване на лична власт, може да задълбочим своето усещане за крайна лична изолация. Понякога отричаме лошите новини като Полиана.* („Моят гняв е илюзия, моят страх е илюзия, моите чувства са илюзия, само любовта ми е истинска”) Или като средство да се самоосъждаме още повече. („Опитвам се да се освободя от страха си, защото е илюзорен, но просто не мога да го направя – трябва да съм голяма шушумига.”) Ако по-късно откриете, че се чувствате недостоеен, след като сте размишлявали върху съвета на своя духовен нас-

* Героиня от роман на Елинор Портър (1868-1920), превърнало се в нарицателно за прекомерен оптимист. – Б. р.

тавник или се окажете още по-объркан, отколкото когато сте започнали, значи се сблъсквате със същността на противоречията в тези източници. Може да е вярно, че сте частично отговорни за тази си дилема, но и някои източници на универсални истини ви подтикват към това.

Открих, че е най-добре да слушаме универсална истина, когато сме в извисено състояние на съзнанието, когато сме способни да откликнем с душата, а не със своето его. В противен случай не съм убеден, че източникът на универсални истини действително е това, което бих нарекъл „най-висш“ източник на напътствия.

Примерът, който ми хрумва като аналогичен по значение на израза „най-висш“, е следният: група хора седят в кръг и гледат към центъра. Всеки го вижда от различно място. Всякоя гледна точка е формирана и лимитирана от позиция в периферията на кръга. Само центърът, който вижда всички точки едновременно, е с „най-висша“ гледна точка. В състояние е да огледа останалите и да ги обедини. Може да свърже универсалните истини с човешките ограничености на всеки. Кейси съветва да търсим напътствия от центъра, а не от периферията.

Най-висшият източник на напътствия е и извор на състрадание. Разбира се, всичко е съпроводено от универсални истини с настояване, че сме главно духовни същества и сами творим обстоятелствата в живота си, съпроводени от разбиране на нашето страдание и неговата роля, и нежелание да се увеличават мъките ни. Търпелив и всеопрощаващ е. Макар да осъзнава, че Бог е у всеки човек, не говори за всеки по един и същи начин. Ориентира личността за духовната ѝ съдба, но го прави с акцент върху сегашните, реални обстоятелства, с конкретни предложения за следваща стъпка в едно дълго пътуване. Говори смирено и ако случите, ще се възхитите от необичайно свежото му чувство за хумор. Нищо не носи повече облекчение от това да видиш собственото положение в хумористична светлина!

Помага ни да се приемем непредубедено такива, каквито сме.

Кейси притежаваше изключително чувство за хумор както в будно състояние, така и в транс. Вярваше, че хуморът е полезен за ума и тялото. Често си спомням две тълкувания, които получих от различни медиуми. И двете бяха в шеговит тон. Не правеха опити да ми се присмеят, а ми помагаха да се възприема с лека ирония. Единият източник дори повтори някои шегички, казвани от мен преди за да ми покаже, че неведнъж ми се е случвало да приемам истината, подправена с тънък хумор. Понякога се чудя дали разбрах добре тази шегичка!

Преценка на напътствието

Не се увличайте прекалено в усилия да установите точния източник на напътствия. По-добре се съсредоточете върху това кое е ценното в него. Важна е не толкова самоличността на източника, колкото същността на неговото послание. Всъщност, според Кейси никога не можем да определим със сигурност източника. Напътствието следва да преценим, като го приложим на практика и видим какви плодове ще даде.

Кейси подхожда със здрав практицизъм към въпроса. Разумно ли изглежда напътствието? Отговаря ли на ситуацията? Приложимо ли е? Конструктивно ли ни се струва? Реакцията ни към него положителна ли е? Колкото и очевидни да изглеждат, тези въпроси често стават незададени.

Анализирайте съвета в светлината на идеала, който сте си поставили. Ако не отговаря на този стандарт, трябва да го загърбите, или да поровите малко по-дълбоко в своята същност. Например веднъж попитах какви са изгледите да получа финансова помощ по един проект за изследване на домашни любимци. Отговорът, който получих се разминаваше с моя идеал, защото ме съветваха да „продам” идеята

за изследването си, а не да го „извърша”. Когато пак изслушах тълкуванието осъзнах, че според медиума, проблемът е в моя идеал, и че трябва да обмисля ползите от това изследване за другите, а не само фундаменталното му значение.

Ако съветът е преминал началните изпитания, потърсете и второ мнение. Кейси апелира *никога да не слагаме всички яйца в една кошница*. Казано иначе, съветва ни никога да не разчитаме само на един-единствен външен проводник като източник на информация. Не изключва дори собствените свои тълкувания от това предупреждение. Неговият източник насърчава онези, които са получили тълкувания от него, да сравнят посланието с данни от другаде. Кейси е правел тълкувания и за себе си и е работел с тях, за да подпомогне собствената си духовна практика, включваща медитация, сънища (източникът често го укорявал, че не им обръща достатъчно внимание), молитва и останалата част от евристиката за напътствия, с която вече се запознахме в тази глава.

Търсете съветите на повече от един източник и следете за общи неща и съответствия в информацията. Сравнете например резултатите от вдъхновено писане с напътствия на медиум, а след това се обърнете към сънищата си. Съставете си мнение, обмислете го по време на медитация и се вслушайте в интуитивния отговор. Разрешаването на проблем чрез сверяване на отговори от няколко източника, е най-стриктният и научен подход.

Мъдростта, наследена от последователите на Кейси гласи ако трябва да търсим от друг човек медиумско тълкувание, да се обърнем към *поне двама* различни медиуми.

Веднъж успях да взема тълкувания от двадесетима различни медиуми, като на всички зададох едни и същи четири въпроса. Направих го във връзка с предварителната работа по един изследователски проект на АИП по отношение получаването на напътствия от различни източници.

Макар иначе подходът да е непрактичен, научих много за същността на медиумските тълкувания, как могат да варират, и колко съществена е възможността да провеждаме сравнения и откриваме зависимости.

При два от въпросите констатирах, че макар съпоставката и намиране на зависимости за двадесет въпроса да отнема много време, усилията са си стрували. Имах голям късмет, че бях успял да задам един и същи въпрос на толкова много различни медиуми. Трудно ми е да предам колко различно изказваше отговорите си всеки един. Личност, интереси, мъдрост, лични цели, маниер при изказ на обич и така нататък на всеки отделен медиум бяха повлияли силно отделните отговори; въздействието на всеки конкретен проводник стана явно само защото имах възможност да направя сравнение. Взети поотделно, всеки черпеше осезаемо енергия от мен и привличаше вниманието ми така силно, че вероятно щях да се поддам, ако си бях направил само още едно тълкувание. Когато обаче ги разгледах като група, особеностите на всеки поотделно изчезнаха от хоризонта. Останаха само някои общи теми, заслуга за които имаха не медиумските им способности, а мои собствени търсения вътре у мен. Проведеното сравнение открии верните напътствия.

Третият въпрос засягаше темата за отношенията ми „от предишния живот” с двама души с важна роля в настоящия. Не се намериха двама медиуми, които да ми предложат еднакви сведения за въпросните отношения. Оттогава съм разговарял с много хора, натрупали доста подобни тълкувания на предишни свои животи и открих, че и при тях нещата са били сходни. От друга страна, обаче, някои от медиумите бяха описали подобни модели на отношения, при все и с различни сценарии. Сходни бяха по емоционален заряд на събитията, макар и с различни сценарии. Открих, че тези емоционални модели бяха от голямо значение за мен предвид проблемите, които срещам в настоящия жи-

вот. Именно в тези сценарии, във връзка с които трябваше да чуя *няколко различни тълкувания*, докато ги проумея, се съдържаше вярното напътствие.

Напълно случайно обаче констатирах, че по един от въпросите, отговорите на всички медиуми бяха почти еднакви. Оказа се отговор, който самият щях да си дам, ако някой ми беше изпратил въпроса по пощата. Когато преди малко споменах, че си струва първо да си напишете домашното и да се постараете най-напред да си отговорите сами, споделях личен опит.

Финален тест:

прилагане на напътствията

„Доказано с проби.” „По плодовете ще от съдим.” „Чрез практика, към съвършенство.” „Учи се от своите грешки.” Познато ли ви звучи? Всяка от цитираните мъдри фрази изразява по нещо от канона на Кейси „осъзнаването идва с приложение.” Като крайна и най-важна стъпка от неговата евристика, той ни съветва да изпробваме идеите, като ги приложим в реални условия. Проверете дали напътствието вършат работа. Опитайте го, експериментирайте и вижте сами. Звучи съвсем разумно.

Според Кейси, много важно е и да се учим от грешките в движение, въввлечени в процеса. Често стойността на една истина не се ограничава до идеята в нечия глава или до възкликанието „Еврика!”, а е в новото, което научаваме, прилагайки я на практика. Когато бъдете въввлечени в опити да приложите някое напътствие, не само изпробвате и проверявате доколко сте го разбрали, а самият живот ви въздейства и разширява вашето съзнание. Това гласи Законът на Кейси.

Добри идеи се срещат под път и над път но идея, влязла в правилна употреба, има голяма стойност. Когато една идея

се приложи на практика, преживяването е като светлина на прожектор в сравнение с мъждивата крушка на самата идея.

Поучете се от опита на хората, участвали в проекта за изследване на сънищата, описан в [трета глава](#). Там разбрахме, че когато човек прилага през деня получено насън прозрение, на следващата нощ сънува нов сън, с по-ясни напътствия. Онези пък, които разчитат само на тези прозрения, сънуват по-неясни сънища. Сигурен съм че познавате хора, преливащи от прозрения за себе си, които като че ли никога не прилагат онова, което проповядват. Повтарят до втръсване един и същи идеи, но така и не се променят. Ако приложат на практика дори само един процент от своите прозрения, ще могат да направят крачка напред и ще им хрумнат купища нови идеи.

Редовното прилагане на тълкувания действа подобно на добро заземяване. Юнг отбелязва, че прозренията от подсъзнанието преливат от енергия. Ако върху тези образи и символи само размишлява, човек ще се зареди с енергия до опасен предел. Нарича това „надуване”. Лично аз си представям как човекът се надува като балон, пълен с опияняващите газове на свръхсетивни знания, и излита от земята.

Когато веднъж правил тълкувание на една жена, Кейси ѝ казал, че е обсебена. От какво? Не от духове или скрити подличности, а от собствени мисловни форми. Обяснил ѝ, че е обзета от търсено и привлечено, но никога неизползвано вдъхновение. Богатите идеи, които таяла в себе си неизползвани, я изтощавали.

Юнг поставя ударение върху „борбата с ангела” и предлага да се опита да заземяваме някои от тези прозрения в ежедневието. Представям си как човекът, вместо да се надуе от прозрения, стъпва здраво на земята. Веригата е затворена, така че психичната енергия, вместо да надува човека, минава през него и го издига нагоре. Изглежда това е начинът да постъпим отговорно с получените знания – да

ги вкарваме в употреба превръщайки се в проводник, а не просто в събирач на вдъхновение.

В множество случаи, намерението да приложим съвета, който ще получим, е предпоставка за неговото получаване. В предложението на Кейси да развиваме своята интуиция например научихме, че първо трябва да вземем действително решение, а после да проверим интуитивния отговор. Енергийният модел на човек, задаващ незначителен или хипотетичен въпрос, е различен от този на друг, чийто живот е поставена на карта и зависи от отговора.

Представете си например едно класическо затруднение. Имаме две врати. Зад едната ни чака красива девойка, а зад другата – разбеснял се звяр. Нека направим затруднението хипотетично – когато избраната от вас врата се отвори, обектът зад нея ще остане зад бронирано стъкло, за да можете само да го наблюдавате. Но ако дилемата стане реална, когато вратата се отвори, обектът зад нея ще се втурне към вас да ви целуне или изяде. Как мислите, в коя ситуация вашите способности за получаване на духовни напътствия ще бъдат принудени да се изявят възможно най-добре?

Често още при самото търсене априорно сме наясно дали възнамеряваме да приложим напътствията или не. Този интересен факт ни връща в самото начало на евристиката на Кейси. Както той често ни напомня, не задавайте въпрос, ако още не сте готови да поемете отговорността за ответа. Неприложеното знание, казва той, ни струва много по-скъпо от блаженото невежество.

Единадесета глава
**КАК ДА СТАНЕМ
ТРАНКОНТАКТЬОРИ
С ПОМОЩТА НА
САМОХИПНОЗА**

„...изучаването на личността... може да се направи най-добре чрез сили, които да накарат човека да се замисли, внушени му по време на хипноза.”

Едгар Кейси, 3483-1

„Всеки според приложението и способностите си ще намери вариант, за да се владее все по-малко от личността и да става все по-способен да изолира от себе си материалното съзнание или онази част от съзнанието, която е посветена на материалното, предавана или уловена от така наречените пет сетива. Колкото повече човекът е подтикван от интуитивното или се осланя на силата вътре в него, толкова по-голям, по-далечен, по-дълбок, по-широк и по-конструктивен ще е резултатът.”

Едгар Кейси, 792-2

*„Както беше посочено още в самото начало от този проводник, винаги трябва да съществува следният идеал: **„Кое предизвиква такава информация, която може да дойде по този проводник в опитността на хората; не в техните мисли, не в техните отношения, освен онези, които ги правят по-добри родители, по-добри деца, по-добри съпрузи, по-добри съпруги, по-добри съседи, по-добри приятели, по-добри граждани?”** А ако или **не** е така, оставете го на мира!”*

Едгар Кейси, 1135-6

„ВЗРИ СЕ В ЕДНА ТОЧКА ВИСОКО на стената срещу теб. Сега ще преброя бавно от десет до едно. С всяко отброяване си поемай дълбоко дух и примигвай много бавно. Десет... примигни съвсем бавно... девет... осем...”

Подслушваме хипнотичен сеанс. Хипнотизаторът дава на човека инструкции, които ще доведат до изпадането му в състояние на хипноза. Продължаваме да слушаме.

„...две... едно. А сега просто затвори очи и не ги отваряй. Клепачите ти са страшно изморени. В тях усещаш приятно чувство на умора, на отпускане... Приятна отмора... Както и да го усещаш, позволи му да се уголеми и засили, нека нарасне, докато очите ти се отпуснат изцяло, напълно и приятно.

Това е нещо, което правиш сам; никой не може да го свърши вместо теб. Отпускай клепачите си толкова време, колкото ти е нужно. Когато го направиш, можеш да позволиш на това усещане да се разлее във всички посоки по тялото ти.

Сега по цялото ти лице се разпростират въображаеми вълнички или леко вълнение на приятна отмора. Нека цялото ти лице се отпусне. След това вълните на отмора обхващат цялата глава...

...Отдай се на приятното чувство, което се разлива по цялото ти тяло. Тялото ти се отпуска напълно, приятно ти е и съвсем леко забавяш темпото... можеш да забавиш още мъничко, и още мъничко...

...Сега се чувстваш в още по-пълна хармония и се намиращ на собственото си ниво на отпускане. Това е нещо, което желаеш, случва се тук и се случва сега.”

Тези инструкции са адаптирани от книгата на Хенри Болдък „Самохипноза: творете собственото си бъдеще. Те са обичайните, които хипнотизаторът използва, за да въведе хората в хипноза. Опитвах хипноза под ръководството на неколцина хипнотизатори и открих, че техните процедури доста си приличат. Всичките предизвикат отпускане.

Може би се чудите, подобно на мен първия път, кога всъщност започва истинската хипноза. Не произнася ли хипнотизаторът никакви магически думи, които да ви накарат да изпаднете в транс, за да установи власт над съзнанието ви? Не. Това е невярно схващане за хипнозата. Основно, хипнозата е процес на дълбоко отпускане при поддържане на съзнанието спокойно. Доста наподобява медитация или вдъхновение, само че тук има възможност да се прибавят още внушения, които да отворят въображението за по-дълбоки проводници на съзнанието.

Хипнозата в живота на Едгар Кейси

Хипнозата е играла важна роля в развитието на Едгар Кейси като контактър. Като дете в Кентъки, той проявявал силен интерес към религията и проявявал дарба за свръхсезивни способности. Но идеята, че едни мистик или медиум може да изпълнява роля на проводник, се появила на бял свят чак няколко години, след като Кейси започнал да действа като медиум под хипноза.

Първия си хипнотичен сеанс Кейси провел, защото имал голяма нужда от това. Според Томас Съргю в „Има една река“, началото било поставено с едно доста странно събитие.

През пролетта на 1900 година, на двадесет и три годишна възраст, Кейси започнал работа като търговски пътник. Една вечер в Елктън, градче на около четиридесет мили от дома му в Хопкинсвил, той се отбил в кабинета на един лекар за хапче против главоболие, което го измъчвало от няколко седмици. Когато се свестил, се опомнил в леглото у дома. Един семеен приятел го видял да се разхожда чорлав и неадекватен по улиците на Елктън и го закарал вкъщи. Семейният лекар изказал подозрения, че прахчето против

главоболие е било твърде силно. Когато Кейси се свестил, гласът му бил тих и пресипнал.

Смущенията не изчезнали цяло лято. Няколко лекари му поставяли диагнози и опитвали да го лекуват. Нямали успех. Кейси решил, че гърлото му е повредено завинаги, напуснал работата като търговски пътник, и се захванал с фотография, която щяла да стане и негова кариера.

По онова време хипнозата била на мода в Америка, точно както контактърството за известно време през 80-те. Един от най-удивителните аспекти на хипнозата бил, че често събуждала скрити свръхсетивни способности на лицето под въздействие.

По същото време, един пътуващ хипнотизатор на име Харт, дошъл в Хопкинсвил да изнася представление. Коронният му номер бил да накара някой да скрие предмет някъде в града, след което тръгвал по улиците с карета и я насочвал право към скрития предмет, макар очите му да били вързани. Хипнозата била обявена от някои за медицина на бъдещето, което не било погрешен, но изпреварил времето си акт.

Харт научил за проблема на Кейси и се обзаложил на двеста долара, че ще го излекува. Уговорката била, че няма да получи нищо, ако не успее. По време на хипнотичния сеанс, Кейси заговорил с нормален глас, но когато излязъл от това състояние, гласът му станал отново дрезгав.

Лекар от Ню Йорк чул за проблема му и пристигнал в градчето, за да изпробва върху него хипнотичните си умения. И той се провалил. В едно писмо до семейството на Кейси обаче отбелязал, че Кейси сякаш се съпротивлява на посттравматичните внушения за гърлото и сякаш искал сам да се заеме с това. Докторът предлагал някой да хипнотизира Кейси и да му внуши да говори за болестта си. Местният хипнотизатор Ал К. Лейн пожелал да поеме случая и Едгар се съгласил да направи един последен опит.

Година след появяване на проблема, бил направен първи опит в съдбоносната хипноза. Лейн внушил на Кейси да заспи. Когато започнал да диша равномерно, хипнотизаторът му внушил да „изследва тялото си и опише проблема в гърлото.”

Кейси заговорил с ясен глас, започвайки с думите, които щели да се превърнат в начало на всяко негово тълкувание: „Да, виждам тялото.” След това казал, че проблемът в гърлото е следствие от лошо кръвообращение. Изтъкнал, че кръвообращението може да се подобри чрез внушение, докато е в това хипнотично състояние. Лейн направил внушение и гърлото на Кейси станало яркочервено. След около двадесет минути казал, че положението се е подобрило, и помолил да му бъде внушено да се върне към нормалното си състояние. Когато се събудил, гласът му бил възстановен.

След няколко дни обаче отново пресипнал. Със същата процедура, Лейн успял да го възстанови. В продължение на почти година, Кейси се нуждаел от тези периодични хипнотични сеанси, за да поддържа гласа си.

Лейн веднага усетил потенциалната изгода от неговия транс. Хипнотизаторите в Европа вече били демонстрирали, че по време на транс хипнотизираните обекти често придобиват свръхсетивни способности и са в състояние да поставят диагнози на други хора. Кейси би в състояние да определи собствения си проблем и да извърши лечението. Със сигурност би успял да постави диагноза и на друг. Лейн решил да използва трансa на Кейси, за да увеличи потока свои пациенти. Така Кейси, без да съзнава това, започнал да прави „тълкувания”, както ги наричал Лейн.

Когато обаче научил какво става, Кейси се ядосал и накарал Лейн да му обещае, че това повече няма да се повтори. Само че имал нужда от хипнотичните сеанси и затова продължил да работи с него. Впоследствие разбрал, че Лейн е продължил и с тълкуванията. Хипнотизаторът нас-

тоявал, че те попадат точно в целта, че диагнозите са точни, и предложените лекарства възстановяват добре болните. Все пак това тревожело Кейси, и той прекратил отношения с Лейн. Смущенията в гласа обаче го принудили отново да потърси самоукия лечител, и Кейси неохотно продължил да прави тълкувания на пациентите му. Слухът за техните занимания обаче стигнал до пресата и Лейн, който практикувал без разрешително, напуснал града.

Кейси намерил друг хипнотизатор, продължил да се лекува при него, и от време на време правел тълкувания на негови пациенти, когато се наложело. Минали много години, преди най-сетне да приеме, че тълкуванията му могат да помагат на други хора. Едва тогава възприел сериозно ролята си на ме-диум. Когато му съобщели името на човека, често описвал нещата, свързани с него. В един от случаите описал до най-малка подобност стаята но отбелязал, че човекът не е там, както се очаквало. След секунди заявил, че вече е дошъл. Сякаш имал пътуващо зрение и шесто чувство къде да се взре. Със своите духовни, рентгенови очи, той вижда вътре в тялото и давал вярна диагноза, която лекари впоследствие потвърждавали с изследвания.

Именно точността на свръхсетивните му възприятия и фактът, че лекарите, които следвали указанията му постигали успех, убедили и Кейси. Ясновидската му сила била феноменална. Веднъж предписал лекарство, което не можело да бъде намерен никъде, понеже вече не се произвеждало. Тогава Кейси дал формулата, по която да бъде изготвено. Впоследствие пристигнало писмо от лекар, намерил формулата на това лекарство във фармацевтичен източник, и тя съвпадала с дадената от Кейси. В друг случай предписал лекарство, което никой не можел да намери. Посочил точно определена аптека, описал лавицата в склада ѝ, и упътил да се бръкне отзад, зад по-често купуваните лекарства. Немерили аптеката и помолили фармацевта да

потърси на указаното място. Аптекарят проверил и намерил старо шишенце с търсения препарат.

Като баща на холистичната медицина, Кейси е описал взаимодействието между ум и тяло, особено работата на ендокринната система и лечебните функции на тялото, които лекарите щели да опознаят чак след четиридесет години. Все пак Кейси ограничавал медиумския си талант до медицински диагнози и рецепти до деня, в който се състояла една съдбоносна среща.

Около двадесет години след първия опит на Кейси в хипнозата, един богат собственик на печатница на име Артър Ламър го попитал дали някога е търсил тайните на вселената в свръхсетивен транс. Кейси дори не се бил сещал за подобно нещо. Предложението на Ламър било истинско предизвикателство. Кейси се съгласил да направят този експеримент. Ламър задал много въпроси в областта на метафизиката и във връзка с прераждането и духовната природа на човека. Отговорите на тези въпроси, проведени от Кейси в медиумски транс, разкрили нови хоризонти на духовните му търсения. В резултат възникнали учения за различните начини, по които човешките същества стават проводници на Божествена енергия, и важността на духовния потенциал.

Податливост на подсъзнанието по време на хипноза

Днес е прието хипнозата да бъде определяна като състояние на повишена чувствителност към внушения. Това твърдение перифразира обяснението на Кейси за същността на хипнозата – пряко общуване с подсъзнанието.

Подсъзнанието работи на принципа на внушението. Приемат всяко твърдение за вярно. Съзнанието разсъждава над сетивните възприятия. Според Кейси, то третира всяко

твърдение като предложение, което трябва да бъде анализирано и преценено.

Ако ви кажа, че пред вас има ябълка, незабавната ви реакция ще бъде да сравните това твърдение с впечатленията на своите сетива. Съзнанието ви няма да се съгласи с мен. Не може да приеме дадено предложение, без първо да му направи преценка.

Ако обаче ви внуша, че си представяте ябълка или да се престорите че пред вас има ябълка, вашето съзнание ще отстъпи настрана и ще позволи на подсъзнанието за създаде образа на ябълката. Подсъзнанието ще приеме с готовност внушението и незабавно ще отвърне с подходящ образ.

Докато подсъзнанието е заето с представата за ябълка, съзнанието обичайно го наблюдава отстрани. То може да отбележи, че въображаемият образ не е истинска ябълка, че преструвката се разминава с реалността. Ако обаче съзнанието е откъснато от дейността на подсъзнанието, нищо няма да поставя под въпрос ефективната реалност на въображаемата ябълка.

Процесът на хипноза е нещо като отвличане вниманието на съзнателния ум и негово пренасочване. Релаксацията подпомага този процес. Докато тялото се отпуска, сетивата се замъгляват, а съзнанието се откъсва от действителността като по време на сън. Единствената разлика е, че по време на хипноза съзнателният ум не се унася в сън, защото гласът на хипнотизатора го води, насочва към конкретен фокус на внимание, и отпуска. Ако хипнотизаторът спре да говори за известно време, съзнанието губи фокус и обектът лесно би заспал.

Докато човекът се отпуска и замъгленото съзнание си почина върху възглавницата на хипнотизиращия глас, податливостта на подсъзнанието към внушение е оставена на воля, без задръжки. Представа си ясно всичко, внушено от хипнотизатора. Въображаемото става реалност. Ето как хипнозата е на само повишена податливост на внушения,

но и състояние, при което хипнотизаторът може да общува пряко с подсъзнанието.

Как да се научим на самохипноза чрез релаксиращи образи

Можем да се научим да изпадаме сами в хипноза, като откликваме на собствени внушения. Базова процедура е съсредоточаването върху вдъхновяващи или релаксиращи образи. Нека видим как става това.

Настанете се удобно – изтегнете се в шезлонг или легнете в легло. Отпуснете ръце от двете страни на тялото си. Поемете дълбоко дъх, задръжте за момент и го освободете с въздишка. Вече сте готови за работа с визуални послания.

Научихме, че можем да контролираме косвено тялото си, като си представяме определени неща. По същия начин ще навлезем и в състояние на релаксация.

Съсредоточете се върху дясната си ръка. Усетете как натежава и си кажете: „Дясната ми ръка е натежала.” Не правете нищо с нея, просто я оставете да лежи. Повторете няколко пъти същата фраза: „Дясната ми ръка е натежала.” Опитайте да усетите как ръката ви натежава. Докато си представяте това, забележете как я *освобождавате* и *отпускате*. Така откликвате на внушение.

След около минута, подложете и лявата си ръка на същата процедура. После се съсредоточете едновременно върху двете си ръце и повторете фразата: „*Ръцете ми са натежали.*” Колкото по-натежали ги чувствате, толкова повече се освобождавате и отпускате, поддавате се на внушението и навлизате в самохипнотичен транс.

Ако искате да продължите по-нататък, повторете всички гореописани стъпки, но този път вместо думата „натежал” използвайте „топъл”. Когато свършите, повторете следната

фразата като събирателно внушение: „Ръцете и краката ми са натежали и топли.” За да навлезете още по-дълбоко, започнете с медитацията върху дъха, която вече разгледахме. Наблюдавайте дишането си, без да се намесвате в него. Повтаряйте си: „То ме диша.” Това е напълно пасивно преживяване. Освен отпускащо натежаване, можете да опитате с гъделичкащи вълни, докато навлизате още по-дълбоко в самохипнотичния транс.

Вече сте напълно отпуснати. Ще забележите, че мисленето ви е по-замъглено, и може да започнете да бленувате спонтанно или да ви се приспи. На граница от съня сте. Започвате да навлизате директно в зоната на подсъзнанието.

Хипноза и ЕСВ

Спомнете си думите на Кейси, че всички подсъзнания са свързани помежду си. Ако хипнозата е средство за пряко общуване с подсъзнанието би трябвало да очакваме, че ЕСВ ще бъдат по-ясно изразени при хипноза, отколкото в нормално, будно състояние. Обектите на хипноза би трябвало да могат да четат мисли. Експерименти и изследвания доказаха, че това предположение е правилно.

В първите години на хипнозата, в началото на XIX-ти век, медиумските ѝ аспекти са били считани почти за даденост. Хипнотизирани обекти четели книги със завързани очи. Хипнотизатори правели внушения като само си помислили за тях. С цел да демонстрира „единство в усещанията” – телепатично споделяне на преживявания, - хипнотизаторът захапвал портокал, а обектът съобщавал че, усеща вкуса му; хипнотизаторът се сещал за думите на някоя песен, а обектът я запявал; хипнотизаторът се щипел сам и обектът изохквал. Някои хипнотизатори могли да въздействат на обектите телепатично дори от големи разстояния. Свидетели потвърждават, че обектът на хипноза без явна причина лягал на канапето и след секунди изглеждал зас-

пал. В други случаи прекъсвал това, което правел в момента, извинявал се и отивал на внушеното му по телепатичен вид място.

Телепатичната хипноза е противоречива тема. В книгата „Парапсихология и подсъзнание“, психологът Жул Айзенбуд разказва как изпращал телепатични съобщения на пациенти да му се обаждат по телефона. Аз самият съм усещал действието на телепатична хипноза. Без дори да предположа, че хипнотизаторът мисли за мен, той успя да направи ръката ми нечувствителна. Не осъзнавах това докато не ми обърна внимание, че не чувствам нищо, ощипвайки ме по ръката. В книгата „Събуждане на свръхсъзнателните ви способности“ давам повече подробности за тази случка, както и други примери за телепатично изпратени внушения. Кейси ни напомня, че въздействаме на други хора чрез своите мисли. Пословицата „Говори за човека или добро, или нищо“ би трябвало да се отнася и до мислите. Изпращането на насърчителни мисли е естествено и позитивно използване на телепатично внушение.

Съвременните парапсихологични изследвания, където ЕСВ се изпитват в лабораторни условия потвърдиха, че хипнозата често засилва телепатичната способност. Излезе наяве и удивителното телепатично разбирателство, което хипнотизираните хора постигат помежду си.

Хипнотични образи: проводник на самодиагностика

По време на самоналожените си състояния на хипнотичен транс, Едгар Кейси е можел да поставя диагнози на хора, потърсили неговата помощ. Той твърди, че можем и сами да си поставяме диагноза, ако се обърнем навътре в себе си.

Хипнозата често е играела роля на катализатор, помагач на хората да обърнат знанията си навътре към себе си. Докторът на науките Маршал С. Виленски, канадски психолог, съобщава за използването на хипнотични образи, посредством които при пациента с различни заболявания се предизвиква появата на самодиагностични образи.

Виленски е използвал внушения с образи, заимствани от книгата на Джейн Хюстън „Възможният човек”, включващи въплъщения на вътрешната мъдрост на тялото. Експериментите му демонстрират пробуждащите способности на тези образи.

Испаднал в леко състояние на хипноза, героят си представя, че е на върха на една планина и търси начин да слезе. След внимателно спускане, открива врата към недрата на планината. Влизайки вътре попада в атмосфера, излъчваща възстановителни вибрации на обновление. Стига до врата, на която има табелка с надпис: „Човекът, който познава здравето.” Обектът отваря вратата и вътре среща мъдрец, знаещ всичко за неговото тяло. Сяда пред него и започва да му задава въпроси. Човекът, който познава здравето, му отговаря не само с думи, но и с образи и соматични възприятия.

Ето няколко кратки описания на представени от доктор Виленски случаи. Те показват, че съгласно проведени впоследствие изследвания образите, показани при тези сесии, са удивително достоверни.

Жена попитала за болките в коляното си. Мъдрецът ѝ отговорил направо: „Забрави коляното! Веднага иди да те изследват за умората!” На другия ден посетила своя лекар. Кръвните изследвания разкрили левкемия.

Мъж попитал защо го болят краката нощем. Мъдрецът му представил образ на две въображаеми кислородни бутилки, завързани за краката му. Когато човекът отишъл на преглед при лекаря, прегледът показал нарушения в кръво-

обращението, които не позволявали достъп на достатъчно кислород до краката му.

Един човек пък страдал от бъбречна и простатна инфекция. Лечението с антибиотици я излекувало, но човекът се оплаквал от отпадналост и не бил в състояние да се върне на работа. Мъдрецът му се появил като бяла светлина и усещане за нещо, което блуждае в долната част на корема му. Диагнозата гласяла, че инфекцията му е напълно излекувана и че използва оплакванията като извинение да не ходи на работа. Мъдрецът пояснил, че посланието се проявява под форма на движение в корема, защото е „повик за действие”. Направените впоследствие изследвания доказали верността на неговото твърдение.

Жена, страдаща от припадъци, била подложена на компютърна томография, но така и не успели да констатират в какво се състои проблемът ѝ. Нейния мъдрец се появил като звезда и кристал. Когато попитала за проблема си, жената неволно докоснала дясната страна на главата си, точно над ухото. При повторна томография, точно на това място открили мозъчен тумор. Дори когато лекарите анализирали отново първото ѝ изследване видели, че то индикирало същия проблем.

Според Виленски, личността на мъдреца е образ на конкретно състояние на съзнанието – вътрешно усещане с доказано терапевтична стойност. За пореден път се сблъскваме с ценността и силата на въплъщението. Образът на човек или друго същество може да отключи скрити в ума сили.

Сила на хипнотичното изпълняване на роля

Изпълняването на роля ни помага да възприемем нейните черти. Участваме в процес на преструване. Той ангажира подсъзнанието посредством нашето въображение. Когато

неутрализираме всякаква намеса от страна на съзнанието и осигурим по-пряк достъп на подсъзнанието, хипнозата може да усили въздействието на дадена роля до небивала степен.

В книгата „Закони на свръхестествените явления”, Томас Дж. Хъдсън описва твърде показателен случай, на който станал свидетел заедно с някои много образовани хора. Хипнотизаторът доктор Карпентър хипнотизира някакъв човек; внушава му, че Сократ е жив и стои пред него. След малко младежът казал: „О, да, вече го виждам.” Доктор Карпентър му казал, че Сократ има огромно желание да общува с неги и да му отговори на всички въпроси. Младежът заразпитвал и открил, че Сократ наистина му отговаря. Предал тези отговори на доктор Карпентър. Хора от публиката също задали въпроси на Сократ. Докато младежът предавал отговорите един по един, постепенно се превърнал в самия Сократ и удивлявал публиката със сладкостта и дълбочина на мисълта си. Хъдсън констатирал, че тези речи – защото вече действително били такива – били изнасяни спокойно и гладко. Младежът продължил със сказка за цялата вселена – необорима духовна философия, достойна за ролята на оратора. Макар публиката да станала свидетел как младежът влязъл в ролята на Сократ, изпълнението на младежа било толкова убедително и изказванията така достоверни, че множество хора започнали да си водят бележки.

Демонстрацията слисала наблюдателите. В будно състояние младежът не бил кой знае колко впечатляващ с интелектуални и ораторски дарби, макар да бил завършил колеж. Неговият Сократ обаче притежавал истинско дарование. Публиката действително повярвала, че доктор Карпентър е помогнал на младежа да установи контакт с духа на Сократ. В следващия експеримент доктор Карпентър внушил на младежа, че е в контакт с безплътен дух с върховен интелект. Хипнотизираният отново разгърнал пред

публиката прекрасна, изключително завладяваща духовна философия, надминаваща дори изпълнението на Сократ. Хъдсън отбелязва, че ако речите били записвани, щяла да се получи доста добра книга.

Историята демонстрира една от силните страни на подсъзнанието, които несъмнено подценяваме. Авторът я нарича „сила на дедуктивните разсъждения“. Ако дадем на подсъзнанието дадено предположение – например че се намира в присъствието на Сократ, то приема тази представа и незабавно прави съответни изводи. С помощта на въображението, то използва несъзнателните спомени на човека, за да изфабрикува неговото изпълнение. Бидейки в контакт с други подсъзнания, то може да заимства и от спомените на други хора. Понякога дори привлича действителни духове като източници. В състояние е да черпи от универсалното ниво на знание в записите Акаша. Няма как да установим обаче дали контактува с безпътен модел на мисловни форми или просто с неосъзнати знания на самото лице. Това, което е ясно е, че първоначалната предпоставка може да доведе до блестящо представяне. В гореуказаните примери подсъзнанието само с едни намек успява да се представи изключително убедително.

Сцената с контактуването със Сократ е урок за ножа с две остриета. От една страна, с демонстриране удивителните творчески способности на подсъзнанието ни се напомня, че това не означава непременно присъствие на дух. От друга, демонстрацията показва и силата на въплъщението – как внушение за нечий образ може да задейства мощен проводник на вдъхновение. Това ни навежда на мисълта дали е възможно при внушаване на подходящ образ, действително да се отвори реален проводник на универсалния разум. И кой точно образ би могъл да предизвика такова явление? Кейси предлага да го изберем в съответствие с идеалите си, да бъде образът на висшето ни Аз. Неговият собствен опит може да ни послужи за пример.

Хипнотичното пътуване на Едгар Кейси

Вече на два пъти споменавахме, че когато Кейси е изпадал в транс, той се е осъзнавал в така наречената от него Зала на летописите и е поучавал информация от някакъв старец. Макар неговият източник по време на транс да не е описвал процеса с такива конкретни образи и възплъщения, Кейси го правел в будно състояние. Ето дословно предадено описание на Кейси за пътуването му по време на транс, заимствано от негова публична лекция:

„Виждам себе си като точица извън физическото ми тяло, което лежи неподвижно пред мен. Тъмнината ме угнетява и се чувствам ужасно самотен. Неочаквано съзнавам появата на бял лъч светлина. Придвигвам се нагоре към нея наясно, че трябва да я следвам; иначе ще се загубя.

Докато се движа нагоре по пътеката от светлина, постепенно осъзнавам наличието на различни нива, в които нещо се движи. На първото ниво са неясните, зловещи фигури и гротескови форми, каквито понякога се появяват в човешките сънища. По-нататък, от двете ми страни, се появяват безформени човешки фигури с прекомерно увеличена някоя част от тялото. Отново настъпва промяна и долавям присъствието на фигури със сиви качулки, които слизат надолу. Постепенно изсветляват, посоката им се сменя, започват да се изкачват нагоре, и цветът на робите им също рязко изсветлява. От двете ми страни се открояват неясни очертания на къщи, зидове, дървета и други, но всичко е неподвижно. Докато вървя нататък, виждам още светлина и движение, и те се превръщат в нормални градове. Със засилване на движението осъзнавам, че чувам звуци – първо неясно бучене, после музика, смях, птичи песни. Светлината се засилва, цветовете придобиват вълшебни нюанси, но-

си се вълшебна музика. Къщите остават зад гърба ми и пред мен се разкрива единствено смесица от звуци и цветове. Неочаквано се озовавам в зала с летописи. Няма стени и таван; съзнавам че стоя пред старец, който ми подава голяма книга с анали за човека, за когото търся данни.”

В друг случай, съгласно архиви в библиотеката на АИП, Кейси се почувствал „като мехурче, носещо се по водата за да стигне до мястото, където винаги намирал информация”. Друг път се „изкачвал все по-нагоре по една огромна колона”, минал покрай всички ужасни неща, без да има личен досег с тях, и се озовал в Залата с летописите. Тя, колоната, се въртяла на колело, подобно на символа на ротарианците. Чувствал се в пълна безопасност, докато пътувал по този начин.

Такива са преживяванията на Кейси с образите, придружавали го при свръхсетивния му транс. А какво би станало, ако тези образи бъдат използвани като серия внушения към човек в състояние на хипнотичен транс? Дали това ще доведе до същата свръхсетивна, универсална мъдрост, осенявала Кейси?

Хенри Болдък – хипнотизаторът, когото споменах в началото на тази глава, - е провеждал такъв експеримент. В книгата „Пътуване навътре: връщане към минали прераждания и контактърство”, той разказва какво се е случило, когато трансформирал описанието на Кейси за неговия транс в сценарий за хипнотични внушения.

Първият му експеримент бил с Даниел Клей, проповедник, когото Хенри обучил в самохипноза и който първи предложил идеята да последва мисловните модели на Кейси.

Когато Клей изпаднал в хипноза, Хенри започнал, преобразувайки първото изречение на Кейси във внушение: „Виждаш себе си като точица извън физическото си тяло, което лежи неподвижно пред теб.” Клей открил, че му е лесно да се подчини на това внушение. Следващото било:

„Тъмнината те угнетява и се чувстваш ужасно самотен.” На лицето на Клей се изписала тъга. Изобщо, отгук натаък лицето му изразявало чувства в унисон с останалите внушения. Накрая Хенри дал на Клей името на някакъв човек и му внушил, че сега старецът ще му подаде книга с личната хроника на този човек. Клей направил няколко изказвания за обекта. Впоследствие Хенри успяла да потвърди, че част от твърденията на Клей са верни. Решил да продължи експериментите.

При всяко повторение на процедурата, тялото на Клей се нагаждало към установената последователност. Изпитвал все по-слаби физически страдания, докато минавал надолу покрай гротесковите фигури, а ясновидските прозрения били все по-ясни и точни. Не след дълго станал проводник на нещо, което явно било универсално съзнание и се наричало „Вечните”. Този източник се представял като състояние на съзнанието, присъстващо у всички нас. Разграничавал се от контактуването с духове – проводник, който недвусмислено отричал. Оттогава Клей придобил репутация, че дава точни и вдъхновяващи контактърски тълкувания.

Срещал съм Клей няколко пъти и съм се свързвал с Вечните. Най-силно ме впечатли не това колко по-различен и чаровен бе този източник, а множеството общи неща, които усещам между искрената целенасоченост и внимание в будно състояние, и въздействието от присъствието на Клей докато контактува в транс. С тези общи неща потвърдих за себе си гледището на Кейси, че когато не е „халосна стрелба”, контактърството е израз на собственото израстване в съзнанието на контактъра.

Хенри описва и един вторичен експеримент с жена на име Айлийн Рота. С помощта на същата процедура Айлийн установила контакт с източник, който наричал себе си „Красивото цвете”, но самоописанието и стилът на неговите проповеди доста се различавали от тези на Вечните.

Описание на работата с Красивото цвете бе поместено в книгата „Добре дошли у дома: време за обединяване”.

Най-интересно в преживяването на Айлийн било, че скоро след появата си Красивото цвете казало на Хенри, че би било по-добре Айлийн да използва свои образи, а не тези на Кейси. Предложило такива, които да пасват повече на стила на личното ѝ усеждане за висше Аз. Когато Хенри започнал да използва тези образи, работата се ускорила.

За подобряване на трансконтактьорството чрез използване на характерни за човека образи се споменава и в разказа на Кейси за неговото развитие като трансмедиум. Напредък по време на хипноза успял да постигне едва когато му позволили сам да съставя внушенията.

Хенри разказва и за трети експеримент, звучащ като важно предупреждение. Някаква жена пожелала да бъде въведена в трансконтактьорството и Хенри ѝ дал указания най-напред да премине предварителна подготовка по самохипноза, която благоприятствала и общото самоусъвършенстване. Жената обаче нямала търпение и помолила съпруга си да ѝ направи хипнотичните внушения според използваните от Кейси образи. Макар да показала някакъв скромнен успех, била обзета от кожно заболяване, което я принудило да прекъсне експериментите. Закономерно, отваряйки проводника, тя е стимулирала откоleshни свои нерешени емоционални проблеми. Историята ѝ служи като предупреждение да не прибързваме с такива експерименти.

Мои преживявания в трансконтактьорството

Звучи доста благоразумно да се придържаме към образите на Кейси като база за внушения, за да изпробваме ефективността на този трансконтактьорски подход. Пожелах да

опитам сам. Обадах се на Хенри Болдък с въпрос дали не би демонстрирал метод си и с мен. Прие с охота.

Единственото, по което Хенри се вписваше в общоприетата представа за хипнотизаторите, бе брадата му. Оказа се човек с невероятна топлота и ентузиазъм и аз му се доверих още в момента, в който влезе в дома ми. Осен че бе съгласен да ме посети у дома още първия сеанс, той влезе в кухнята и ме научи как да си правя бърза и лесна супа, за да обядвам след това.

Нямах търпение да изпробвам образите на Кейси, но Хенри настоя да не избързваме. Планът му бе да започнем с регресия към сцени от детството, а след това към спомени от минали прераждания. Пропецирахме съобразно неговото предложение.

Дотогава вече бях хипнотизиран няколко пъти от различни хипнотизатори и не видях нищо необичайно в метода му за въвеждане в състояние на хипноза. Открих обаче, че личната му топлота засилва чувството ми за комфорт и отпускане.

В края на първия сеанс вече имах спомен от свое минало прераждане, който страшно зарадва Хенри. Лично аз се съмнявах дали това е било действителен спомен и дори дали е нещо съдържателно. Но когато минаха няколко седмици трябваше да призная, че в качество на алегорична история, моят „спомен“ наистина разкри някои от най-важните неща в живота ми.

Хенри ме насърчи да се упражнявам със записа за самохипноза, който включваше по време на сеансите, и някои положителни внушения, вдъхващи самоувереност. Упражнявах се с касетата няколко пъти седмично.

Месеци по-късно, Хенри отново ме поведе към спомени от минали прераждания. Този път ми внуши да си спомня *най-първия* си живот. Преживях нещо много странно, наподобяващо научнофантастичен роман. Ставаше дума за души, които работеха заедно с Божиите съзидателни сили, за

да сътворят материалния свят и да го населят с тела. Едно от нещата, които откри душата тогава, бе *физическото усещане* и с какво допринася то като проводник на съзнанието.

Отново се отнесох скептично към преживяването си, макар че този път не го забравих след събуждането. Наскоро, когато Кей Кари публикува книгата „Завръщане на птичите племена“, сурови данни за която бе почерпил от свръхсетивни източници открих, че някои от неговите описания за ранния живот на душите на коренното американско население, наподобяват моята история. Вероятно съм черпил от универсалното ниво на въображението, без да осъзная. Лесно подценяваме собствените преживявания.

На третия сеанс казах на Хенри, че според мен вече мога да установя контакт с някое висше ниво на съзнанието. Интуицията ми го представяше като издигане върху син пламък. Хенри се съгласи да опита с него образ и продължихме. По време на сеанса се отпуснах, тялото ми натежа неимоверно и се почувствах така, сякаш пламтя вътре в него. Открих, че разтварянето в син пламък ми вдъхна чувство на спокойна увереност и ясно усещане, че съм наясно с всичко.

Когато Хенри ме помоли да говоря, се поколебах. Колкото и спокоен и уверен в себе си да се чувствах, пречех си сам. Бе нещо като сценична треска, блокиращо способността на разширеното ми съзнание да говори. Хенри ми внуши да се отпусна и ме насърчи просто да заговоря. Щом започнах и забравих нуждата да съм уверен че ще кажа нещо мъдро, думите започнаха да се леят. В него смиъл, преживяването напомняше досущ вдъхновено писане,

Както се бяхме договорили, Хенри ми внуши да разкажа за своята книга си. Подчиних се и споделих главно отношението си към нейното написване. С шеговити и незлобливи примери се присмях на възприетата педантичност. С алтернативни образи и случки от детството си припомних

как съм подходжал към работата по-лежерно. Описах няколко различни упражнения, с които да поддържам положителна нагласа и да подпомагам гладко протичане на работата. Пошегувах се, че искам да получа текста на книгата на тепсия по време на транс но добавих и че не съм от хората, които биха приели да им диктуват.

Хенри беше много развълнуван. Съпругата ми, която бе присъствала на сеанса също смяташе, че съм казал някои много важни неща за своята работа. Аз, както обикновено, бях скептично настроен. Считах, че помня много от казаното, а то не ми се струваше особено важно. Хенри ме насърчи да изслушам записа, да опитам предложенията и да започна да се упражнявам с касетката за самохипноза.

Изслушах записа чак след няколко седмици. Един ден жена ми забеляза, че от известно време редовно се оплаквам от бавния прогрес на книгата и може би е време да изслушам записа. Когато го направих, останах доста изненадан. Имаше редица ключови твърдения, които бях забравил. Засягаха пряко бавния напредък на книгата ми и аз трябваше да чуя точно такива съвети. Това, което особено ме впечатли обаче бе тонът на тълкуванието. Все едно, че слушах себе си в роля на мой мъдър по-голям брат и най-добър приятел. Никой друг не можеше да ме познава толкова добре, никой друг не можеше да знае какво точно да каже, за да ме изправи отново на крака. Този запис ми върна силите. Последвах съветите в него и те се оказаха работещи.

Няколко месеца по-късно, с Хенри проведохме четвърти сеанс. По време на трансa неочаквано съобщих: „Има същества, които искат да говорят.“ Усетих точно над главата си нещо като кълбо от енергийно познание и ми се стори, че то търси отговор. Чух се да изричам: „Има същество-растение. Има същество-птица. Има същество-ангел. Има същество-извънземно.“ Почувствах се нервен и изпълнен с лоши предчувствия.

Хенри изглеждаше спокоен и се справи лесно с моето съобщение. Започна да ми внушава да позволя на съществата да говорят. Чух се как му казвам: „Потокът от кръвоснабдяване на проводника е възпрепятстван... стопляне на ръцете ще го отприщи.” Сигурно съм имал предвид физиологичния аспект на своята нервност. Хенри ми внуши, че ръцете и краката ми се затоплят; така и стана. Позволих на съществата да говорят едно по едно.

Всяко имаше да каже нещо интересно и ми предостави тема за размисъл. По-късно открих, че някои тълкувания на Кейси наподобяват разказа на растението за съзидателните сили, на птицата за интуицията и на ангела за Божествената музика. Ангелът ми даде и един интересен съвет – по време на разходка да си пея тихичко. Започнах да го практикувам и ми подежда доста добре. Основното съобщение от извънземното бе да се укрепя на земята, преди да позволя на въображението си да лети толкова високо.

След сеанса Хенри, както обикновено, бе ентузиазизиран. Аз се заинтригувах може би защото преживяването наистина бе удивително. В нито един момент не се бях почувствал обсебен или неспособен да се владее. Процесът наподобяваше по-скоро внезапен прилив на вдъхновение да говоря като растение, птица, и така нататък. Беше нещо като изпълняване на роля по време на транс, като начин да дам израз на различни интуитивни усещания. Макар да ми бе трудно, се опитах да не бъда скептичен и да не анализирам нещата.

Следващите сеанси протекоха по-скоро като третия. Упражнявах се да говоря вдъхновено в транс, с което изразявах висшето си съзнание. Никакви други същества не се появиха. Просто продължих да си давам съвети във връзка с работата и развиването на контактърските ми способности.

По време на работата върху транса и приложението на получените съвети на практика, научих нещо важно.

Склонността да се захласваме по явлението трансконтак-
тъорство ми пречеше да бъда добър контактьор. Стана ми
ясно, че е важно да вплитам опитностите си по време на
транс в ежедневието. Ако подхождах към трансконтак-
тъорството като към начин да преодолее чувството си за
малоценност, можех лесно да развия привързаност или
пристрастеност към явната му сила. От друга страна, дока-
то прилагах получените прозрения, включително и увере-
ността да подхождам спонтанно към живота, започнах да
усещам все по-малка нужда от транс. Той, подобно на ме-
дитацията, стана за мен почивка, по врем на която изразя-
вах почит и се съсредоточавах само върху едно състояние
на съзнанието, неотклонно присъстващо у мен.

Четвърта част

**КАК ДА СЕ
ПРЕВЪРНЕМ
В ПРОВОДНИК
НА БЛАГОДАТ**

Дванадесета глава

ПРОВОДНИКЪТ НА СЪДЕЙСТВИЕ В ЕДНА ГРУПА

„Да, имаме групата, като група, която се е събрала тук с желанието да стане проводник, за да може като група, и като индивиди, да бъде – и дава – светлина за света, който чака... Първо нека всеки от тях се приготови и получи онова, което ще му бъде дадено **в съответната му сфера** на развитие или желание за способност.

Първият **урок е**: научи се какво означава да си съдействаш с другите, сякаш сте **един ум, по Божия начин**; защото когато всеки се приготови, като денонощно медитира и си задава въпроса „Какво искаш да направя, Господи?“ **отговорът ще бъде категоричен**, ясен за всички събрани тук, ако търсят името Му; защото Той е **сред вас в този час**; защото всички, които **търсят**, са молят именно за това.”

Едгар Кейси, 262-1

„Съдействието означава да се предложиш да бъдеш проводник на действие, на мисъл... защото онзи, който иска живот, трябва да даде живот; онези, които искат любов, трябва да се покажат любящи; онези, които искат да имат приятели, трябва да се дружелюбни; онези, които искат съдействие, **трябва да оказват съдействие, като отдават от себе си на онова, което трябва да се свърши.**”

Едгар Кейси, 262-3

„Отче, докато търсим да видим и различим лицето Ти, дано всички – като индивиди и като групи – опознаем себе си, дори и да се знае, че ние – като Твои светлини - можем да изразим по-добре духа Ти на този свят.”

Едгар Кейси, 262-5

СЪДЕЙСТВИЕТО Е ОТЛИЧНА ФОРМА на провеждане. Ние преставаме да се съсредоточаваме само върху себе си и действаме в хармония с други хора за изпълнението на някаква цел. Ако се научим да работим в екип, това ще ни помогне да развием способностите си за провеждане.

Силата на една група е много по-голяма от силата на който и да било индивид. Група новаци, които работят съвместно, могат да станат проводник на удивителни свръхсезитивни ефекти. Опитът в груповото провеждане ви позволява да откриете, че собственият ви принос, макар и сам по себе си незначителен, всъщност е много важен. Преживявания от този род ще ви помогнат да оцените скритата стойност на обикновените моменти от провеждането; моменти, които иначе бихте пренебрегнали.

Група контактува с изкуствен призрак

Ако искате да научите една интересна история за силата на групата и за измамната природа на духовните водачи, прочетете книгата „Извикването на Филип”. В сравнение с нея, дъската Уиджи прилича на скучна детска игра.

Членовете на Обществото за изследване на свръхсезитивни явления в Торонто провели експеримент за създаване на изкуствен призрак. Първо си измислили фиктивен герой. Един от членовете на групата започнал, като разказал кратка история за „Филип”.

Филип живял в Англия през седемнадесети век. Бракът му бил нещастен и той се влюбил в една циганка. Жена му научила за неговата връзка и обвинила циганката в магьосничество. Филип се побоял да не загуби положението си в обществото и не сторил нищо, за да защити своята любима. Властите изгорили циганката на клада, а Филип се самоубил от разкаяние.

На база краткия разказ за личността на Филип, групата като на игра допълнила подробностите. Измислили външен вид, облекло и обстановка в дома му. Обсъдили и политическия климат на нея епоха – как се с разбирал със съседите, отношения с краля, религия и политика. Четели книги за него период от историята на Англия. Изучавали музиката, изкуствата, и се потапяли в тогавашната атмосфера. С проучвания, въображение и беседи направили така, че Филип им изглеждал съвсем реален. Такъв бил планът им – да материализират Филип. Надявали се, че така може да се яви като призрак, който всички да видят.

В продължение на над година се срещали веднъж седмично, сядали и започвали да медитират, опитвайки да се настроят на Филип. Различни членове на групата получавали индивидуални впечатления, че са го видели и че им е казал нещо. Групата обаче не поощрявала солови изпълнения. Търсели общо преживяване, споделено от всички.

Целта на експеримента била не да стимулират проява на нечии медиумски способности, а единно колективно събитие. Никой нямал претенции за каквито и да било свръхчувствителни способности. Така им се струвало най-добре.

Повече от година се срещали без да постигнат нищо, а само шеговито се убеждавали един друг в реалното съществуване на Филип. Той не им се явил под никаква форма обаче, освен в общото им въображение.

На втората година възприели друг подход. Изследванията на Кенет Бачълдър, британски парапсихолог показали, че група хора може да създаде психокинетични въздействия (умът управлява материята) по косвен път. Според него, вместо да медитират, трябвало да продължат в духа на спиритически сеанси от викторианската епоха. Посъветвал ги просто да се събират в непринудена атмосфера в дома на някой от тях. Да пеят песни, да се шегуват, да разговарят, да си разправят увлекателни истории; всичко да

бъде като най-обикновена приятелска сбирка. Групата от Торонто решили да се вслушат в съвета на Бачълдър.

Преди това на всяка сбирка медитирали и се съсредоточавали. Било им тегаво да изоставят верния стар навик. Макар да изпитвали дружески отношения помежду си, било им неловко да си ходят на гости безцелно. Постепенно обаче възприели новия подход. Седели около масата на светнати лампи, разправяли си клюки, пеели, смеели си и се забавлявали, чакайки Филип да се появи под някаква форма. На четвъртото събиране се чуло почукване по масата.

Не били сигурни, че са чули добре. Продължили да си ходят на гости и скоро прозвучало второ почукване. Всички го чули. Разбира се, подозирали че някой от групата неволно или нарочно е чукнал по масата.

След малко обаче масата започнала да се приплъзва леко. Очевидно го правела сама. Както всички могли да видят, единствено пръстите им се допирали леко до плота ѝ. Отчетливите почуквания и резките, осезаеми движения на масата окончателно ги убедили, че явлението е спонтанно, а не симулирано от някой измежду членовете на групата събитие.

Някой изрекъл гласно: „Чудя се дали това не е работа на Филип.“ Незабавно се чуло силно почукване по масата. Членовете на групата бързо нарекли едно почукване за „да“ и две за „не“. Така започнало общуването с Филип.

При следващите събирания подредят ли се около масата, почукванията започвали. Започнали да задават на Филип въпроси, свързани с него, на които можело да се отговори с „да“ или „не“, и препотвърдили всички известни им „факти“ за него.

След няколко седмици въпросите им омръзнали и започнали да обръщат повече внимание на физическите прояви на Филип. Той можел не само да почуква по масата, но и да я друса, да я кара да вибрира, да повдига едната ѝ страна и

да я мести из стаята. Трябвало много да внимават да не отделят пръстите плота. Понякога задачата ставала доста трудна, защото масата се отмествала бързо и внезапно в различни направления.

Много от членовете на групата били пушачи, а на един измежду тях пушенето не се нравело. На въпроса дали има нещо против пушенето Филип отговарял положително в присъствие на члена-непушач. Понякога дори повдигал едната страна на масата и събарял пепелника в скута на някой от пушачите. Когато обаче непушачът отсъствал Филип заявявал, че няма нищо против пушенето.

В два от случаите той повдигнал цялата маса от пода на около половин инч и я задържал така за момент. Другият му левитационен трик бил с бонбони. Всички слагали по един увит в целофан бонбон пред себе си и един в средата – за Филип. Филип повдигал масата от едната страна и всички бонбони падали на земята, освен онзи в средата, предназначен за него.

Групата заснела домашен видеофилм с лудориите на Филип. Дори го завели заедно с масата в две телевизионни предавания. В едно от тях Филип накарал масата да се изкачи сама до подиума, където спяло конферансието.

Докато правели преглед на експериментите си с Филип забелязали, че той не притежава повече знания от тях. Когато измисленият им сценарий се различавал от действителната, документирана история, Филип следвал тяхната версия. Оставал верен на въображението им, а не на фактите.

Филип очевидно не е бил дух. Те го тълкували като изкуствено създадена мисловна форма. Но рожбата на груповото им съзнание явно умеела да предизвиква доста ефектни и сякаш интелигентни свръхестествени явления. Притежавала добре изразена психокинетична способност.

Членовете на групата наели инженер, който да направи запис на почукванията и акустичен анализ на техните

характеристики. Инженерът им съобщил, че вълновият спектър на почукванията е уникален. Не съвпадал с този на звуци, сътворени от хора при удряне по масата с пръсти, юмрук, молив и други неща. Психокинетичната енергия на Филип предизвиквала свой уникален спектър.

Групата от Торонто помолила друга група да направи същия експеримент. Втората група измислила съвсем нова героиня на име Лилит и разработила подробностите от нейния живот. Членовете продължили да си ходят на гости и скоро Лилит се появила. Поведението ѝ доста напomniaло това на Филип.

Какво е значението на експериментите с Филип? Със сигурност някои от данните ни карат да се замислим относно реалността на мисловните форми и тяхната способност да имитират присъствието на действителен дух. Това показва, че подобни мисловни форми могат да придобият свой собствен живот и да упражняват влияние над материалния свят. Свидетелство е и че източникът на мисловна форма може да бъде конгломерат от мисли на няколко души.

Експериментът от Торонто е ярка демонстрация за силата на съдействието в група от хора. Когато членовете ѝ се откажат от склонност към преднамерени усилия, те могат да отворят мощен медиумски проводник.

Проводник на съдействие

Кейси е направил важна серия от медиумски тълкувания за развитие на свръхсетивни способности. Като начало, препоръчва ни да се научим да работим в екип. После очертава в най-общи линии курса на обучение на такава група. Днес „Учебните групи“ на АИП от цялата страна участват в „Търсене на Бога“, както е озаглавен материалът. Наръчникът съдържа няколко урока за развитие на духовно съзнание, психични способности и как да станем съзнателен проводник.

Ако се съмнявате, че колективната работа е от съществена важност за провеждането на напътствия свише, не сте единствени. Макар че ценим съвместната работа, подценяваме нейното ключово значение особено когато надпреварата ни се струва ключова за нашето оцеляване. Контактът възприемаме като начин да *напреднем* в живота, а не да бъдем в хармония с него. Ако всеки се вгледа честно в себе си, ще открие склонност към използване на контактът за съревнователни цели. Нека обаче се поучим от спортменския дух. В него е заложена ценна мъдрост: „Не е важно дали печелиш или губиш, а как играеш.” Докато изучавахме вдъхновеното писане и творчество стана ясно, че навсякъде е в сила същата мъдрост. Когато се стигне до провеждане свише, трябва да поставим акцент върху процеса, а не над крайния продукт. Вижте какво става в наши дни със спортменския дух. Спортът, някога почитана арена за развитие на характера, се превърна в зона на икономически интереси. Макар да се мръщим на професионалния тенисист, избухващ в гневни изблици на корта сами откриваме, че сме заплени от парите, които печели. Мотото на арената май вече е: „В крайна сметка, *важното е да спечелиш!*” Има ли подобен упадък и в стойността на сътрудничеството между хората?

Приемаме, че съревнователният характер води до шампионско представяне и ни подтиква да покажем най-доброто от себе си. Подобно предположение обаче може и да не е правилно. В книгата си „Без надпревара: делото срещу съревнованието”, Алфи Кон е събрал над двеста изследвания показващи, че съдействието води до по-добри резултати от надпреварата. Нека си спомним изследването от седма глава, където студентите, съсредоточени върху радостта от писането, съчиняват по-добри стихотворения от онези, които мислят само как да спечелят награда. Кон съобщава за няколко подобни изследвания. В едното например се сравняват продажбите на два екипа в една и съща търгов-

ска организация. Хората в първата група работили в дух на съревнование и никой не споделял с другите информация за своите търговски похвати. Другите работели като екип и споделяли открито всичко помежду си. Резултатите на втората група се оказали по-добри. В крайна сметка, съдействието е полезно!

Популярната сентенция от еволюционната теория – тази за естествения подбор – подкрепя предположение, че съревнованието е по-естествено и продуктивно от сътрудничеството. Кейси подчертава, че нищо не е по-далеч от истината. Природата е еталон за един огромен модел на взаимодействие. Всяко творение играе някаква роля за оцеляване на цялото. Същото е в сила и по отношение на всички нас – хората. Преоткриване духа на съдействие би ни приближило още повече до съзнание, което да подпомогне развитие на контактърските ни способности.

Провеждането свише изисква да отстъпим настрана, предоставяйки на по-висшия източник на съзнание възможност за изява. Съдействието изисква от нас да оставим личните желания, отдавайки своя принос за постигане на общата цел. Когато работим за общото добро, признаваме и откликваме на нещо, надхвърлящо изкуствено поставените граници на егото. Съдействието премахва пределите на постижимото, когато никой не е зает с мисли как точно да обере лаврите. Актът на съдействие ни въвежда в *надличностно* ниво на нашето съществуване, неотменна част от творението.

Изтъкнатите доводи са основание Кейси да започне своето учение за паранормалните способности и провеждането свише с темата за сътрудничеството. Провеждането и съдействието са кръвни братя – две дейности, всяка от които допълва другата и е част от нея. Когато се научим на съдействие, опознаваме значението и важността на нашата индивидуалност, допринасяйки за общото благо.

Ние като светлини в теб

Това, че провеждането е основно процес на съдействие, може би звучи парадоксално. Склонни сме да търсим конфликт между собствената изява и съдействието за задоволяване нуждите на цялото. Конфликтът произтича от погрешно схващане че не нещо друго, а егото ни има най-голяма нужда от изява. А всъщност истинското, духовното ни Аз се нуждае от изразяване.

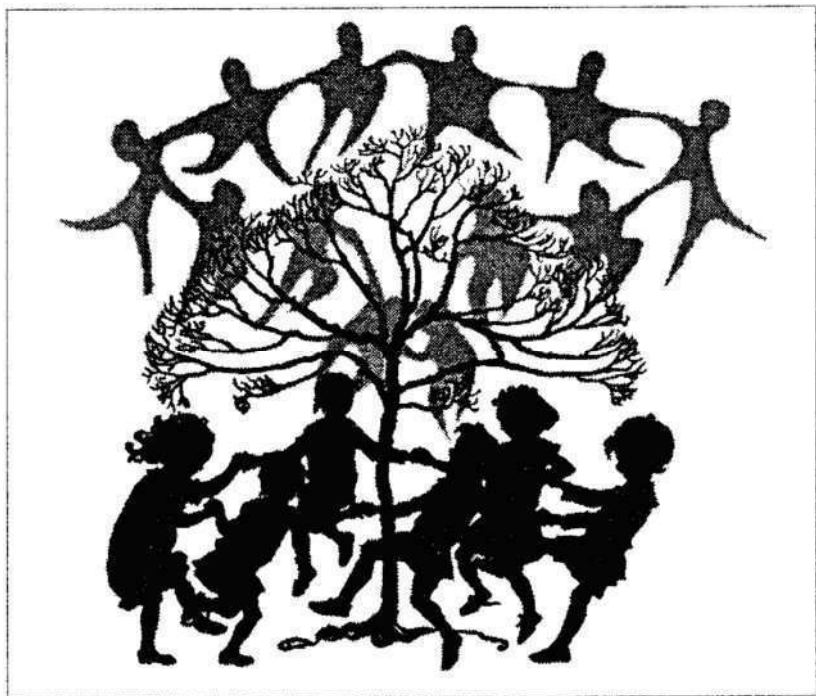
Индивидуалността на душата, а не личността на егото е истински уникалният модел, търсещ изразяване. В своите лични мании ние по-скоро си приличаме, отколкото се различаваме. Своята уникалност изразяваме само когато покажем истинското си Аз. Действителните ни личности могат да се обединят в обща изява.

В началото на тази глава бе цитирана молитвата на Кейси във връзка с този принцип. В нея се молим да търсим, поотделно и като групи, да опознаем Бог, да опознаем себе си, да се опознаваме взаимно, и да можем да изразим това си знание в света. Молитвата изразява желание чрез начина си на живот да станем проводници на своето развиващо се усещане за индивидуалното ни отражение на Бог. Както всяка звезда в небето дава своя светлина, така и всеки от нас съставлява част от Божието съзнание. Всеки човек е Негов уникален проводник.

В продължение на години използвах тази молитва, за да стимулирам конкретни начини за разгръщане на този принцип в практиката. Следвайки Закона на Кейси, аз се мъчех да намеря експериментални методи за групи от хора, които да приложат принципа, изпробвайки верността му. В крайна сметка сънувах следния сън:

„Събрали сме се за изследване и просветление Стоим в тъмното и не знаем какво да сторим. Не щеш ли, започваме да танцуваме заедно, като всеки от нас изразява различен символ. Докато се поздравяваме поред, танцът произвежда

фонтан от искри, осветяващи всичко наоколо. Намерили сме пътя си.”

Фигура 16. Танцът на съдействието се превръща в проводник на вдъхновение.

Сънят съдържа множество символи на молитвата. Всеки човек представлява символ, отразяващ неговата индивидуалност. Показваме съдействие в един танц, с който изразяваме почит и се поздравяваме един друг. Танцът на съдействието поражда фонтан от искри – светлината, от която се нуждаем, за да намерим своя път. Чрез съдействие създаваме нещо, което надхвърля възможностите на който и да било отделен индивид.

На база този сън, съставих няколко различни експеримента с групови мероприятия. Провеждах ги в много най-

различни случаи и открих, че дават на хората опитностите, предсказани в молитвата на Кейси и в моя сън. Всички те са конкретни примери как можем да усетим контактърските си способности чрез групова дейност. Във всеки един от случаите, индивидуалният принос на човека се вписваше чудесно в усилията на групата. По този начин груповият ефект доказваше колко важен е индивидуалният принос, който иначе може да остане недооценен. Уникалната изява на всеки се комбинира хармонично в усилията на групата.

Първият експеримент, разработен заедно с Боб ван де Касъл от Медицински факултет на университета във Вирджиния, включва групово предизвикване на телепатични сънища с цел да се помогне на човек в нужда.

Церемония на съня-помощник

Представете си, че присъствате на такава церемония. Намирате се сред група непознати, събрани на нощна изцелителна служба. Следват обяснения: „Тази нощ ще сънувате не за себе си, а за някой друг. Ще откриете телепатичните си лечителски способности, като ги вкарате в действие с цел да помогнете на човек в нужда.”

„Кой от присъстващите е измъчван от някакъв проблем, питаме ние, и иска да помоли групата за помощ? Не разкривайте тази вечер какъв е проблемът. Запазете го в тайна до утре заран. Едва когато ви разкажем сънищата си, тогава ще можете да ни го разкриете.”

Някой изявява желание да бъде фокус на чуждите сънища. Повежда другите в безмълвна медитация и след това се приготвяме да си легнем.

Почти не обясняваме как се сънува сън, който да помогне на непознат в нужда. Казваме само: „Тази вечер сънищата ви принадлежат на друг човек. Не ги забравяйте и не премълчавате нито един от тези, които успеете да си спомните.”

Ако съумеете да се поставите в такава ситуация, ще разберете какво е усещането. Не знаете какъв е проблемът на човека, но със сигурност ви е любопитно и се опитвате да го доловите по някакъв начин. Искате да окажете помощ, но ви е трудно да повярвате, че ще сънувате медиумски сън.

Всъщност на сутринта малцина смятат, че са сънували нещо във връзка с човека-фокус. Едва кога всеки заразказва своя сън, в съзнанието ме се прокрадват подозрения, че в него има нещо важно за въпросния човек.

Да разгледаме следния случай. Групата сънуваше за едно двадесет и една годишно момиче, което тук ще наричаме Мери. Един от групата сънувал че отива в супермаркета. Друг – как отива в дрогерията и купува „джобен комплект за баня“, но му е трудно да го плати. Същият човек сънувал и как влиза в една библиотека. Трети сънувал майка, която никога не можела да повярва, че детето ѝ е добре. Четвърти – че двамата с Мери си държат ръцете, отиват на концерт за пиано и някакво момче се гмурка в дълбока бистра вода. Едно от момчетата сънувало, че се намира под водата, но излиза оттам и литва над групата, вижда Мери и чува гласа на лекаря: „Диетата ѝ е твърде суха – водата е много важна.“ Същото момче сънувало и как отива на моден купон до някакъв басейн.

Аз пък сънувах, че лежа на палубата на потъващ кораб, водата започва да влиза в устата ми и да ме задушават. Задавих се и внезапно се събудих с необяснимото усещане, че Мери е била болна и едва не е умряла. Сънувах и че се намира в дома, в който израснах, и „мама“ свиреше на пиано. Видях я и в банята да си взема душ. После я видях как свои в кухнята, мокра след душа, и казва на някого по телефона, че винаги я прекъсвали, когато свирела на пиано. (Слагам „мама“ в кавички, защото жената от съня не приличаше на моята майка.) След това излязох, за да върна някаква книга на библиотеката. На моравата видях моята

собствената домашна библиотека, а до нея бе включена пръскачка за поливане и я мокреше! Това бе всичко, което сънувах за Мери.

Когато всеки от групата разказа сънищата си, бързо се откриха общите елементи. Те, както и основните модели ги накараха да допуснат, че сънищата им може наистина да са били свързани с Мери.

Някои неща например се повтаряха в сънищата на различни хора: пазаруване, библиотека, майка и пиано. Най-често се появяваше водата, и то във връзка със здравето. Така групата се досети, че проблемът на Мери е свързан със здравето ѝ, за което водата вероятно бе основен фактор.

Сега бе ред на Мери да говори. Изглежда бе трогната от сънищата. Каза, че не сме улучили самия проблем, но иначе сме по-прави, отколкото подозираме. Обясни, че се чувства потисната заради наскоро разваления си годеж. Нито един от сънищата не засягаше тема за любовта и брака, но два се докосваха до проблеми, свързани с раздяла. Партито до басейна било от онези светски събития, на които често трябвало да ходят с бившия ѝ годеник Двамата с него произхождали от различни социални прослойки и това породило търкания между тях. Каза, че сънят с вечно тревожната майка също ѝ напомнял нейния годеник, защото като дете бил прекарал тежка болест и майка му до ден днешен се отнасяла с него като с безпомощно момченце. Освен тези две съответствия обаче не виждала в сънищата почти нищо, което да има връзка с отменената ѝ сват ба. Силно я впечатли обаче това, че сънищата засягаха пряко много от другите ѝ проблеми.

Във връзка с водата и здравето си, Мери разкри свое от години пазено в тайна заболяване. Било хронично и подобно на епилепсия, с припадъци при стрес. Сподели, че подводната тема ѝ напомняла как сякаш се „дави“ преди всеки припадък. Каза, че сънят ми с давенето изобразявал доста

добре онова, което ѝ се случило по време на скорошен престой в болницата. Неочакван страничен ефект на едно лекарство ѝ причинил временна частична парализа, докато спяла. Лежала по гръб и не можела да преглътне слюнката си. Гърлото ѝ се напълнило, Мери се задавила и едва не умряла от задушаване. Сънят ми с потъването на кораба е кошмар, който би могъл да бъде провокиран от чувството на безпомощност по време на такъв инцидент. Във връзка с другия подводен сън, в който сънуващият бе чул доктора да коментира състоянието на Мери тя обясни, че лекарите са опитвали много лечения, но без задоволителни резултати. Фразата „диетата ѝ е твърде суха – водата е важна” ѝ напомняла за друг неин проблем – задържането на течности. Питаше се дали диетата не би могла да бъде потенциална терапия. Тъй като нямаше търпение да намали лекарствата, може би този сън съдържа някакъв намек във връзка с нейното лечение.

Мери каза, че образът на библиотеката от известно време се въртял в ума ѝ. Бил свързан с колебания дали да продължи образованието си, понеже щяло да се наложи родителите ѝ да поемат разходите. Често се чудела защо не може да научи нещата, от които има нужда, само с четене в библиотеката. Интересното бе, че личната ми библиотека – онази, която в съня ми беше поливана с вода – се оказала една фантазия на Мери. По темата с пианото тя отбеляза, че освен нея всички в семейството ѝ били музикални. Често ходела с тях на концерти за пиано. Майка ѝ свирела на пиано но намирала, че домакинските задължения ѝ пречат да се упражнява.

Начинът, по който Мери откликна, е типичната първоначална реакция на хора, които са обект на сънища. Не е налице никакъв очевиден „отговор”, но се разпознават много неща, съответстващи на свързани с проблема важни моменти. Целта на церемонията обаче е да помогне, а не само да се отгатнат някои факти от живота на човека. Едгар

Кейси навсякъде напомня, че зад очевидните свръхсетивни аспекти в един сън, винаги има нещо неотложно и важно за сънуващия. Тълкуването на явния телепатичен сън от гледна точка на сънуващия често показва, че в скритото му значение има цел. Каква цел обслужваха нашите сънища за Мери?

Започнах, споделяйки личните си чувства за моите сънища. Двата с Мери анализирахме заедно съня, в който бях в дома на родителите си. Открихме, че макар в домовете, където бяхме прекарвали детството си да има някои общи неща, в съня ми се бе появил домът на нейните родители. Майките и на двама ни свиреха на пиано, а и двете се оплакваха, че твърде често им прекъсваме свиренето. Само че аз бях сънувал жена, чието физическо описание отговаряше на нейната майка. У дома имаше само един телефон, във вестибюла, а в дома на Мери били няколко. Майка ѝ използвала само този в кухнята. Докато моята рядко използваше телефона Мери каза, че нейната често говорела от кухнята. Така че моят сън имаше любопитното свойство да отразява буквално някои аспекти от дома на Мери, плюс едно общо и за двама ни емоционално положение. Макар физическите подробности от съня да бяха свързани с Мери, аз се запитах дали и емоционалното му значение се отнася до нея. Поради това започнах да разглеждам съня си така, че все едно ставаше дума само за мен, за да видя дали Мери ще откликне на нещо от моя самоанализ.

Най-впечатляващо в съня за мен бе да видя майка си под душа. Този образ ме върна в детството, когато обичах да влизам в банята, докато майка ми се къпеше. Спомням си, че тя ужасно се ядосваше и ме гълчеше, че не я оставям на мира. Караше ме да се чувствам виновен, задето се натрапвах. Това, изглежда, имаше силна емоционална връзка със спомените около свиренето ѝ на пиано. Докато я слушах, ме обземаше същинско блаженство. Когато някой я прекъснеше, тя се ядосваше и аз се чувствах виновен, ся-

каш причината бе у мен. По време на обучението си по психотерапия разбрах, че тези детски спомени са станали част от моя Едипов комплекс. Аспект от неизлекуваната ми зависимост се криеше и подхранваше от чувство за вина, задето съм огорчавал майка си. Задачата „да поля книгите си” – метафора за това, че трябва да оставя чувствата да текат свободно през моя склад на мисловните модели – ме навеждаше на мисълта, че е време да се освободя от тази зависимост.

Мери откликна силно на моя самоанализ. Обясни, че търканията в дома им се разразявали предимно когато майка ѝ се ядосала. Мери осъзнаваше, че и тя като мен е смятала, че по някакъв начин е виновна за нещастията на майка си и за проблемите между нейните родители. Осъзна и че чувството за вина я е възпирало да напусне семейния дом и да започне свой живот, като по този начин е продължавало тази ѝ зависимост. Мери сподели, че за пръв път е осъзнала зависимостта между чувството си за вина и емоционалната си зависимост.

Още трима от групата подкрепиха този анализ, откривайки подобни чувства за вина и зависимост и в своите сънища. Например жената, която бе сънувала, че ѝ е трудно да плати джобния комплект за баня откри, че темата „да плащаш за това, което получаваш” е начинът, по който е успяла да надрасне своята зависимост от майка си. Мери отвърна, че темата за библиотеката, която тази жена също бе сънувала, отразява и нейния проблем, защото не може да поеме отговорност да плаща сама за своето обучение.

В резултат от това обсъждане изникна модел, отразен във всички сънища. Той разкриваше хипотеза, която Мери намираще за особено съдържателна. Освен възможността диетата да подпомогне лечението ѝ бе изказано предположение, че е налице и психосоматичен компонент. Чувството, че се дави преди припадък отразяваше стила ѝ на справяне с емоционални проблеми, предимно свързани с чувство за

вина. Фантазиите за вина спрямо майка ѝ вероятно я бяха карали да избягва отговорността за преодоляване на тази ѝ зависимост. По-нататъшни обсъждания разкриха, че и бившият годеник на Мери е страдал от подобна зависимост – обща за двамата им черта, явен ключов фактор, предопределил тяхната раздяла.

Случаят с Мери е добър пример за това какво се случва на нашите церемонии за помощ чрез сънища. Разискванията се превръщат в нещо като срещи на група за самотерапия. Емоционалното споделяне разкрива как сънищата засягат едновременно проблема на човека-фокус и нерешените аспекти в живота на всеки участник. Сякаш преди да заспи, всеки задейства инстинктивната си, проективна съпричастност, за да усети интуитивно онази част от проблемите на човека-фокус, която естествено отговаря на нерешени неща в собствения му живот. След като им се напомни въпросът, сънищата вършат обичайната си помирителна работа, използвайки едновременно лични преживявания на сънуващия и получени по телепатичен път образи от живота на човека-фокус. По този начин сънищата на участниците се допълват при решаването на някой общ проблем, който всеки възприема по свой си начин.

Специфичният фокус на сънищата се изяснява още по-добре, когато на церемонията присъстват хора достатъчно, за да бъдат разделени на две групи, като всяка си избере човек-фокус. След това сънищата на двете групи се сравняват. Наличието на ясно изразени общи неща предполага, че сънищата наистина са били съсредоточени върху нещо специфично за въпросния човек.

В групата на Мери, например, в няколко от сънищата се появяваше вода. Водата е често срещан образ, следователно би могло да се очаква, че ще присъства в доста сънища. По същото време, докато се занимавах с нейната група, Боб работеше с другата. Фокус в нея бе различна жена. В сънищата им вода не се появи нито веднъж! Няколко слу-

чая обаче засягаха темата черно/бяло или други противоположности. Макар и двете жени да имаха проблематичен личен живот, между общите теми в посветените им сънища нямаше нищо общо.

Друг начин да преценим доколко в сънищата има нещо полезно или са просто паяжина от химери, е дългосрочният ефект на церемонията върху човека-фокус. Мери например ми писа година по-късно, че си е намерила апартамент. Вече спазвала специална диета и не вземала лекарства. Била отслабнала с няколко килограма. И най-важното, ходела заедно с майка си на групова терапия, за да разрешат проблемите в своите отношения. Приложението бе потвърдило тълкуването в съгласие с твърдението на Кейси, че това е най-добрият тест.

„Сънят-помощник” е ефикасна групова техника за получаване на контактърски сънища с напътствия. Така групата функционира като „медиум -психотерапевт”. В книгата „Сънища, за които не сте и сънували”, Джейн Кампбел описва специален експеримент, който веднъж проведох и в който сънищата на участниците се оказаха по-полезни и „в десетката”, отколкото тълкуванията на професионалния медиум, нает да участва в изследването.

Впоследствие и други медиуми потвърдиха в тълкуванията си за тази церемония специалния „групов оракул на изцеление”, който се получава при нея. Тя е прекрасен начин групата да се превърне в проводник на благодат за човек в нужда, като същевременно всеки научава нещо за себе си (ако не броим откриването на телепатичните способности, скрити в обикновените сънища). Както бе показал моят сън за „танца изследване” хората, които споделят нещо от себе си с другите, могат да станат проводници на изобилие от просветление.

Памучното топче: започвам да те опознавам

В церемонията на съня-помощник, хора без всякакъв предварителен опит могат да демонстрират свръхсетивни контактьорски способности. Всичко това изисква сънят да бъде запомнен. Има експерименти със структура, подобна на „ние като светлините в теб“, но по-бързи за изпълнение, които използват вдъхновението като проводник. Все пак за двата, които ще опиша, е нужно участниците вече да са изградили доверие в спонтанните си реакции. По време на семинара съм провеждал успешно такива експерименти, но първо ми се налагаше да обучавам участниците в спонтанност.

Първия експеримент наричам „Започвам да те опознавам“. Малка група непознати хора се представят един на друг, но вместо да кажат нещо лично за себе си, казват: „Мери имала малко агънце“. Докато поредният член произнесе фразата, си представя някоя любима сцена, изразяваща нещо позитивно от неговия живот. Участниците се настройват съпричастно към звуците на гласа му и наблюдават спонтанните си реакции. След минута размисъл върху гласовите вибрации на човека, те споделят какво са усетили. Някои са споходени от образи, други долавят чувства, а трети направо виждат думи.

Както при церемонията със съня-помощник, повечето хора се съмняват, че спонтанната им реакция спрямо гласа на човека съдържа нещо, което да е от значение. Докато обаче споделят преживяванията си, обикновено във всичко казано изникват една или две общо теми. Опитваме да си представим естеството на сцената, занимавала участника. Често бъркаме, макар че някой от групата може да е улучил. От друга страна човекът-фокус често забелязва, че повечето членове са отразили някой аспект от живота му.

Представите им често отразяват общите с него човек неща. Освен като експеримент по интуитивна съпричастност, споделянето на резултатите подпомага изключително много разтопяването на леда.

Играта „Започвам да те опознавам” действа на принципа на вроденото любопитство към непознати. Постига известно ниво на спонтанно, непринудено провеждане. По-дълбоки нива на провеждане се постигат, когато мотивът е истински належаща нужда, както в церемонията със съня-помощник. Вторият експеримент, „Церемония на памучното топче”, има сходна роля.

При него един човек от групата изявява желание да играе роля на фокус. Както при церемонията със съня-помощник, някой с нерешени лични проблеми моли групата за помощ. След това изважда от пощенски плик голямо парче памук и започва да го мачка между дланите си, същевременно размишлявайки върху проблема. През това време групата медитира. После човекът-фокус разкъсва памука на по-малки парченца и дава по едно на останалите. Те държат парченцата в ръце и се настройват на възприятията си. Изказват с думи всичко, дошло им наум. След като всички свършат, човекът-фокус отвърща на излиянията.

Често в този момент човекът-фокус е вече облян в сълзи. Изявленията на другите от групата докосват дълбоко скрити чувства и го подтиква да отприщи на воля своите емоции. Разразилата се дискусия е досущ като при церемонията със съня-помощник, само дето тук няма сънища за тълкуване. Усещането за близост възниква много по-бързо. Независимо дали в изказванията на групата се съдържа полезен съвет, дълбоката съпричастност действа целебно на човека-фокус. Участниците са толкова съсредоточени в неговия проблем, че неусетно се превръщат в проводници на информация. Направили са крачка извън себе си. Общата загриженост за друг човек събужда контактърските им спо-

собности. Церемонията с памучното топче е затрогващо доказателство за силата на съдействието и сътрудничеството между хората.

**Хорови занимания:
как да станем проводници за
звучите на висшето Аз**

Ще завърша тази глава с любимия си експеримент в групово провеждане. Подобно на Кейси, и аз смятам музиката за изключителен проводник. Приятно ми е да уча хората да издават спонтанни звуци за да се чувстват свободни, извисявайки своето съзнание. Воденето на група по така наречените от мен хорови занимания изисква постоянно, енергично лидерство, което да подпомогне хората да превъзмогнат вродената стеснителност. Макар че е нужно търпение, резултатите неизменно си струват усилията.

Загряваме с една симфония на джунглата. Помолвам всички да издадат едновременно звука на любимото си животно. Повтаряме това няколко пъти, докато всички преодолеят стеснението и цяла минута надават свободно, високо и без прекъсване желаните звуци. След това помолвам всяко животно да отговаря на останалите, да си взаимодействат, да общуват и установяват хармония, както биха правили в природата. Симфонията на джунглата е невероятно забавна и напомня на всеки, че детето у него все още обича да си играе на звуци.

След това преминаваме към музика на настроенията. Помолвам всички да издават едновременно звука с който показват, че се чувстват добре. Получава се приятна смесица от „аах“, „оох“, „йейй“ и други подобни. Следвайки указанията на Кейси относно важността на гласните звуци, помолвам участниците да покажат, че се чувстват добре със звуците „аеее“, после с „ейеее“ и така нататък с останали-

те гласни. При всяка гласна ги моля да експериментират с тона и тембъра, докато намерят онази височина, която кара телата им да вибрират или да усещат леко гъделичкане. Сега, когато вече разполагат с няколко звука, с които да изразяват доброто си настроение, ги помолвам да си поиграт с тях, да взаимодействат един с друг, да създават хармония от позитивни чувства. Ефектът наподобява джем сешън, съвместен импровизиран хор, издаващ безсмислени приятни звуци. От гледна точка на играта, това звучи нелошо.

Без да нарушавам вече установеното закачливо настроение, въвличам групата в по-целенасочени и смислени занимания. Упражняваме се да издаваме звуците на висшето си Аз. Започваме с „ом“. Участниците се упражняват да го произнасят монотонно, в удобно за тях темпо. Във всеки един момент някой започва наново произнасянето на звука, друг е по средата; трети го завършва. Резултатът е нещо като музикален канон, но недотам систематизиран. След това експериментираме и измисляме собствени звуци, които да изразяват чувството на всеки за висше Аз.

Накрая следва хорално изпълнение, при което всеки издава различни извисяващи звуци. Ефектът е постоянен, но непрестанно променящ се поток от звукови вибрации. От време на време се чува солов пасаж, който се извисява над другите, а групата откликва и променя стила на импровизацията. Очевидно хората усещат вибрациите с телата си, защото се полюшват в такт и махат с ръце.

Съдействайки си по такъв начин, те се подаряват преживяване, което не биха могли да изпитат самостоятелно. Всеки го усеща като отдаване на собствен принос а не като чувство, че „не може да пее“. Участниците се отдават на удоволствието да се слоят с другите в красив израз на хармония с висшето съзнание.

Такава хорална практика притежава целебна енергия. Някои хора съобщават, че ги сполитат моментни спомени от

отминали прераждания. Други се обливат в сълзи, защото звуците отприщват в тях мощно емоционално освобождаване. Болшинството хора съобщават, че изпитват приятен гъдел по тялото. Съдействайки си със звуци, групата се превръща в проводник на творчески сили.

Тринадесета глава
КАК ДА СТАНЕМ
ПРОВОДНИК НА ЦЕЛЕБНИ СИЛИ

*„Когато човек се настрои, той може да стане
проводник дори на **мигновено** излекуване само
като си постави ръцете.“*

Едгар Кейси, 281-5

*„Колкото повече се приближава тялото на един индивид...
до това настройване или съзнание, както бе в Христовото
съзнание, като е в Христовото съзнание, толкова повече се
доближава до това да стане проводник на животворящия
живот – за другите, към, които е насочена мисълта.“*

Едгар Кейси, 281-5

*„Понякога се виждат много **разнообразни** проводници,
по които може да дойде изцелението – на индивидуалния
контакт, на вярата, на поставянето на ръце и
този, който ще създаде в ума (защото той е строителят
на човешкото същество) онова създание, което
спомога за по-близкия контакт с универсалното,
или Съзидателните сили в опита.“*

Едгар Кейси, 281-6

*„Доброта, нежност и молитва. Те създават проводниците,
по които може да дойде по-голяма помощ.“*

Едгар Кейси, 1183-3

*„Който желае добро на ближния си, но не прави нищо, за
да му помогне, да задоволи нуждите му, да го утеши или
развесели, сам себе си заблуждава. Който знае пътя, трябва
често да се моли, да се моли с радост, като **знае**, че Той
е дал живот на всеки, който е поискал искрено да бъде
проводник на благодат за някой друг.“*

Едгар Кейси, 281-12

НЕКА СИЛАТА БЪДЕ С ВАС! Филмът „Междувездни войни” направи тази фраза популярна. За каква сила става дума? Силата, позволила на Люк Скайуокър са преведе кораба си през много опасности. Същата сила, позволила на Дзен-учителя да изпрати със завързани очи стрелата право в целта. Кейси я нарича Съзидателна сила, Дух, единствената енергия във вселената.

Ако искаме да станем проводник за идеалите на висшето си Аз, трябва да се научим да бъдем проводници на самата Съзидателна сила. Кейси ни учи, че ако развием съзнателна връзка с нея, цялото творение става достъпно за нас. Можем да станем проводник на изцеление.

Тайната на зелените пръсти

Лутър Бърбанк, известният американски цветар, е знаел тайната на съзидателната сила в живота на растенията. В своята „Автобиография на един йога”, изтъкнатият индийски учител Парамаханза Йогананда, нарича Бърбанк американски светец. Йогананда го посещава при едно от пътуванията си до Америка. Остава впечатлен от духовата му ориентация към неговите растения. Резултатите личат от експериментите му с растения. Бърбанк споделил, че говори с тях. Успял да създаде кактус без бодли като му казвал, че няма от какво да се страхува и няма нужда от тях. Макар да знаел, че волята на едно растение е много по-силна от волята на човешко същество, което иска да промени навиците му, Бърбанк научил тайната при въвеждане на нови жизнени модели в строежа на растенията. „Тайната на подобреното отглеждане на растения – казал той на Йогананда, - освен научните познания, е в любовта.”

Бърбанк бил опитен медитатор. Именно чрез медитиране върху растенията той разбрал техните тайни. Забелязал, че понякога по време на тези общувания се чувства по-близо

до онова, което сам нарича „Необятната сила”. Признал на Йогананда, че в такива моменти е в състояние да лекува болни хора и растения.

Едгар Кейси е бил запален градинар. Много от нас също се увличат по градинарството. Това занимание днес се радва на голяма популярност. Изглежда, имаме естествен инстинкт да поставяме ръце в пръстта, да се ровим в нея и да се заобграждаме с растения и цветя. Работата в градината ни подмладява. Грижите за нея са полезни както за растенията в нея, така и за нашето здраве.

Кейси вярва в силата на мислите и чувствата към растенията. Освен поливане, торене и други грижи, те имат нужда и от нашата любов! В едно от медиумските си тълкувания той казва че зеленчуците, отгледани от навъсен градинар, действат зле на храносмилането. „По-добре – казва той – градинарят да разправя вицове в градината си, дори и да са мръсни, отколкото да е в лошо настроение и да мърмори!”

Усещане на невидимите сили

Случвало ли ви се е някога да заподозрете, че в живописната градина, скрита зад видимите листа, цветя и плодове, кипи оживена дейност на невидими сили? Ако сте навън, сред природата, може почти да го почувствате. Едва не затананиквате с безмълвните гласове, които пеят химни на майката природа. Някаква скрита радост ви подтиква да танцувате просто ей така. Може би сте били на границата да усетите тези невидими сили. Точно тях, интелекта на сътворението, заложен във флората и в целия живот, Кейси нарича *Съзидателни сили*.

В книгата „Да постъпваме така, сякаш Бог е създал и присъства в цялата природа: екология на новата епоха”, Макаел Смол Райт разказва как времето, прекарано сред природата, ѝ е дало знания за медитацията. Разказва , че

природата ѝ е разкрила как да медитира, а след това я е запознала с невидимите сили, които дават искрица живот на растения, животни и насекоми. Нарича ги „обливаща интелигентност“. Други ги наричат диви, духове на природата, елфи или феи.

Подходът на Райт към съзидателните сили наподобява този на Кейси – търсила е контакт с тях вътре в себе си. Да, те съществуват вън и независимо от нас но и хората, които са едно с природата, ги съдържат. Първо трябва да ги открием в себе си и едва след това да си съдействаме с тях във външния свят.

Вместо да търсим съзидателните сили със средства, насочени извън нас, тайната повелява да ги намерим в себе си. Кейси ни учи, че можем да ги достигнем и да си съдействаме с тях, ако работим над своето съзнание.

Личният ми опит потвърждава подхода на Кейси. Много пъти съм се мъчил да *видя* или *чуя* духовете, когато вървя сред природата или работя вън в градината. Веднъж обаче се сблъсках с усещане за тяхното присъствие най-неочаквано и без да искам. Поздравиха ме *отвътре*. Работех в градината, – плевях, – и по неведоми причини седнах да си почина. Прищя ми просто да помързелувам. Бях престанал не само да *работя*, но и да *мисля за каквото и да било*. Лежах се ей така, обзет от приятна ленивост.

Вперил замечтан поглед в тиквичките, размишлявах за едрите им жълтеникави цветове и бленувах; долових как в мен се прокрадва някакво едва осезаемо настроение. Нежно и мелодично, то обхвана цялото ми същество. Внезапно осъзнах, че не съм сам. Не че чувствах нечий дъх или чувах дишане; имах впечатление за близък контакт. Долових емоционално присъствие.

Неудобно ми е да призная, но самата мисъл така ме стресна, че всичко мигом пропадна. Само леко блещукане в запечатания визуален образ пазеше мимолетно впечатление за ведрите им изражения. С други думи, видях ги в

своето въображение. А то, ако си спомняте от [осма глава](#), е в най-висока степен проводник на послания от невидимите сили.

Сякаш за да потвърди достоверността на моите впечатления, впоследствие ми попадна книгата „Непознатата красота“, самиздат на анонимен медиум. В нея имаше рисунки на различните духовни наставници, които медиумът беше виждал. Сред тях се открояваше картинка на едно лице, което бях доловил в градината. Бях слисан когато видях, че авторът го е нарекъл „тиквената дева“. Съобщението, което медиумът бе получил от девата, бе: „Чак толкова ли си зает, че не можеш за малко да се насладиш на радостта в градината на щастливите Божии люде?“ Медиумското впечатление на автора, споделено в рисунката, асоциацията с тиквите и съобщението от време на време да си даваме кратка почивка, за да се порадваме на градината, потвърдиха моето преживяване.

Въоръжен с увереността, която ми даде този външен източник, размишлявах дълго и задълбочено върху своето преживяване. Констатирах, че съм установил контакт чрез състоянието на своето съзнание. Осъзнах и че връзката се е осъществила вътре е мен. Не съм присвивал очи по някакъв определен начин, нито съм наблюдавал внимателно тиквените цветове, нито пък съм следвал какъвто и да било преднамерен похват.

Кейси ни учи, че когато се слеем интуитивно с растенията, когато станем едно с тях, можем да усетим как действат невидимите сили. Този негов метод е плод на подхода му към изобразителните изкуства, в които, както видяхме в [седма глава](#), той смята природата за главен учител по творчество. Ето едно упражнение, което разработих въз основа на неговото предложение как да се настроим на някое растение, за да установим контакт с невидимите съзидателни сили.

Намерете растение, което ви привлича, и се превърнете в него във въображението си. Аз ще използвам розов храст. Подхождам към растението с почит признавайки, че то изразява творческата си природа без никакви резерви. Благодаря му, задето има желание да сподели тайните си с мен. Нагласата ми към растението като към живо същество ми позволява да подхожда към него в удачно разположение на духа. Заставам пред розовия храст с ласкавата мисъл как ли бих се чувствал ако бях розов храст. Виждам се като стъбло: как пробивам почвата, пониквам, раста и се разклонявам. Виждам как ми растат бодли и листа. Представям си, че съм малко червеникавомораво листенце – как пораствам и позеленявам. Докато гледам самите рози в различни стадии на растеж си представям, че съм мъничка пъпка; бързо набъбвам, постепенно се разтварям и цъфтя; накрая се предавам, листенцата ми клюмват и в крайна сметка опадват. Поглеждам розовия храст като цялостен силует на живо растение и си представям как смуче хранителни сокове от земята и черпи животворен ресурс от въздуха и слънцето.

Докато си се представяте като растение, позволете на образите да пропият в тялото ви. Подражайте им с поза и движения. Вживявайки се в творческото чудо на розовия храст, разтварям крака и усещам земята под тях. Протягам ръце като клони и долавам как енергията тръгва от краката ми, преминава през мен и излиза през тях. Ръцете ми се полюшват от ветреца и пръстите ми си играят със слънчевите лъчи. Главата ми става розова пъпка. Отначало е наведена и клюмнала; постепенно се надига нагоре към небосвода, отварям очи и устата ми грейва в усмивка – розата разцъфва. После главата ми се отпуска назад и отново се навежда напред, за да започне следващ цикъл пъпка-цвят. Докато участвате активно в *танца* на своето цвете, позволете на настроението си да премине в звук. Изпейте мелодията на растението. Просто импровизирайте

звука според вашето разбиране за него. Аз започвам с тихо тананикане, докато усещам как жизнените сокове се издигат нагоре по стъблото ми. Издавам едно „аах“, докато листата танцуват на слънцето. Когато главата ми се надига, за да разцъфне, от устата ми избликва „ооо, да!“. После започва нов цикъл. Усещам се в хармония, чувствам се щастлив и пея жизнерадостно. Имам свое място под слънцето и му се наслаждавам. Отдал се на духа на живота, го изразявам по свой собствен начин, открито и безрезервно. Избликналото чувство е беззвучно, но кипи от енергия.

Секретът не е в артистичното изпълнение, а в сливане с духа на растението. Не бива да се притеснявате как изглеждате. Когато оставите себе си настрана и се свържете с растението в дух на любов, ставате проводник на съзидателна енергия в хармония с растението.

После поседете тихо с него. Просто бъдете заедно и се наслаждавайте на последните отблясъци от вашето единение. Може би ще доловите, че вече го възприемате друго-яче. Може да усетите вариации в неговата жизненост, например как стъблото е дебело и здраво, а листенцата – нежни. В съпоставка с основата на стъблото, в избуялите клонки и край новите листенца и пъпки на растението се наблюдава някакво трептене.

Доловили сте вътрешния енергиен модел на растението. За момент сте се слели с енергийното му тяло и вероятно вече почти си представяте или дори виждате трептящата край него енергия. Не примижвайте, защото очите не са главен проводник, долавящ неговата аура, или енергийно тяло. Не се напъгвайте сякаш това, което търсите да видите, е някъде далеч. Ако подходите с любов към растението, вашето активно въображаемо единение с него ще стане най-важният проводник за долавяне на изящното, безплътното ниво на негово присъствие. Това, което искате да видите, се намира вътре във вас. Останете неподвижни, все така отпуснати и съединени духовно с растението, и настро-

нието на този миг ще ви даде усещане за невидимите сили или етерния интелект, формирал неговото същество.

Събудете атомната мощ на вътрешните си целебни сили

Съзидателните сили в природата протичат и през нашите тела. Тази енергия, наред с всичко друго, действа лечебно и възстановително. Можем да се научим как да я събуждаме, и да станем проводници на изцеление.

Според Кейси, всички кътчета на тялото ни имат съзнание. В действителност психолозите демонстрираха, че с малко упражнения хората могат да установяват контакт с отделни клетки на тялото и да въздействат на техните функции. Кейси обаче настоява да осъзнаем, че съзнанието на тялото съществува на още по-fino ниво от индивидуалните клетки. Всеки атом в нашето тяло има съзнание.

Когато медитираме идеалът, върху който се съсредоточаваме, оформя нашето съзнание. Тази промяна на съзнание то прониква във всяка клетка и всеки атом на нашето тяло. Кейси обяснява, че за да бъде един човек проводник на изцеление, той трябва да си постави идеала на Христовото съзнание, или както е казал: „Отец ми и Аз едно сме.”

Колкото по-добре се настроим на идеала за съзнателно единство с Бог, толкова по-силно въздействие оказва той над нашето тяло. Както видяхме в [пета глава](#), медитирането върху идеала на Христовото съзнание предизвиква събуждане на силите Кундалини в ендокринната система. Съзнанието на всеки атом в тялото се изпълва с усещане за Бог. Това съзнание е в състояние да стане проводник на силите на сътворението.

Кейси разкрива, че това съзнание въздейства върху самите ротационни сили в ядрото на атома. Забележката за ротационните сили се оказа пророческа. Както споменахме

във [втора глава](#), съвременните физици откриха, че атомите притежават моментална връзка помежду си. По-точно това, което изглежда си предават е информацията, заложена във въртеливото движение в атома. Нещо във въртенето на енергията действа като моментална телепатична връзка между всички атоми едновременно. Твърдението на Кейси за връзка между въздействието върху ротационните сили в атомите на тялото по време на дълбока медитация и отварянето на проводника за целебните съзидателни сили придоби голямо значение.

Опитайте да си го представите за момент. Когато позволите на съзнанието да се потопи в усещането за единство с целия живот, с Бог, атомите в тялото се събуждат. Цялото ни същество резонира в хармония с основната съзидателна сила на живота. Ставаме проводник на животворна енергия.

След като пробудим тази своя връзка с жизнената сила, можем да я насочим нанякъде. Според Кейси, можем да я насочваме с ръцете си (чрез докосване) или със съзнанието си, насочвайки молитви за изцеление към други хора. Той обяснява, че по неявен, телепатичен начин, подсъзнанието на този индивид ще възприеме посланията в нашите молитви, и атомите на тялото му ще откликнат по съответен начин. Атомната структура на тялото му ще се промени и придобие повече равновесие и хармония.

По този начин предаваме целебната сила, придобила израз в медитативната ни нагласа. Невероятно е чувството да осъзнаем, че сме способни да събудим атомната мощ на жизнената сила в себе си, когато решим да се съсредоточим дълбоко върху единството си с Бог. Уникално е това, че можем да станем проводник на тази сила, да я насочим към някоя точка извън себе си и да въздействаме над атомните сили на друго живо същество. Колкото и парадоксално да звучи, изследвания доказват, че това е истина!

Изследване на духовното лечение

Лечението чрез молитва и поставяне на ръце датира отдавна, но науката започна да го изследва сравнително отскоро. Налице са все повече проучвания, потвърждаващи целебната сила на молитвата и докосването.

Ядрената физичка Елизабет Раушър например изпробва способността на надарената лечителка Олга Уоръл да повлияе на бактерии, отглеждани в специални лабораторни съдове. Олга хваща съда в ръка и опитва да ускори или забави тяхната репродуктивност. След това доктор Раушър преброява бактериите, за да установи ефекта от прекия допир на лечителката. Констатира, че госпожа Уоръл може да въздейства осезаемо върху размножаването на бактериите в каквато посока пожелае. За да направи задачата още по-трудна, доктор Раушър поставя бактериите в биохимична среда, ускоряваща или забавяща тяхната репродуктивност и открива, че докосването на госпожа Уоръл може да противодейства на ефекта от тези химически фактори. Например поставянето на бактериите в антибиотична среда забавя силно тяхното размножаване. Въпреки това, госпожа Уоръл поставяла ръце върху лабораторните съдове с бактериите с изкуствено понижена репродуктивност и значително повишавала шансовете им за оцеляване в неблагоприятната за тях среда. И обратно, можела да забави размножаването им в удачна за тях жизнена среда.

Доктор Карол Наш от университет „Сейнт Джоузеф“ провежда подобно изследване, използвайки колежани вместо лечител. Открил, че тези неопитни млади хора могат да ускорят размножаването на бактерии, поставяйки ръце върху съда. В едно по-късно и по-смело изследване пък установил, че студентите могат да им причинят дори *генетични мутации!*

Доста необичаен експеримент доказва още по-убедително, че поставянето на ръце има способност да въздейства върху тялото на атомно ниво. Стивън Шварц, ръководител на авангардната изследователска организация „Общество Мобиус“, изпробва ефекта от докосване на лечител върху атомната структура за водата. В експеримента лечителите поставяли ръце върху пациенти с действителни заболявания. По време на сеанса лечителите носели специални ръкавици, на дланите на които били прикрепени мускали с дестилирана вода. Използвана била техника, определяща модела атомна структура на материала чрез изследване на отразените от него инфрачервени честоти. Резултатите показали, че водата е претърпяла атомни промени. Целебната енергия променила връзките между атомите на кислорода и водорода във водните молекули! За своето проучване Шварц е наемал както надарени, опитни лечители, така и новаци без никакъв опит. Резултатите показали, че всички участници могат да влияят на водните молекули, но най-голям ефект бил наблюдаван при опитни лечители.

При тези изследвания лечителят поставя ръце върху болния и става проводник на целебни енергии. Нека сега разгледаме проучвания на лечение от разстояние, чрез проводника на мисъл или молитва.

Изследване сред почти четиристотин сърдечно болни пациенти от Обща болница в Сан Франсиско разкрива че възстановителният процес при тези, за които е изказана молитва, протича по-добре. Медицинският изследовател Ранди Бърд събира хора от всякакви вероизповедания на другия край на Съединените щати, които да бъдат помощници чрез молитва от разстояние, и им дал име на пациент, диагноза и сведения за текущото му състояние, но никакви инструкции как да се молят. За половината от пациентите били отправяни молитви (за всеки – от средно шестима помощници), а за другата половина – не. Първата група се възстановили със значително по-малко усложнения от

втората. Когато преглеждали доклада от това изследване, няколко лекари споделили, че резултатите потвърждават личното им мнение, защото те също се молили за своите пациенти и смятали, че това оказвало позиривен ефект.

В друго изследване, пряко свързано с психосоматичното въздействие на съзнанието над физиката, доктор Уилиам Брауд, старши научен сътрудник във фондация „Наука за съзнанието“, накарва лаици да „оперират“ мислено кръвта на друг човек. Преди „операцията“ експериментаторът взел кръв от пациента така, че резултатите да не бъдат повлияни от субективни фактори. Доктор Брауд установил, че хората могат съзнателно да забавят разрушаването на червени кръвни телца (хемолиза), който ефект може да засили способността на кръвните клетки да се борят с болести.

Това, което тези изследвания показват е, че лечебните въздействия чрез докосване или мисъл действат и когато получателят е от друго вероизповедание. В случая не се занимаваме с психологически въздействия като положително мислене или фактор „внушение“. Тези изследвания доказват, че хората могат да бъдат проводник на целебни енергии, въздействащи върху самите молекулярни структури. Така още веднъж се потвърждава тезата на Кейси, че пробуждането на целебни сили е нещо, заложено в природата на самата атомна енергия!

Охотни помощници

Едгар Кейси е направил дълга серия медиумски тълкувания за целебната сила на молитвата и медитацията. Известни са под наименованието „тълкувания за групата молещи се“, тъй като са направени за група хора, които искали да станат лечители чрез молитва и поставяне на ръце. Макар членството в тази група да се е променило от създаването ѝ през 1931 година, тя действа и до ден днешен. Всяка

сряда сутрин в седалището на АИП във Вирджиния Бийч „Охотните помощници”, както самите те наричат себе си, се събират за медитация. След това се молят за всички, пожелали да бъдат включени в техния списък, или поставят ръце върху дошли на срещата с цел да получат изцеление.

В тълкуванията си групата молещи се разискват няколко теми, които вече обсъдихме. Важността на медитацията, особено въздействието ѝ върху атомното съзнание на тялото, обхваща по-голяма част от тези тълкувания. Като добър източник на специфични, практични техники на лечение препоръчвам прекрасния наръчник на Долорес Кригер „Терапевтично докосване: как да използваме ръцете си, за да помагаме и лекуваме”. Пълният текст на тълкуванията за група молещи се, се намира в том 2 от тълкуванията на Кейси „Медитация, част I: лечение, молитва и откровение”. Тези тълкувания подхождат към развитието на лечителски способности не като към техника, а по-скоро като към възможност за израстване на душата, защото практикуващият развива съзнание за единство с Бог и успява да го сподели с другите.

Природата на споделянето засяга едно потенциално противоречие, касаещо използването на думата „провеждане”. Тя не присъства никъде в тълкуванията на Кейси. Той никога не я е използвал под формата на глагол; такава би предполагала че е нещо, което активно *правим*. Винаги я е изказвал като съществително – с което ни напомня, че ние *сме* проводници на енергия. Макар че граматически е свършено правилно да кажем, че ние *провеждаме енергиите си*, това може да бъде и подвеждащо. Неохотата на Кейси да използва думата като глагол е израз на смирение – най-често срещаното качество у хора, истински проводник на духа. Ако ги притиснем признават, че са се посветили именно на това, но отдават всички заслуги за своя успех на Бог.

Някои философи на „Нова епоха“ твърдят, че такава стеснителност е просто израз на старомодна неохота да поемем лична отговорност за огромните енергии на наше разположение. Много опитни лечители са наясно, че могат да насочват целебната енергия. Олга Уоръл е можела да забавя или ускорява размножаването на бактерии. Други лечители са способни да насочват целебни енергии към различни части от тялото на обекта на въздействие. Такива неща показват, че лечението може да бъде активен процес на провеждане. Все пак подозирам, че нежеланието на много лечители да използват подобни активни думи е следствие не толкова от стеснителност, колкото на опитностите доказано са проводници на изцеление.

При разговор с Охотните помощници например открих, че описанията на всички за това какво се случва, докато лекуват, са еднакви. Главната ми цел бе да узная какво прави този процес различен от опитности по време на медитация, която също се състои в провеждане на духовна енергия. Какво е чувството, когато приключат с медитацията си и *насочват* целебната енергия към друг човек?

По време на медитация човек има чувството, че нещо се случва вътре в него. Колкото по-голям е опитът му с навлизането в по-дълбоки нива, толкова повече чувството му за приятно отпускане преминава в блаженство. Преживяванията на дълбоко спокойствие могат да станат толкова силни, че да се усещат като вълнички във вътрешността на тялото или експлозия от радостна светлина. Макар и сам, човек не се чувства самотен, защото има отчетливо усещане за единство с някакво присъствие. Това е чудесното възприятие *да си жив*, да се чувстваш *пълен с живот*.

Когато медитацията отстъпва на молитви и полагане на ръка, чувството на човека че е пълен с живот значително се променя. Много практикуващи споменават своеобразен триъгълник. Досегашното лично преживяване между медитация и Бог, или съзидателните сили, се разпростира на-

вън и включва още един човек. Това допълнение добавя нова мощна верига; енергията, радостта и спокойствието потичат натам, сякаш внезапно открили *необходимия отдушник*, за да изразят своята истинска природа. Практикуващ описва, че сякаш си *свързан* с другия човек толкова тясно, че двамата *заедно* ставате проводник на целебна енергия. Тази формулировка напомня принципа на провеждането, с който вече се запознахме – че то протича най-добре, когато вече има точка на прилагане, готова да го приеме.

Други практикуващи не се съсредоточават толкова върху образите, свързани със затваряне на електрическата верига, а описват едно съвсем човешко, красиво чувство. Казват, че самата радост от медитацията е по-голяма, когато могат да я споделят с някой друг. Такова определение може би отразява същината на това да бъдеш проводник на изцеление, а тя е да преодолееш чувството за разделение и да се върнеш към общото преживяване на духовно единение.

Мнозина от нас са усещали колко неприятно е да бъдеш много щастлив за нещо, а да няма с кого да споделиш радостта. Почти всеки се чувства още по-щастлив, когато може да сподели щастието с някого. И все пак не опитваме да *обсипем* другия човек с щастието си, за да му подобрим настроението; желанието ни е просто да разширим своите граници и да включим друго съзнателно същество в своето преживяване. Щастието, изпитвано от нас, естествено се разпростира и до другия човек.

Лечение не означава, че *атакуваме* другия човек с лъч енергия, сякаш се стараем да унищожим някакво насекомо. Важно е да *признаем единството си с другите* и да го оставим да се изрази естествено в действия. Да бъдеш проводник на изцеление означава по-скоро да включваш други хора в радостта пред Бога. Търсим активно настройване и

приобщаваме другия човек в него; изцелението е тайнство, което се случва от само себе си.

Малки неща от голямо значение

Макар Кейси никога да не представя духовното лечение като активен процес, при който някой прави опит да окаже въздействие, той все пак настоява, че за да бъдем проводници на благодат, трябва да сме активни в живота, да бъдем готови да помагаме при нужда. Още повече, Кейси казва на група хора, желаещи да станат лечители, че не бива да се ограничават с онези изключителни моменти на медитативно настройване. За да стигнат до лечителството, първо трябвало да се научат ежедневно да действат положително и конструктивно. Постоянно повтарял колко ценни са малките неща от голямо значение.

Забелязвали ли сте някога колко ценна е една усмивка? Тя е една от онези дреболии, които правят света толкова различен. За Кейси усмивката е не по-малко важна от една молитва.

Да подаваме ръка, да се пресягаме да прегърнем някого – тези малки жестове са също толкова ценни, колкото да поставим ръце върху човека с желание да го лекуваме.

Да отделяме повече време за изслушване, отколкото за даване на указания, също е едно от малките неща от голямо значение. Изслушвайки човек можем да помогнем много повече, отколкото с всичките си предложения.

За да станем проводник на изцеление е важно да разберем, че не е наша работа да се *месим* на хората или да ги *спасяваме*. Разстоянието между това и да започнем да съдим хората с техните проблеми е само една крачка. Кейси настоява, че е важно не само да не съдим другите, но и да поддържаме мислите си положителни. Мислите не са само наши, те влияят и на околните. Да мислим със симпатия за другите – това е все едно че сме извършили добро дело.

Освен за превръщане в проводник на изцеление, поддържането на положителна нагласа е важно и за собственото здраве. Кейси обяснява тази връзка, като се позовава на ефекта от отношенията върху ендокринната система. Днес вече оценяваме високо значимостта на това му становище. Съвременната холистична медицина след безброй научни изследвания най-сетне призна, че положителното мислене оказва благотворен ефект върху имунната система на тялото.

При превръщане в проводник на изцеление важат всички други принципи, които научихме за останалите аспекти на провеждане. По-точно, моделът на Кейси за провеждането (настрой се на даден идеал, отстъпи настрани и му позволи да се изяви) се отнася най-вече за проводника на изцеление. Когато първите членове на група Охотни помощници попитали Кейси дали техните лечебни молитви са ефикасни, той им казал да насочат внимание към самия процес, да имат вяра в него и да оставят другото на Бог.

Нищо не можем да постигнем със съмнение в себе си, обяснява той. Препоръчва докато се учим да бъдем проводници на благодат, да оставим настрана мисълта как се справяме.

И преди всичко, не си пречете сами. Най-важната тайна на провеждането е най-трудна и най-проста – бъдете себе си, своето истински, вярно, спонтанно, абсолютно Аз.

Четиринадесета глава
**ДА БЪДЕШ ТАКЪВ,
КАКЪВТО СИ: ОСНОВНА
ФОРМА НА ПРОВЕЖДАНЕ**

*„Да бъде изпълнена целта, заради която един човек,
едно същество се е проявило в материята, е
най-добрият начин за служене.*

*Дъбът господар ли е на лозата? Тревичките срамуват
ли се от цветовете си пред розата?*

*Всички тези сили в природата изпълняват ролята,
за която техният Автор, техният Творец ги е
призовал да съществуват.*

*Човекът е в положение, от което може да извлече
една голяма поука от природата и тварите в нея – всички
те изпълняват своята роля, пеят своите песни, изпълват
въздуха със своя аромат, с това също почитат и
възхваляват своя Творец; макар и по своя скромнен начин,
всяко от тях изпълнява онова, за което е предназначено,
и отразява – както всяка душа, всеки мъж или жена трябва
да прави в своята област – своето схващане за Творец.*”

Едгар Кейси, 1391-1

*„Защото при Господ нищо не е невъзможно и индивидът,
който се е предоставил за проводник, през който
влиянията на доброто идват при другите, може
наистина да бъде насочен или да му се покаже пътят.
Защото влиянията от такова естество са търсени от
всички хора и от тях има голяма нужда на Земята
днес – и **днес** е най-подходящото време!”*

Едгар Кейси, 165-24

НИКОГА НЯМА ДА ЗАБРАВЯ дилемата на Дайън. Тази интелигентна и ентузиазизирана жена беше доста образована на тема метафизика. Знанията ѝ обаче бяха главно интелектуални. Едно лято преди много години, в лагера на АИП,

тя прекара една нощ в палатката за предизвикване на сънища. Благодарение на тази опитност осъзна, че шестото чувство и интуитивната ѝ страна са също толкова интелигентни и достойни за доверие, колкото собственият ѝ ум. Прекара следващите няколко години в развиване на този свой новооткрит аспект. Интуитивните и творческите ѝ таланти разцъфнаха. Постепенно прояви и трансконтактьорски дарования.

По него време работеше за една социална служба. Отговаряше за разрешаване на много трудни проблеми. В един неин трансконтактьорски сеанс я споходи прозрение как да се справи с особено щекотлив проблем, свързан със семействата и техните деца. Нейният източник ѝ даде някои особено удачни идеи за подход към проблема – като философска политика и в приложен план. Подходът бе различен от обичайните за агенцията но тези, които бяхме запознати с въпроса счетохме, че конкретните мерки са точно в целта.

Предложих ѝ да напише доклад въз основа на тълкуването и да го представи на началниците си. Агенцията трябваше да обмисли нейните идеи. Отвърна ми обаче: „Как бих могла да сторя подобно нещо? Тогава ще трябва да им обяснявам, че съм медиум и трансконтактьор. Никой няма да ми повярва!”

Разбирах реакцията ѝ, но отвърнах: „Защо изобщо трябва да споменаваш нещо за трансконтактьорството? Просто им кажи че това са идеи, които намиращ за удачни.”

Тя се замисли за момент и каза: „И така не бих могла да постъпя, защото няма да се вслушат в моите иначе голи идеи, на които единствено контактьорството придава някакъв смисъл.”

Натъжих се, когато разбрах колко много се подценява. В друг наш разговор долових да казва, че има повече вяра в това което получава от сеансите, отколкото на собствените си идеи. Смяташе, че каквото и да хрумне персонално на нея, не би било толкова добро колкото проведените проз-

рения. Само над тях си струвало да се размишлява. Тогава осъзнах, че не просто не вярваше, че началниците ѝ ще изслушат нейните идеи, тя не вярваше в себе си. Нужно ѝ бе да подчертае свръхестественния източник на своите идеи, за да им се довери. Така обаче лишаваше хората от агенцията от възможността да ги обмислят. Ако *паранормалното контактърство* бе нужната опаковка за нейните идеи, то никой друг в агенцията нямаше да отвори пакета. Беше се изправила пред тежка дилема.

Владееше добре трансконтактърското изкуство. Тълкуванията ѝ бяха вдъхновяващи и проникателни. Можеше да събере публика от единомишленици да слушат посланията на нейния източник. И все пак способността да служи като проводник в будно състояние на тази мъдрост към по-голяма част от аудиторията, нуждаеща се от нея, бе блокирана. Проблемът се коренеше в това, че контактърските способности все още не бяха променили собствената ѝ представа за самата нея.

Дайън не беше „фалшив стрелец“ – проводник на случайно навестили я същества. Контактуваше със собственото си висше съзнание. При все това, още не беше асоциирала изцяло важността на контактърските способности с представата за себе си. Подценяваше светото съзнателно Аз за сметка на проявите му по време на транс. Егото ѝ все още изпитваше потребност да поставя трансконтактърството на пиедестал, за да може да казва: „Вижте, не е ли изключително това?“ Способността на контактърството ѝ да служи на нуждите на хората бе ощетена. Потенциалът му да преобрази представата ѝ за себе си, да я накара да се приеме и цени такава, каквата е, все още не бе разгърнат.

Провеждането не е заместител на вярата в себе си

Дилемата на Дайън не е изолиран случай. Многократно съм консултирал хора с подобен проблем. Когато станат медиуми, започват да подценяват мисли, навестили ги по всякакъв начин, различен от свръхсетивен. Когато открият нов, запленияващ дух, скритата склонност да отхвърлят нормалната си личност излиза наяве. Положението, в което се намират е нещо, с което всички трябва да се запознаем, защото съмнението в себе си е пагубен фактор.

Една от главните теми в тази книга е, че всеки от нас е дух в проведена чрез душата форма. Можем да усетим този дух, като осъзнаем свръхсетивните си способности. Ако обаче подходим към провеждането като към *заместител*, а не като към *средство* да станем такива, каквито сме, няма да се получи. Ако използваме провеждането като патерица, за да компенсираме лошата представа за себе си, вместо да му позволим да *докосне и излекува* този проблем, ние се самозалъгваме относно главната, скрита стойност на напътствията.

Като деца всички получаваме рани, които ни карат да се съмняваме в себе си и в своята стойност. Психолозите, изследвали развитието на контактърите откриват, че тези хора са използвали своите рани като подтик да развият едно алтернативно – уверено, спонтанно и благонадеждно, -Аз. Дилемата на Дайън обаче сочи, че в даден момент съзнателната личност на контактъра, включително съмненията му в самия него, трябва да бъдат докоснати от свободния дух, източник на напътствия. Ако способността да провеждаме активно означава да носим благодат на другите и себе си, трябва да си позволим да отхвърлим всякакви съмнения и да повярваме, че сме добра и стой-

ностна личност. В противен случай тази ни способност би се превърнала в себеразрушителна самозаблуда.

Провеждането ще ни научи да се самоуважаваме

По своята същност, провеждането е творчески процес. Формулата на Кейси за Творението: „Духът е животът, умът е строителят, физическото е резултатът” поставя основата на провеждането. Умът установява идеал, обуславящ модела, през който ще протича духът. Формулата на провеждането придобива следното изражение: „Установите идеала, след което отстъпете настрана, за да му позволите да се изяви.” Резултатът е вдъхновение, а след това действие, опосредстващо идеала.

Провеждането изисква да отстъпим настрана, за да позволим на идеала да се изяви. Например когато ставаме проводници на интуицията си, трябва да оставим настрана рационалното мислене, позволявайки на вътрешното знание да се материализира. Независимо от вида провеждане, потребността да отстъпим настрана и да не си позволяваме да блокираме проводника е част от този процес.

Отстъпвайки настрана и отваряйки проводника, отприщваме потока на спонтанността. Вместо да внимаваме във всяка дума и постъпка, ние се отпускаме, говорим и действаме свободно и непринудено. В много изтънчени форми на провеждане от типа на вдъхновено писане, образно въображение и трансеконтактърство, трябва да се доверим на непосредственото преживяване, да приеме първите визии, дошли ни наум; първите думи, стигнали до устните ни. Отваряме се напълно, разкриваме се изцяло, позволяваме на идеала, на който сме се настроили, да блесне ярко и неотклонно.

Не е лесно да бъдем спонтанни. Не е лесно „да гледаш как минаваш край самия себе си,” както предлага Кейси. Нужно е много доверие, за да медитираме върху вдъхновението, да се отпуснем и дишаме естествено, докато наблюдаваме как се случват нещата. Трябва да сме там със съзнанието си, без да му препречваме пътя.

Не е толкова лесно да усещаме себе си, без да се стесняваме. Закриваме светлината с какво ли не. Съмнението в самите нас ни пречи. Имаме комплекси. Безпокои ни мнението на околните. Гордостта ни възпира, за да не изпаднем в глупаво положение. Стремим се да бъдем неуязвими за критики. Не можем да си позволим да загубим контрол или да разкрием ранимата си същност. Трудно е да отстъпим встрани, без да изневерим на своето его.

Именно задръжките при опит да наблюдаваме собствена спонтанност правят „фалшива стрелба” като автоматично писане и други подобни така привлекателна. Изгасянето на светлините в съзнанието е удобен претекст да изчезнем от кадър. Да „отстъпим от егото” се превръща в цел на този подход към провеждане. Той не действа. Не можем да използваме трик, за да отменим проблема със съмнение в себе си; трябва да работим над него и да го преодолеем.

За да бъдем проводник на висшето си Аз, трябва първо да се приемем такива, каквито сме. Когато медитираме, нашите обичайни мисли и грижи минават през съзнанието ни. Продължаваме да медитираме, обаче, връщайки постоянно избрания фокус. Постепенно се отпусваме. Мисли и тревоги продължават да кръжат но ние сме вече толкова отпуснати, че просто ги пренебрегваме. Вече не ни притесняват. Не губим спокойствие.

Веднъж на един семинар по развитие на парапсихичните способности и провеждане, който водех, преподадох много от описаните в тази книга техники. Накрая обсъдихме изводите от наученото. Участниците констатираха, че всички техники могат да бъдат обобщени като обучение по *само-*

уважение. Научиха се да разчитат на първоначалните реакции, мисли или образи. Проведоха урок по каляване на самоуважението – ефирна комбинация от приемане, почит и тачене на собствената личност. Долавяйки посланието на природата, схванахме как растението отдава щедро цветовете, пазейки листата за себе си. Крепкото самоуважение прави разлика между цветната и листната част на собственото Аз.

Служенето на идеал отваря проводник

„Недейте просто да бъдете добри, повтарял често Кейси, бъдете добри за нещо конкретно”. Когато влизаме в медитация или самохипноза като подготовка за черпене на прозрения, е лесно да се съсредоточим върху стремежа да бъдем добри, да бъдем проникателни. Това може да постави самоуважението ни под въпрос. Когато обаче имаме *нужда* от прозрения, ние насочваме фокуса на другаде. Нуждата действително отваря проводника. Сега вече има нещо, за което да сме добри.

Кейси често посочва, че медиумските тълкувания биват стимулирани от нуждата на питащия. Колкото по-голяма и искрена е нуждата на човека, толкова по-добре са действали духовните способности на Кейси.

Същото е в сила и при нас. Независимо дали преследваме някаква нужда или изразяването на идеал, когато откликваме на нещо по-силно от собствените грижи, е по-лесно да отстъпим настрана. Така можем да благодарим на силата на идеала или на нуждата на някой друг сред нас, задето ни съдействат. Сигурен съм, че сте изпитвали такова нещо.

Не сте ли откривали, че талантите ви се изразяват най-добре когато ги използвате, за да направите подарък на някой друг? Може би приготвяне на ястие, ушиване на дреха,

изработване на мебел или нещо толкова просто, като да му направите услуга. Картините, които рисувам за подарък, са неизменно по-добри от тези които правя, за да разнасям по изложби. Това, че имам за кого да рисувам, наистина стимулира творческите ми способности. Зная, че не само при мен това е така. Много пъти съм чувал хора да споделят, че когато имат за кого да готвят, скритият у тях върховен кулинар се проявява.

Често се представяме по-добре в нещата, които правим за някой друг, отколкото когато угаждаме на себе си. Съсредоточаване върху нуждите на другия може да вдъхнови нашата находчивост. Когато в работата си изразяваме любов към някой друг, ние ѝ се наслаждаваме още повече. По-склонни сме „да си подсвиркваме, докато работим“, да изливаме сърцето си в преливащото от любов наше творение. Насладата предразполага духа към креативност и поезия.

Изненадващо е, че когато предоставяме някому творчески способности и усилия, които сме обrekli и посветили в служба на ближния, ние ги разгръщаме още повече. Отдаденото с любов ни се връща като дар. Кейси ни учи, че този парадокс е всъщност един от най-важните принципи в живота. Качествата, към които се стремим, трябва да отдаваме на другите. Превръщайки се в проводници на благодат, самите ние ставаме благословени.

Привилегията да служиш: недооценена тайна

„Служенето е нашият най-важен продукт.” Служенето на идеал е жизненоважно измерение на провеждането. Когато имаме къде да приложим получената по проводника информация, затваряме енергийната верига. Проверка на съветите чрез прилагане на практика ни позволява да установим тяхната стойност. Когато са верни, съзнанието ни за тяхната истинност се затвърждава. Това са някои от принципите на служенето, представени в настоящата книга.

Разгледахме нещата и от гледна точка на единството ни с целия живот. Съдействието е удачен пример, защото чрез сътрудничество изразяваме чувството за единение с другите. По отношение на служенето, Кейси често ни припомня завета на Иисус да обичаме ближния като себе си.

Когато служим на човек в нужда, преставаме да мислим само за себе си спомагаме за по-лесно отваряне на проводника.

Да служим е не само цел на провеждането, но и негов стимул и средство. За съжаление, често го възприемаме като задължение, а не като естествена, неделима част от процеса на провеждане.

Подобно погрешно разбиране може да бъде опасно. Ако използваме провеждането като заместител, а не като изразител на самоуважение, и възприемаме служенето като задължение, най-вероятно ще се превърнем в мъченици. Както Кармен Рене Бери описва в книгата „Когато ти помагам, ме боли“, клопката на месията дебне всеки който смята, че да служиш на другите е тотална саможертва. Това е път към самоизтощение, а не към самообновление. То обуславя ниско самоуважение и поражда обратна спирала на развитие. Така човек просто се пристрастява към нуждата да угажда на другите, а не да споделя с тях чувството си за самоуважение.

Провеждането като израз на самоуважение и в служба на идеали или висшето Аз обаче засилва съзнанието ни за единство с живота. Не е нужно служенето на другите да се превръща в повод за похвали и аплодисменти, защото само по себе си то е блаженство. Съсредоточаваме се върху процеса, защото той ни носи удоволствие. Когато служим в израз на собствено самоуважение, правенето на добри дела е нещо естествено и изключително приятно.

Социолозите откриват, че искреният алтруизъм поражда светли чувства у хората, изразяващи загриженост и готовност да окажат помощ. Алън Люкс, директор на Институт

за подпомагане на здравето е открил, че понятието „нирвана на помагачия“ засяга нещо напълно реално. Това е физическо чувство – приятно усещане, съпроводено с настроение, което някои описват като уталожено, топло и сияйно. Каквато и да е скритата му същност, то идва само когато човек *свободно избира да помогне*, а не когато е *принуден* или *се чувства задължен*. Колкото и дълбока да е медитацията за отпускане и намаляване на стреса, нирваната на помагачия произтича единствено от усещането, че си в състояние и желаеш да помогнеш на друг човек. Това е едно от блаженствата на проводника на Божия любов и скрита стойност на привилегията да служиш.

Как да станем съзнателен проводник

Трансконтактьорството е несъмнено забележителен феномен. Досега обаче вероятно сте разбрали, че то е само един-единствен, макар и същностен, пример от широка гама възможности за изразяване естеството на духа. Ако си спомняте, Едгар Кейси вярва, че с помощта на изкуствата сме способни да изразим много по-съществени духовни истини, отколкото с което и да е друго средство за провеждане. Заявява и че най-висша изява на способност за провеждане е интуицията, защото обединява ЕСВ и ценности във форма, пригодна да послужи за ръководство. Интуицията се предопределя не толкова от състояние на транс, колкото от желание да бъдем проводници на идеала. Със сигурност, трансът не е основен фактор в провеждането. Най-висше преживяване е да станеш проводник в съзнателно състояние, да получаващ вдъхновение и да го споделяш с другите когато си буден.

Докато подготвях тази книга, имах възможност да интервюирам Рей Станфорд, провел „Пророчеството от Фатима:

дни на тъмнина в очакване на светилна”. Тези свръхсетивни тълкувания, които е получил през 1971 година, разкриват природата на тайното съобщение, което Дева Мария е предала на Ватикана чрез децата, видели я във Фатима, Португалия, през 1917 година. „Пророчеството от Фатима” на Рей стана по-значимо, когато едно от предсказанията, а именно опитът за атентат срещу папата, за съжаление се сбъдна десет години по-късно.

По това време, обаче, Рей бил преустановил трансконтактьорство. Престанал, защото сънувал сън. Били с приятели на Вирджиния Бийч, където видял бял делфин. Делфинът подскачал във въздуха и пеел песен, която изпълнила Рей и приятелите му с радост. Осъзнали, че делфинът е духовно същество и заплували навътре, за да го поздравят. Песента поднесла епохални прозрения и духовни откровения на хората. Гладът им за разкритията на делфина бил неутолим, но всъщност не възприемали нищо от това, което им поднасял. Просто искали да слушат още и още. Решили да прокопаят в пясъка канал, за да може делфинът да доплува на брега, но когато го сторил, затрупали излаза към морето. Рей наблюдавал сцената с много печал. Осъзнавал, че приятелите му имат само добри намерения, но че ще убият делфина. В съзнанието му се разнесла песента „Роден свободен”. Все пак успя да убеди приятелите си да се съгласят и върнал делфина в морето.

Рей сподели, че сънят бил много трогателно и вълнуващо преживяване. Осъзнал, че истината е не в думите, а в сърцето. Духът на истината трябвало да бъде свободен. Когато се опита да го обвържем и притежаваме с понятия вместо да го долавяме във всеки един момент, духът на истината погива.

Трансизточникът потвърдил полученото прозрение. Посочил, че трансконтактьорството е нещо добро, когато е единственото, което може да се направи. Време му било да дорасне до следващо ниво на провеждане. Така Рей прек-

ратил сеансите. Започнал продължилият единадесет годи-
ни негов период на преход, през който се учел да бъде про-
водник в будно състояние на съзнанието.

Наскоро бе първата негова поява след изтичане на този
му период. Стана ясно, че макар да не му е лесно да говори
пред публика, той все още иска да бъде себе си – да споделя
с ентузиазъм своите чувства и лични преживявания.

Публиката усети как „бърка“ дълбоко в себе си, за да по-
търси духа на истината, който някога бе идвал при него по
време на транс. Беше вдъхновяваща вечер.

Споменавам Рей, защото историята му е интересен при-
мер за развитие на контактърските способности. Във вре-
ме, когато контактърството се радва на голяма популяр-
ност, самият отказ на човек – проводник на толкова силна
книга, като „Пророчествата на Фатима“ от този подход, за
да се научи да служи на духа бидейки самия себе си, е
красноречиво свидетелство колко ценно е просто да бъдеш
съзнателен.

Откривам, че и сам аз стигам до подобен извод. Практи-
кувах провеждане чрез сънища и творчество в продълже-
ние на двадесет години. Всеки път, когато размишлявам
какво съм научил чрез тези два проводника, стигам да едно
и също заключение. Първо: научиха ме, че съм нещо пове-
че, отколкото подозирам; че у мен има дух, който ме свърз-
ва с останалите части от сътворението. Второ: разбрах, че
да бъда себе си е потенциално чудесен начин да стана про-
водник на този дух. Казвам „потенциално“ защото открих,
че ми е трудно да бъда себе си – поне по начина по който
смятах, че това трябва става.

Впоследствие се заех с медитация. От нея научих да при-
емам нещата такива, каквито са. Започнах да оценя дели-
катния, изтънчен хумор в двусмисленото съобщение, което
ни отправя Алън Уотс, изтъкнат авторитет по медитация и
Дзен, озаглавявайки книгата си „По мой маниер“. Тя е из-
раз на вдъхновяващото чувство на свобода и волен дух,

което идва с осъзнаване, че човешкото его винаги ще го има, но не трябва да го вземаме прекалено на сериозно.

През последните две години изследвах трансконтактърството. Харесвам усещането, когато съм в транс или в състояние да изразя с думи свои интуитивни познания. Макар че може би ще развия още тази форма на провеждане, особено ако продължава все така да ми помага в писането, по-важното, което тя ми даде бе моето по-спокойно, по-съсредоточено, по-„настроено” Аз. То обаче не притежава повече таланти по време на транс, отколкото в градината или докато кара колело. Не е по-надарено от онова Аз, което се отпуска в медитация или напълно се концентрира върху духа, в който искам да изразя себе си. Не е по-надарено от онова Аз, което се „настройва” чрез музика или общуване с други искрено търсещи хора. Все пак трансконтактърството ми показва, че главна наша задача е да се научим да обичаме, да се доверяваме на любовта, да бъдем любов и да се стремим да бъдем себе си, да действаме по свой собствен маниер. Колкото и трансконтактърски сеанси да проведе още, няма да успее да изживее по-добре най-светлия урок.

**Да бъдеш себе си така,
както само ти можеш**

Аниматорът Ашлей Брилиант доверява: „Опитва се да живея живота си – толкова трудна задача, че никой досега не е успял да я довърши докрай.”

Единствен начин да бъдете собственото си, уникално Аз, е да действате напълно спонтанно в будно състояние на съзнанието. Много е просто - наблюдавайте отстрани и не си пречете.

Ако изпадате в транс, ако се научите да провеждате прозрения от свръхсъзнанието, ще бъдете като всички останали

проводници, черпили от същия източник. Когато егото отстъпи, се проявява все същото универсално съзнание и все същото вечно, неизменно съобщение. Понякога то може да бъде почти толкова изтъркано, колкото и добре познатото ни его.

Това, което придава на универсалния разум уникално автентично звучене, е когато негов проводник стане човек в съзнание, чието его не управлява всичко, а просто присъства, встрани от светлините на прожекторите. Това, което придава жизненост на универсалната истина и ѝ спестява баналности, е нейната уникална изява.

Кейси призовава да се учим от природата. Всяка нейна частица следва целта на своя Създател и има собствена, уникална роля. Самите ние обслужваме най-добре целта на Създателя, когато знаем и изразяваме своята същност. Никой друг не може да бъде като вас. Никой не може да изрази духа на сътворението така, както го правите вие. Да проведете този дух по свой собствен начин е ваше предназначение тук и сега.

Марта Греъм, танцьорка и хореограф, веднъж отбеляза: „Има някаква жизненост, живителна сила, енергия, оживотворение, което преобразуваш със свое действие, и понеже си единствен за всички времена, този израз е уникален. Ако го блокирате, той повече няма да се изявява и ще се изгуби. Светът ще се лиши от него.”

Бог желае светът да има вашата изява. Използвайте интуиция, за да разбулите самоличността на душата и същинските стремежи на сърцето си, и им позволете да бъдат. Знайте че това, което истински лелее, е да откриете начин да се изявите в полза на света. Това е крайната цел и върховна благодат на контактуването с висшето Аз.

Хенри Рийд
ЕДГАР КЕЙСИ:
Да се свържем с висшето си Аз

Преводач *Пенка Стефанова*
Консултант д-р *Светла Балтова*
Художник *Аглика Стоименова*
Компютърна обработка *Костадин Чаушев*
Коректор *Невена Здравкова*

Американска, първо издание
Формат 84 / 108 / 32
Печатни коли 20

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“
Тел. (032) 630 630, (02) 435 610
E-mail: hermes@plovdiv.techno-link.com

1. „ШЕСТО ЧУВСТВО“

от Сюзи Джонс

Известната специалистка показва как вие и любимите ви хора можете да разгърнете своя потенциал чрез тайните на номерологията, картите таро, астрологията и езика на собственото си тяло.

2. „ЕДГАР КЕЙСИ: Можете да си спомните предишните си животи“

Настолно четиво с поразителни прозрения за Вашите минали, настоящи и бъдещи прераждания от най-великия медиум на века!

3. „ПЪТУВАНЕ КЪМ ДУШАТА:

Прераждане и безсмъртие“

от Сузи Холбийч

Личният и същевременно универсален разказ на бестселъровата авторка Сузи Холбийч за страховете, лутанията и победите на човешката душа, за много от предизвикателствата в живота ни – проблеми в отношенията, фобии, стрес, физически недъзи и др. – и как да бъдат преодоленни чрез изследванията на миналите животи.

4. „ЖИВОТ СЛЕД СМЪРТТА И СВЕТЪТ ОТВЪД“

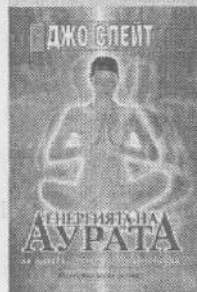
от Джени Рандълс и Питър Хъф

Високоуважавани експерти в областта на паранормалното, авторите описват многобройни случаи на контакти с починали близки, на астрални пътувания и преживявания на прага на смъртта, на мистериозни срещи с пратеници на отвъдното...

5. „ЕНЕРГИЯТА НА АУРАТА“

от Джо Слейт

Представете си една високоразвита система, която съдържа хрониката на Вашите животи – минали, настоящи, бъдещи. Чрез нея вие бихте могли да откриете нови измерения на своето съществуване и важен извор на прозрения, израстване и сила. Колкото и удивително да изглежда, такава система съществува. Това е Вашата аура – вратата към самопознание и усъвършенстване.

ТАЛОН ЗА ПОРЪЧКА

Скъпи читатели,

Ако сте пропуснали някоя от книгите в

Библиотека

ИК „Хермес“ ви предлага чудесната възможност да си ги набавите, като изпратите пощенски запис на нашия адрес.

Пощенските разходи са за сметка на издателството

Заглавие	ед. цена	брой	сума
1. Шесто чувство	4,50		
2. ЕДГАР КЕЙСИ: Можете да си спомните предишните си животи	5,00		
3. Пътуване към душата: Прераждане и безсмъртие	4,30		
4. Живот след смъртта и светът отвъд	4,00		
5. Енергията на аурата	5,00		

Обща сума за пощенския запис:

Вашите три имена _____

Град/село, община, област _____

Пощенски код _____

Точен адрес _____

Моля, изпратете записа на адрес:

Издателска къща „Хермес“

Пловдив 4000, ул. „Добри Войников“ № 16

Срок за изпълнение на поръчките:

до 2 седмици след получаване на пощенския запис

ЕДГАР КЕЙСИ

Да се свържем
с висшето си

Аз

От Микеланджело до Ганди, много от най-великите личности в историята са изживявали ясновидско контактърство! В записките си Едгар Кейси ни подтиква да пренесем своята идеална, висша същност в ежедневието и да станем приемници на информацията, предавана от едно ниво на друго. В тази изключителна книга можете да откриете отговорите на въпроси като:

- *Какво се крие зад сънищата и интуицията?*
- *Какво представлява свръхсъзнанието?*
- *Може ли контактърството да събуди личностите, скрити в нашето подсъзнание?*
- *Може ли контактърството да ни свърже с миналите ни животи?*

Истински преобразяващо пътуване **5,50** - важно и силно владение на човешкия дух!

5,50 лв